

ДУХОВНИТЕ УЧЕНИЯ И БЪЛГАРИТЕ

ДУХОВНИТЕ УЧЕНИЯ И БЪЛГАРИТЕ

“Каква е задачата на българският народ? - Учениците от Школата, родени в този народ, трябва да претворят в живота си идеите от Словото: за живота на Любовта, за светлината на Мъдростта и за свободата на Истината - тези три свята са обединени в проявлението на Великия Учител. Те трябва да станат образци на това Учение и с делата си да предадат Учението на този народ, в който са родени в плът и кръв, за да изпълнят волята на Бога. Българският народ има за задача да Го приеме и предаде на славянските народи, а чрез тях - на всичките народи по света на планетата Земя”.

Брат Вергилий Кръстев

Времето и човешкото посегателство са накърнили чистотата и философската дълбочина на духовните учения изнасяни от вътрешния свещен кръг на посветените. До такава степен е нарушена тази първоначална чистота, и така те са разпилени във времето и пространството, че и след опит за тяхното събиране и получаване на първоначална форма е необходимо да се премахват и няколкото пласта наслоявания, за да се достигне до Истината. Наслоявания получени от утайките на прекроявания, наложени на духовните учения в услуга на определена личност или група управляващи, водещи често до тяхната неузнаваемост.

Необходимо е да се знае, че неопетнените принципи и закони на духовните учения не съдържат в себе си мистицизъм, идеализъм и материализъм, в техния първоначален вид никъде не е поставен въпроса относно първичността и различието между материя и дух. Това разделение, и последвало противопоставяне на Първичността във Вселената, което продължава и до наши дни е извършено много по-късно в древността от Платон през IV-III век пр.н.е. В историята на философията неговото учение се посочва, като класическа форма на обективния идеализъм.

Определен интерес предизвиква и начина за съхранение и предаване на знанията в дадено учение, записвано или предавано устно, то неминуемо губи своите първичност и сила. Кой може да свидетелства за неговата достоверност, когато ни се поднася след векове под различни форми? Когато към всичкото това прибавим и неизбежните натрупвания при пренасяне и разясняване на духовните знания от скептични или недоброжелателни личности, отново се изправяме пред непреодолими прегради.

По тези причини се налага да търсим и използваме метод, с който можем да оперираме свободно и безпристрастно във времето и пространството за разглеждане същността и съдържанието на духовните учения, и най-важното да се домогнем до Първоначалния извор на духовното познание. За това използваме познатия от физиката метод за преместване на големи товари: лост и опорна точка. За лост ще ни послужи принцип от Наука на Истината, а за опорна точка взимаме метод от Разумната Природа. Този метод е в основния закон за растене и развитие на всички форми в живата природа, със съхраняване на тяхното първоначално съдържание. Удачен пример за тези процеси е хляба на земята, житното зърно : посято, при благоприятни условия се развива, расте и дава плод. Този плод-зърната, носят пълна информация за своята Първичност, а настъпилите промени в тях ни разкриват и характеризират външните условия, при които са израсли. Нещо повече, поставен при Първични условия плода разкрива своя Първообраз.

А н т р о п о с о ф и я т а е мистично учение основоположник, на което е видният немски окултист и учен Рудолф Щайнер. Той е роден на 27 февруари 1861 година в село Кралевиц, Унгария. Завършва политехника и философия във Виена. Отначало се занимава с литературна критика и теория на философията, в периода 1901-1913 година е секретар на теософското общество, а от 1913 година до заминаването си от земята-30 март 1925 година е ръководител на антропософското общество в Европа. Основният стремеж на учения Рудолф Щайнер е към методологията на естественото научно познание да прибави методологията на свръхестественото познание, като и в двата случая обектите са едни и същи: Човека, Земята и Космоса. Основен момент в неговото учение е прехвърлянето на реални мостове между наличните в момента на еволюционно развитие в човека сетивни светове и съществуващия в Природата за нас в момента не сетивен свят, което довежда до преодоляването на временно поставените познавателни граници и тяхното разширяване. За Щайнер несетивните сили са неоспорим факт, също както и познатите добре в момента от нас физически изявените природни сили, ето защо, той насочва нашето внимание и в двете посоки. През 1894 година излиза от печат неговото забележително произведение: "Философия на свободата". В това съчинение Щайнер си поставя две главни цели: Да посочи, че в действителност сетивният свят е едно духовно същество и, че като духовно същество чрез истинското познание на над сетивния свят, човек живее в духовния свят. В днешно време Антропософията се е запазила в Германия, Англия, САЩ и Русия.

Толстойзмът е духовно учение широко разпространено в края на миналия и в началото на нашия век в Източна Европа и главно в Царска Русия и България. Неговият основоположник и идеолог е Лев Толстой. Той е роден на 28 август 1828 година в родовото имение на майка си: Мария Волконска. Участва в Кримската война, като офицер от артилерията. След тази война навлиза в руските литературни кръгове, автор е на популярни повести. По-късно написването на романите “Война и мир” и “Анна Каренина” му донасят световна известност. През 1879 година Толстой пише “Изповед”, с което поставя нов етап в своето духовно развитие, започва да работи и усилено върху изучаването на Светото Писание. С написването на “В какво се състои моята вяра” през 1884 година и “Пътя на живота”-1910 година, Толстой полага здравите идеологически основи на своето учение. Крайбъгълен камък в Толстоизмът е приложението на Християнството в неговата истинска същност и съдържание в живота на човека. Възникнало привидно без характерни източници, учението остро критикува официалната църква, изобличава антиличностната същност на държавата и се обявява против класовото разделение в обществото. Толстой си заминава от този свят в преклонна възраст на 7 ноември 1910 година на път за **България** през Константинопол.

Теософията е учение възникнало в края на 70-те години на миналия век в Америка. Негов създател и основател е Елена Блаватска. Тя е родена в град Екатеринослав, Русия на 12 август 1831 година. Още от ранна възраст започва далечни пътувания, привидно хаотични, посещава периодично: Европа, Америка, Близкия и Далечен изток. На 7 септември 1875 година, тя основава в Ню Йорк Теософско дружество, което скоро премества своя център в Индия, където съществува и в наши дни. Елена Блаватска осъществява мащабна писателска и издателска дейност, значими нейни произведения са: ”Разбулената Изида”-1877 година и “Тайното учение”-1888 година. В “Тайното учение”, Блаватска прави задълбочен анализ на всички минали и настоящи религии и етнически философски системи, както и общ поглед върху академичната наука. Особен интерес представлява факта, че в двете и книги (научни труда) са използвани над 2000 цитата от 1400 научни труда, писани на различни езици, намиращи се в авторитетните библиотеки на градовете: Лондон, Вашингтон, Рим, Санкт Петербург, Делхи и др..

Основната задача на Теософското учение е премахвайки бариерата на спиритизма, чрез прехвърляне мостове за познаване на човешкия живот от миналото, да подготви човечество за Новата Епоха на Водолея. Теософията основно подпомага човешкия ум за възприемане на съще-

ствуващата връзка между невидимият свят на Началното духовно знание и човешкият разум, както и изучаване и прилагане на огромните неподозирани възможности на духовни знания заложили в самия човек. Първоначалния замисъл на Теософията е да прекрати некроманцията и неосъзнатата черна магия на спиритистите, посредством утвърждаване в живота на човека Тайната доктрина, считана за най-древната Окултна философия, която в миналото за съжаление е реформирана от Гаутама Буда. Характерна особеност на Теософията е необходимото продължително време за нейното бавно и последователно овладяване.

Привидно трите учения: Антропософия, Толстоизъм и Теософия нямат допирни точки, освен в единството на тяхната методология: обяснение на процесите и явленията в човешкия живот посредством авторитетното, умело използване на сетивни и над сетивни методи. Но духовно зрящите виждат в тях множество допирни точки, през които се прекарват силови линии. Тези силови линии излъчени от ученията се преплитат, преливат и се концентрират в Една географска точка, Едно учение и Една духовна личност и това са: България, Новото учение и Учителя Петър Дънов. Като всяко едно твърдение и това за много от нас се нуждае от обективно поднесени, проверени факти. Факти, които винаги могат да се подложат на основния критерий за достоверност – Истината.

1. Преди Балканската война българинът Боян Боев следва в Германия Мюнхен естествени науки-биология. Един от неговите преподаватели е и Рудолф Щайнер. Веднъж между тях се провежда следния разговор: - "Вие откъде сте, моля Ви се"? - запитва Щайнер, Боян Боев отговаря: - "Аз съм от България, българин съм". Щайнер възкликва: - "От България ли идвате? Знаете ли, че България е една велика страна? Тя е една важна страна и на нея и на цялото славянство предстои да изиграят голяма роля в бъдеще. А защо идвате Вие при мене, аз съм нищо, имате Велик Учител". Боев запитва: - "Кой е той, аз не го познавам". Щайнер отговаря: - "Г-н Петър Дънов".

2. През 1910 година в една октомврийска нощ, Лев Толстой на осемдесет и две годишна възраст напуска дома си в Ясна поляна и тръгва на далечен път за България. Придружават го дъщеря му Александра Львовна и домашния лекар Душан Маковицки. Целта на неговото пътуване е среща с Петър Дънов. Неосъществена. Умира в шест часа сутринта на 7 ноември 1910 година в квартирата на началника на Астоповската станция

3. В началото на века д-р Ани Безант теософ, намира младия индус Кришнамурти и издава една негова книга: "При нозете на учителя". Теософите от цял свят са уверени, че той подготвя тялото си, когато

дойде времето, Мировия Учител или Христос да “влезе” в него и Кришнамурти да бъде вторият Месия на човечеството. През 1932 година в град Омен Холандия се провежда един от най-големите конгреси на теософското общество. Там, в замъка Ерде, тридесет и седем годишният Кришнамурти трябва да бъде обявен за Миров Учител и за новия Христос, дошъл за втори път на земята. Делегатите на конгреса не са обикновени граждани, там присъства елита, цвета на интелигенцията и представители на аристокрацията от цяла Европа. Делегати от България са: Атанас Димитров, Софроний Ников и Магдалена Попова изпратена лично от Петър Дънов с негово писмо до Кришнамурти. На третия ден от конгреса Кришнамурти произнася следната реч: - “Вие очаквате Мировият Учител и искате да повярвате, че този Миров Учител съм аз. Но това не е истината. Аз съм човек, като Вас. Имам недостатъци и работя над себе си да се освободя от тях. Истина е, че времето за идването на Миров Учител е вече дошло. И Той е вече във физическо тяло тук на земята, но не е между нас. Мировият Учител е в България”.

Богомилството е учение на българския, славянски и общочовешки гений, родено и откърмено в България. Първо неговите семена са посети в школата на Орфей, след време тези семена поникват и дават ствола на едно мощно дърво, което представлява Богомилството. Още със своето раждане това учение разкрива общочовешкия си характер и надхвърля тесните рамки на ограничено разбиране шовинизъм и национализъм. Богомилството изпреварва с векове нивото на познание на своите съвременници, колкото повече време минава, толкова повече назряващото човешко съзнание започва да разбира, преценява и прилага правилно богомилските идеи, тяхната актуалност не е загубила своята сила и в днешни дни. Основател и ръководител на учението е Боян Магът, а поп Богомил, Васил, Тихик, Адриан и Никита са разпространители и проповедници на Богомилството. Кой е Боян? Боян, наричан от народа Магът е четвъртият най-малък син на цар Симеон от вторият му брак с византийска принцеса. Търсейки корените на Мъдростта, Боян събира знания в Магнаурската школа в Константинопол, която е построена върху принципите на Древната Магия, конструирана още през Шумерската култура. После преминава през езотеричната школа на Александрийската библиотека, която още пази плодовете от познанието на вътрешния кръг от Посветени в Древно-Семитската култура на Атлантската раса. Накрая за него отваря врати и Храма на Мъдростта в Багдат. Това е Боян Магът, един от малцината Посветени в Световните Мистерии, който основава и ръководи Учението на Божествената Мъдрост - Богомилството.

Учение взривило сковаващият схоластичен мироглед и освобождавайки човешкият дух, довело света да Реформацията и Ренесанса.

След започналият погром и гонения на богомилите от българските земи учението им, като вълни се разпространява в редица страни. През 1167 година българина богомил Никита отива от Балканите в Ломбардия, пътува и разнася семената на учението в Италия, Франция и Сицилия. На остров Сицилия възникват цели селища на богомили българи със своя специфична структура, управление, организация и задачи. Този вид организация съществува и в наши дни, нейното най-силно влияние се наблюдава в обществения живот на САЩ.

В Германия богомилството прониква от Унгария, Италия, Фландрия и Франция. През XII век град Кьолн е важен богомилски (албигойски) център. Най-благоприятна почва за силно развитие учението на богомилите получава в Бавария, там се сформират и започват работа около 40 центъра, в които има специални училища. По-късно, през XIV век, Европа е изпълнена с мистични движения, водещи началото си от един и същ извор - богомилското учение. В този век Християн Розенкройц основава мистичното братство на розенкройцерите. Християн е възпитан от българин богомил. Основна задача на “Братството на розата” е да разгледа погрешно разбраното и приложено Християнство в светлината на скритата духовна наука и да обясни тайните на живота от две гледни точки : научна и религиозна. Християн Розенкройц поставя началото на една нова епоха в културата на западния свят, неговите идеи са непресъхващ духовен извор за Европа и в наши дни. Именно от този извор черпи сили и учението Антропософия на Рудолф Щайнер.

В Русия богомилството прониква през Киев, в 1004 година, неговото разпространение започва от богомила българин Адриан. Историята мълчи, но и Боян Магът, след неуспешно изпълнена заповед на брат му Цар Петър - да бъде обезглавен, потъва в необятните руски земи, където продължава своето Апостолско дело: Кръщение в Христова вяра.

Плодовете на богомилството в руският народ, най-големия клон на славянството, са духовните народни движения: Духоборство, Малеванство, Сютасево и др. Тези движения отразяват самобитното, дълбоко, вътрешно търсене и копнеж на руската душа, те са в основата на духовното учение на руския писател и мислител Лев Толстой.

За духовно зрящите, Богомилското учение не е откъснато явление от българската духовност, а е свързано с реализиране на Божественото учение във възходящия еволюционен път за развитие на цялото човечество. То търси пътища, методи за осъществяване на хармоничен,

разумен човешки живот, който е в съгласие със законите и Принципи-те на Вечната Природа. За посветените това учение е Третият клон на Великото Всемирно Бяло Братство, който работи в Индия, Египет, Сирия, Мала-Азия, България и Европейските страни.

О р ф и з м а е духовно учение на древните трак-и (благ - ари, благи българи), неговите основи са положени петнадесет века преди новата ера от Посветения Орфей. Това учение е тясно, духовно свързано с Тангризма с общи живи допирни точки: нравствен монизъм, вяра в космическата мъдрост и безсмъртие на човешката триединна същност, и нейният постоянен стремеж към съвършеното и безкрайното. Орфей е реална историческа личност Мъдрец, Посветен, владеещ висшето духовно познание и принципите на духовната музика. Вълните от трептенията на тази музика е Хармонията от Седемте небесни сфери, сведена на земята и преподавана от Учителя Орфей на хора, животни, растения и минерали. Висшите знания от Космическите творчески вибрации се преподават в школите на тракийско – залмоксисовите центрове по Черноморието, местностите около с. Гела в Родопите и при Маричините езера на Рила. Древните гърци са приемали Тракия за страна на Небесната Светлина и родина на Музите, където се е намирало и светилището на Орфей. От по стари източници знаем, че това светилище се намира, и в момента е там, в подножието на планината Каю-Кайон, старо наименование на планината Рила. В подножието на нейният връх Мусала е именно циркуът на Маричините езера. Това място е посочено и от Учителя, и е наречено от него: "Олтара". Необходимо е да подчертаем, че легендите на траките възникнали от знанието преподавано от Орфей, коренно се различават от познатата ни гръцка митология. И още нещо: Корените на Арменският народ, кръвно свързан в далечното минало с българите, се крият във вътрешния кръг на учениците от школата на Орфей.

В онези далечни времена "благите българи", траки постигат високи нива на развитие в обществения начин на живот и изкуство. Те са миролюбиви, владеят природните стихии, вярват в преражданията, познават билките, с които лекуват, въздействат с музика върху хора, животни и растения. Тракийският дух понася в себе си трепетно далечното предчувствие за учението на Любовта донесено от Сина Божии Христос, който се пренася по-късно в богомилската традиция, за да утвърди възгледите за началното чисто Християнство.

Орфизмът е учение от първият клон на Всемирното Бяло Братство, чиято цел е да подготви подходящи условия за приемане в умовете и сърцата на хората принципите на Християнството. Този клон работи в

Индия - велики риши, Египет -херметисти, Персия - маздеисти, Асирия и Вавилон, Тракия и Гърция. Именно учениците на Орфей са тези, които внасят мощна духовна вълна в Гърция, за да стане тя, познатата ни от новата история: Древна Гърция. И до сега, тя се приема за “люлка” на човешката цивилизация и основоположничка на Европейската култура. При цялото ми уважение към гръцкия народ: - тази “Древна Гърция” е унищожила почти изцяло древните знания, а други е преработила до неузнаваемост подчинявайки ги на своята митология. За съжаление тази и дейност никога не е прекъсвала и продължава и в днешни дни.

Внимание заслужават двама нейни велики мислители, които въпреки своето духовно величие са погубени физически: Питагор (580 – 500 г. пр.н.е.) и Сократ (469 – 399 г. пр.н.е.). Идентични са житейските съдби на Питагор и Рудолф Щайнер от една страна и на Сократ и Лев Толстой от друга, те са подчинени на кармични връзки, които разкриват истината за техните прераждания.

Т а н г р и з м а е духовно учение създадено в началото на петата последна семитска култура на IV Атланска раса. Атланската раса обитава “митичния” континент Атлантида, който е заемал значителна площ от днешния Атлантически океан, на изток граничил с очертанията на днешните континенти Европа и Африка, а на запад с Южна и Северна Америка.

Семитската общност се развива и съществува 60 833 години под зодиакалния знак “Лъв”, тя поставя основите за развитие на първата култура от днешната V Арийска (Бяла) раса. През този период дълъг повече от 60 века се извършват два значими за бъдещата човешка практика, взаимно преплитачи се процеса:

1. Насочване на човешкото същество към изграждане на неговото самосъзнание, за да може да се оформи и обособи, като отделно осъзнаващо се “Аз” - мислещ, разумен човек.

2. Непосредствено и непрекъснато приемане на знания от Първопричината, фокусирани и пренасяни върху планетата Земя от Слънцето. Знания на Учението за Върховното Единство. Единство, което обяснява произхода на Вселената и Човека от едно универсално, Всемирно гледище и смисъл на Обединението Им.

Знанията и психо-физичните промени се “закодира” в генетичния код на живите организми и в човека. Този метод на Разумната Природа, осигурява надеждно съхранение на информация, която е неразрушима от времето и субективни посегателства. В бъдеще огромната по обем информация се разкрива постепенно в зависимост от нивото на развитие

на човешкия индивид. В строго определени периоди от време на земен живот, Посветените и Учителите на човешкия род дават методи за изява и прилагане на тези знания в човешката практика. Това дава тласък за преминаване от едно ниво на развитие в друго, от една култура в друга. Необходимо е да се отбележи, че Учението за Върховното Единство е достояние и на Минерален, Растителен и Животински светове. Те приемат знания в зависимост от положението, което заемат във Вселенският организъм. Човекът е този, който притежава методите за не насилственото им използване.

Векове преди потъването на Атлантида, цветът на Семитската общност, интелектуално най-развитите атланти, знае за предстоящите, настъпващи промени на Земята и в Космоса. Завършилилите своето обучение, с подготвено за новите условия физическо тяло, напускат континента и се насочват към област от земната повърхност, която ще бъде най-малко засегната от настъпващите периодични промени в Природата. Малко повече от единадесет века, преди потъването на Атлантида (8886 г.пр.н.е.) започва да работи ПЪРВАТА езотерична школа на Земята. Тази школа се намира при Седемте рилски езера на Рила. Планината Рила е с еруптивен характер и съществува от девет милиона години, много по-голяма възраст от тази на Хималаите. Върху нея са разположени физически центрове, през които космическите енергии слизат върху Земята. И днес там се пази и съществува едно свещено място със странни скални образувания, наречено “Салоните”. На това място двадесет века преди идването на Христос на земята се дават практическите методи за полагане основите на новата V Арийска раса и изграждането на първата и култура, наричана от нас Древно индийска, от Първият физически изявен Духовен Учител.

Библейският Ной и неговото семейство свидетелстват пред учениците от Школата за потъването на Атлантида, за настъпилия покой в Слънчевата система, Земята и Вселената. Неговият митичен кораб, Ноевия ковчег спира в непосредствена географска близост до Рила на планината Арарат. Започва осъществяването на плана за развитие на новата раса в новите условия. Какви промени са настъпили върху Земята, които са вследствие на Вселенските!? Последиците за планетата Земя са: - Смяна на полюсите, завъртване, преместване на магнитното поле, отклонение на земната ос на 23 градуса от вертикално положение, възникване на нови континенти - петте сегашни, промяна на релефа на земната кора. Аналогични промени са настъпили и във физическото тяло на човека.

От Духовният център Рила, на българските земи периодично се излъчват три мощни духовни и физически импулса, три могъщи клона на

Бялото Братство , носители на началните идеи за възникване и развитие на шестте култури в Бялата раса (V Арийска). Как и какви задачи се осъществяват от трите основни клона на учениците от Школата?

Първият клон има за цел да развие получените знания от Учението за Върховното Единство в отделни научни области и да ги провери в човешката трудова практика. Практически този процес е започнал в Египет от Хермес Трисмегист (Херметисти). В Египетската култура на Бялата раса израстват много от съвременните науки: астрономия, математика, архитектура, медицина и др.

Вторият клон решава задачите по запазване и внасяне в определен исторически момент първоначалната същност на Учението в света. Този клон работи в Индия, Египет, Палестина, Рим, Англия, Русия и др. страни.

Третият клон дава методите по практическото приложение на Учението в личния и обществен живот. Той започва своята работа в Индия, преминава през Египет, Сирия, Мала - Азия, България (богомили) и Европа.

Едновременно с излъчването на трите клона на ученици от Школата, се извършва и поляризация на семитската общност. Тя се индивидуализира в отделни групи, които дават началото на народностните разделения. Първоначално евреи, българи, далматинци и немци са били един народ. На този народ родоначалник, според Старият завет на Светото писание е един от дванадесетте сина на Яков. По тази родствена линия идват в света Давид и Христос. В тази далечна епоха, се пази спомена за първия ръководител на българи, немци, евреи и далматинци, ”полу-богинята полу-човек” Бастет (Деметра). Родена е в земите на Странджа планина, принадлежи към Давидово коляно, от клона на Авесалом – третия син на Давид.

Евреите в тази общност започват да се смятат за народ избран от Бога, единствени носители на Висшите знания, те се поддават на външни влияния и възприемат царизма за държавно устройство. Давид, Соломон и народа, който те управляват се отказват да следват заветите на своя духовен водач Йехова, осуемяват неговите планове, започват вътрешни дразги и войни, които довеждат до тяхното разделяне и разпръсване. Сега те говорят за някакво “загубено племе”, което е поело по друг път, но не знаят, че точно това са малцината останали верни на Духовното обучение в Школата. Духовно обучение, което е ръководство в бъдещата им отговорна задача: Да бъдат посятото семе в почвата на културите в Бялата раса, което трябва да даде плод за новата Шеста раса. Това “загубено” племе са именно: българите (прото - българи, прабългари ...).

Поели свещеният зов в душите си –“Танг - Ра”, българите започват сами да осъществяват своята отговорна и трудна Мисия. Съгласно плана на Мисията те се разделят на три клона, всеки един от тях с определена специфична задача за изпълнение, ще проследим методите и резултатите от работата в трите клона:

Първият клон –“благите българи”, благари, траки остават по земите на Балканският полуостров. Тяжно верую, плът и кръв е: ”Танг - Ра” - “Идва - Виделина”. И днес в човешката история на народите се разказва как в тъмните епохи от упадък в цивилизациите, когато Изтока и Запада изпадат в културно-духовни кризи, неколккратно от нашите земи изгрява ново спасително учение, нова духовна вълна, които дават тласък за еволюционното развитие на човечеството. Тук преди тридесет века намира покои Бастет, тук се завръщат преди тринадесет века Аспаруховите българи.

Вторият клон – “дивите българи” разнасят своя най-войнствен вик: ”Танг - Ра” - “Рекох - Слънце” до земите на Китай и Индия. Те прилагат насилствени методи за приемане Учението за Върховното Единство от другите народи. Тези българи създават мощни империи: Велика Хунорска, Велика Кушанска, Велика Хунска и т.н. техните владетели са от един и същ род – ДУЛО, от който род произлизат и нашите исторически познати ни ханове и царе. За постигане основната цел: обединение на всички народи и приемане на Учението те прилагат своите стихийно разрушителни сили и своята огромно съзидателна енергия. В тази своя дейност те доказват на практика вечната валидност на духовните принципи: -Обединение, чрез насилие е невъзможно, Културата не може да се носи на върха на меча и Който използва насилие, от насилие умира. За съжаление и в днешни дни продължаваме да проверяваме отново и отново силата на тези принципи. Тези същите “диви българи” създават уникални обсерватории в Памир, предоставят на човечеството календар с ненадмината точност, оставят ни “ Ватанската” писменост. Тези българи живеят в жилища “юрти”, ориентирани винаги в посока изток - запад, една подвижна обсерватория следваща земните пътища на звездния ритъм от Космическото небе. Тези българи с вяра в Космическата Мъдрост имат дълбокото разбиране за разграничаване на духовното от религиозното, останало и до днес неосъзнато от немалко религиозни среди и народи в света.

Третият клон – “незабележимите” и малко познати българи, Адепти, Посветени и Учители в културите на Бялата раса пренасят и изграждат втората езотерична школа на земята. Тази школа започва своята работа в Индия, ”Танг - Ра” - “Да Бъде - Светлина” е неугасващия пламък запалил

огньовете на познания в древните народи, на които се удивляваме и днес. Тези незабележими българи изписват една също така незабележима книжка на Свещения език Сан(д)-Зар, в която е съхранено Универсалното учение за Вселената и Произхода на Човека. Всеки един знак в Нея е звук – принцип върху, който съществува и се развива Разумната Природа.

Новото учение е изначалното Духовно Учение на трите Свещени клона българи. В школата изградена от Всемировия Учител Беинса Дуно си дават среща духовните същности на разделените преди много векове човешки личности. В края на XIX-то столетие на прага на XX-век в България се заражда едно ново за тогавашните години духовно учение. Християнско по дух, със специфична българска езотерика и естествена хилядолетна връзка с Тангризма, Орфизма и Богомилството. През 1896 година излиза от печат в България, книгата “Наука и възпитание” от Петър Дънов в страниците, на която, Той за пръв път изнася основните, принципите, идеите и духовните закони, които за в бъдеще ще станат основи в преподаваното от Него Учение. Защо Новото учение намира почва в България, при българите и кой е Петър Дънов? Днешният ден ни отправя предизвикателство да отговорим на тези въпроси, да подложим на преоценка множеството измерения на утвърдените ценности в нашия живот. Повече от всякога е нужно да променим нещо в себе си към по-добро, за да можем да продължим напред, и за да можем да продължим към по-добро и света, в който живеем.

Несъмнено във Всемира съществува Една Велика Хармония, в която е потопен Живота в неговите всевъзможни форми на съществуване, една от най-големите Вселенски загадки. Към разкриването на тази тайна, отправят взор мечтателите, учените и водачите от всичките времена и народи. Постигането на единодействие между Вселенска Хармония и творческа дейност на човечеството е основна задача на всяка една религиозно - философска система. Свещени са труда и жертвите, които се дават за реализиране на Небесната Хармония в човешкия живот. Космическият план на Вселенската Хармония не може да бъде спрял или променен от човешкото невежество и съпротива, единствено може да бъде забавен, понякога и с векове. В крайна сметка, целта остава същата, но тя бива достигната с несравнимо повече усилия и ненужни жертви. Накратко: Великата Вселенска Хармония в човешкия живот на Земята се реализира, като Космически план. В този план съществуват особени, критични точки, които закономерно се появяват по пътя на неговото осъществяване. При настъпването на такива трудни и отговорни за човечеството моменти, Творците на Небесната Хармония разкриват в човека определени

способности, закодирани в неговата духовна същност, чрез които той може да продължи нагоре и напред. Според задачите от Висшият план в земни условия се реализира Програма, която се разработва и детайлизира все по-подробно и конкретно, като определя извършването на определени действия, етапното и в определено време възникване на съответните Учения и Учители. Учителите на човечеството са превъплатени високо - духовни същности от най-висшите духовни сфери на Битието, изпратени на земята със строго определена мисия и **ЗАДЪЛЖИТЕЛНО** преминали човешката практика преди милиони години. В Творческите йерархии Те носят името Посветени, ще проследим техният път във вековете: Мелхиседек XX век пр.н.е., Орфей XV век пр.н.е., Зороастър, Конфуций и Буда VI-IV век пр.н.е., Христос I век от н.е., Мохамед VI век от н.е., Боян Мага X век от н.е., Гуру Нанак XV век от н.е., Беинса Дуно XX век от н.е. Появата на Посветени и организираните от тях школи се извършва в строго определени географско локализираните точки от земната повърхност в т.н. кристализационни центрове. България е на географски и духовен кръстопът обединява полярности от различен тип, тук си дават среща Европа и Азия, Изток и Запад и сливайки се образуват Единство в Минало, Настояще и Бъдеще – България обменя ценности и в двете посоки. В духовно отношение Рило-Родопския масив в този момент е най-високото място на Земята, в древността тези земи са наричани “Небесна твърд”. Отпреди хиляди години Разумните, напреднали човешки същества са приготвили условия за създаването на духовен център на Рила. В планината Рила се намира най-старата и досега действаща Школа на Земята, Хималаите са по-нова планина, Посветените от там са идвали и идват да ползват тукашните библиотеки. Тук са складираните Знанията. Импулсите за възникване и развитие на културите в Египет и Индия са излъчвани и разпространявани от духовния център на Рила.

Българите, като народ съществуват от пред исторически времена, от 60 хиляди години те носят това име. Какво означава думата “българин”? - Тя е от древен произход коренът и се крие в дълбоката древност. От гледището на Просветените под българин се разбира човек, който търси Учителя си Намира Го и се учи. Кое е най-същественото за българина? - Той е най-твърдият елемент, който съществува на земята в материални условия и в духовния свят. Всяка превъплатена душа, която слиза на земята ще премине през българите, да добие тази твърдост, да и ударят печата на твърдостта.

Днешният българин притежава много добродетели наследени от миналото.Първо в нашите земи са живели българите - траки, които са

наричани богати хора или богари, те са били изключително добродушни хора. От тях сегашните българи са взели склонността към мистичното и духовното. После идват славяните, те заживяват на целият Балкански полуостров. От тях българите са взели духа на саможертвата – самоотричането. Накрая идват Аспаруховите българи. От тях българите са взели храбростта.

Мнозина от учените, а и по-голяма част от нас, ще отрекат твърдението, че българите, траките, славяните и всеки един народ, който е пребивавал и пребивава по земите български е от една и съща неделима духовна общност и има върховното право да носи името **българин**. Наистина, когато погледнем даден човек ще видим, че той носи ред специфични, наследствено характерни народностни черти. Това, което се е отнасяло до неговите деди и прадеди се е предало по наследство и върху него – наследство от определен народностен тип и характерен етнически произход. Да това е вярно! И е подчинено на закона за наследствеността. Но трябва добре да разберем, че закона за наследствеността е човешка рожба – той не е нито Духовен, нито Божествен закон. Човешките работи се поставят и градят върху неговите основи. Когато дойдем до законите на човешката душа, съдържаща в себе си велики възможности, която е създадена от Божествения дух, тогава нещата придобиват друг характер и ние навлизаме в областите на реално истинските измерения на човешкото разбиране. Ние преминаваме във високата сфера на действителните, неделимо свързани човешки същности, които са най-реалните неща във Всемира. Толкова реални, че буквално всеки един народ, в това вярно по-висше понятие, е орган със специфични задачи и роля в Божествения организъм. А, в Този организъм всяка една клетка, всеки един орган е с еднакво важни функции. И тогава, единственото мерило за даване на определение на досегашните достатъчно мъгляви категории: народ, народност, етническа принадлежност и дори раса е **мястото**, което заема общността от човешки същности в конкретно поле на духовните нива – заслужено дадено поле, което те обработват и получават плодове в своята духовна дейност. Когато погледнем по този начин върху действително реалните стойности от неизброимото множество на Природни форми, ще усетим и разберем, че всеки един от нас, отделно или в общност е неделима част от Цялото и сам, като такава неделима част е Цяло.

Съществува един план на Разумните сили в Природата - Бялото Братство съгласно, който е започната подготовката на българите отпреди 5500 години за сегашната им Мисия – Основоположници на шестата Славянска култура в Бялата раса.

От 22.08.1914 година планетата Земя навлиза в нов астрологически период под знака на Водолей. Цялата Слънчева система със своите планети се движи с определена скорост и заема нови космически пространства, които съдържат нови възможности и условия за проявление на живота. Това е една от причините за поява на нови елементи, които постоянно се вливат в живота на земята и дават тласък за ускорено развитие на човешката духовно - материална култура. Човечеството и живота на планетата Земя навлизат в ерата на Водолея, която се характеризира с установяване на последната шеста Славянска култура в V-та Бяла раса. Шестата Славянска култура, която е с продължителност 2160 години поставя основите на новата Шеста раса.

Шестата култура на Бялата раса утвърждава градивните си закони основно чрез славянските народи, и това не е шовинизъм, защото мисията на славянството не е расова а общочовешка. При изграждането на Шестата раса, Славянството ще използва всичките духовни и културни ценности издигнати от напредналите европейски народи. Тези народи са изградили и изграждат външните условия, външните форми, в които се разгръща и влива съдържанието на Славянската духовност.

Какво е мястото на българите в тези процеси? Нека отново проследим Епохалната диаграма на духовните учения и съединим линиите на българското участие: Мелхиседек – Орфей – Боян Мага - Беинса Дуно. Няма друг народ по лицето на земята, който да е развил такава духовно еволюционна дейност, освен българския. От изпълненото с мистерии минало, през обеднялото откъм мистерии настояще и към характерното с космически мистерии бъдеще България заема важно място в световното Обединение.

На българският народ е даден Учител, преподадено е и записано на български език Учение за Новата култура, основано върху Любовта, която дава топлина, Мъдрост, която носи светлина и Истина, която освобождава. Българският народ има за задача да приеме Новото учение и го предаде на славянските народи, а чрез тях и на останалите народи по земята.

Нека се обърнем, към написаното след упорит много-годишен труд от д-р Вергилий Кръстев: ”Школата на Великия Учител е една. Тя е и долу на земята и горе – в духовния свят и още по-горе в Божествения свят. Тя е **неделима** в тези три свята и се обединява и управлява от Словото на Великия Учител - Беинса Дуно. За пръв път тази Божествена Школа бе свалена на земята и отворена от Великия Учител Беинса Дуно в България, в София, на “Изгрева” и Словото се даде чрез БЪЛГАРСКИ ЕЗИК и БЪЛГАРСКА РЕЧ чрез родените българи, дошли като ученици в

тази Школа. Тя не може да се краде, да се обсебва, да се присвоява от този или онзи народ! Тя е за българския народ и е дадена чрез българско Слово, чрез Великия Учител - Беинса Дуно. Словото на Учителя, Музиката на Учителя и Паневритмията не могат да се обсебват и крадат от самозвани учители, родени в България или извън българската земя, които да си присвояват званието на учители и да присвояват съкровищницата на Бога, дадена на българския народ и за ПЛЕМЕТО СЛАВЯНСКО. Следващият етап от пътя на Словото на Учителя и Школата на Учителя е Русия. А чрез нея пътят е към славянството. Но това ще стане само с ясното съзнание, че тази школа идва от България и това Слово идва от България чрез българския език, защото Всемировият Учител - Беинса Дуно - се роди именно в България, за да даде чрез български език Словото на Бога! Защото българският народ е най-стария окултен народ на земята и българският език е най-старият окултен език на земята и защото българският език е най-точният език, чрез който могат да се предават Божествените скрижали на Бога като символи, закони, принципи на Божието Слово. Затова чрез Българският народ това Слово ще се предаде на Русия и Славянството, а оттам пътя върви към цялото човечество. Това е пътят на Школата, определена от Всемировия Учител. А пътят на ученика е определен от Словото Му. Пътят на Школата е един и това е пътя на Словото на Всемировия Учител. Пътят на ученика е един и той е обозначен и показан от Словото на Всемировия Учител. Учениците, които изповядват Словото на Всемировия Учител и ГО ПРИЛАГАТ В ЖИВОТА СИ чертаят пътя на Общество "Бяло Братство"! Общество "Бяло Братство" се ръководи от Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Амин!"

Литература:

- 1.Боев. Б. "Богомилство. Славянство. Възраждане". Хелиопол. С.
- 2.Кръстев. В. "Изгревът на Бялото братство" Сборник. Том 1,2,3 и 4. "Житен клас"
- 3.Блаватска. Е. П. "Тайното учение" "Анибус". Видин
- 4.Мутафчиев. К. Хомо сапиенс за произхода на хомо сапиенс". ч. I, II и III. "Гуторанов и Син" 93 г.
- 5.Маджаров. Х. "България в световното обединение" Алфиола. Варна.

**ПРОИЗХОД И РАЗВИТИЕ
НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.
ИНВОЛЮЦИЯ И ЕВОЛЮЦИЯ**

ПРОИЗХОД И РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО. ИНВОЛЮЦИЯ И ЕВОЛЮЦИЯ

“Седмата стъпка, това е вече възкресението. Като премине човек тия седем стъпки, той вече е готов за небето. Тези седем стъпки се делят на 49 други стъпки т.е. всяка една се разделя на седем стъпки ($7 \text{ по } 7 = 49$ стъпки), по които трябва да се изкачите, за да излезете при Бога. Виждате, че числото 49 е съставено от числата 4 и 9, които, събрани заедно дават числото 13, което показва цялото развитие на човечеството. Има и други стъпки, за четирите полета например: те са 28 стъпки – за всяко поле по 7. Те също излизат от Бога, но се изискват милиарди години докато се стигне до Него.” - УЧИТЕЛЯ

12.08.1911 година

Годишна среща на членове от Веригата

Гр.Велико Търново

Най-голямата тайна в нашият свят, това е тайната на Живота. Към нея търси път научната мисъл, към нейното решаване са се стремили и стремят философските школи. В сложният еволюционен процес на развитие, Живота разкрива посредством различно многообразните си енергийни форми своя все по-съвършен вид. Няма научна теория от областите на човешкото познание, която да не признава паралелното развитие на формите и съзнанието в тях. На определена степен от съзнание отговаря съответна форма, колкото е по-висша неговата степен, толкова и обхващащата го форма е по-сложна и по-съвършена. В Живота, с неговите най-разнообразни, неповторими и безбройни енергийни състояния и форми, има дълбоко скрити огромни потенциални заложи. Те се развиват и проявяват постепенно, закономерно във времето и пространството и довеждат до разширяване на съзнанието, като цяло. Разширеното съзнание стига етап, при който се доближава, прекрочва прага и навлиза в Космическото Съзнание, което възприема Живота, като Единство във всичките негови възможни състояния и форми. Това ново съзнание разглежда процесите в Живата Природа, като разумна проява, осъществена от една Първопричина, произтичаща от един единствен център, от едно Разумно Начало. Същевременно Живота, като Вселенско цяло не е нито механичен, нито хаотичен или случаен процес. Той се изгражда, усъвършенства, развива и проявява съгласно Триединните Принципи на Живата Разумна Природа.

Мощният човешки дух твърдо, настойчиво и непрекъснато е насочен към безбройните загадки във Всемира. Той постоянно надхвърля, излиза от поставените рамки за възприемане с наличните в момента сетива,

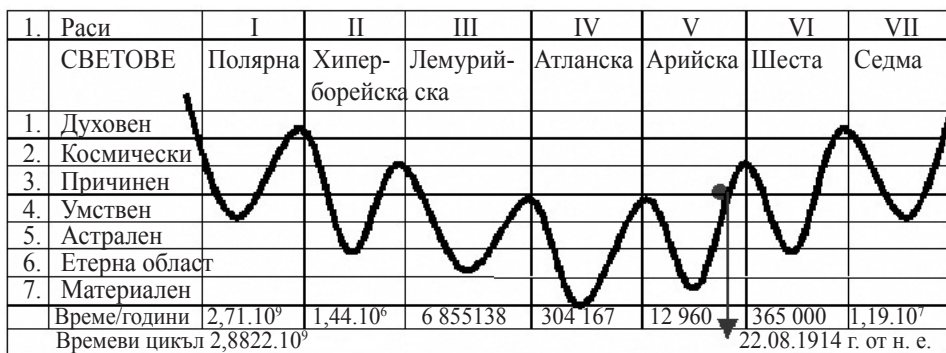
Висши трептения, преминава границата отвъд сегашния свят на познаваемото и естественото. При разкриването на висшите закони на Битието, за възприемане на едно метапсихично и метафизично познание, което единствено може да ни помогне за проникването в загадките на Всемира се изискват новите методи на работа, с които борави Новото Учение. До сегашните научни методи: индукция, дедукция и сравнителен анализ, работят в света на възприятията на петте ни сетивни органа, представите и аналогията. По-съвършен метод, който се налага в момента за опознаване на Истината в действителността е: интуицията. Тя се налага, като нов, макар позабравен метод, защото, с нея ни се дава възможност да работим отвъд пределите на позната ни три измеримост на физическия - **материален свят**. Интуицията оперира в едни по-висши от третото измерения светове, енергийни полета и форми, което разширява нашите сетивни и над сетивни възможности, като ни отваря пътя за боравене с по-високи от третото измерение. Същевременно в земни условия, при обяснение и отразяване процесите във високите измерения, ние сме ограничени във формите за представяне на тяхното състояние, **поради факта, че ги изразяваме с: графики, символи - буквени и цифрови и чертежи с двумерните и тримерни координати на Декартовите системи**. Тази особеност налага да се поднасят и построяват само част от елементите на висшите енергийни форми, и то чрез техните сечения, ясно изразими, достъпни и с достатъчна точност в двумерно и тримерно състояние.

В представеният материал, **противно на общото разбиране, че живите организми отстояват правото си на съществуване в постоянна борба с други видове и със суровата външна среда, ние ще разгледаме една Велика Вселенска хармония, като условие, в което самия Живот се пригажда и съгласува**. По тези причини човешкото същество не е изключение от тази хармония, а част, фрагмент от цялостния Вселенски организъм. Условието, **които се създават за съществуването на определени енергийни форми, тела, колкото и да изглеждат катастрофални и пагубни, не са нищо друго освен, нови декори за изиграване ролите, в новата пиеса със същите актьори**. И тук, стремежът ни, не е да влизаме в спор, да отхвърляме или приемаме научни теории и хипотези за същността на живота, а да представим целокупния човешки живот, като вечна проява на Живата Разумна Природа.

В настоящият момент на Земята се намират въплътените човешки индивидуалности от различните исторически епохи. Те са участвали в живота на предходните раси и култури, и от там са преминали в сегашната Арийска (Бяла) раса. Другите, завършили своята еволюция на опреде-

лено стъпало от развитие , остават в последните култури на предходните раси в съответните енергийни еволюционни нива, оттам те подпомагат целокупното развитие на човешкия живот. Във Вселената съществуват и човешки същества преминали ускорен етап, в своето развитие, не са навлизали в земни условия, които също интензивно подпомагат еволюционните процеси на земята, активно работят в четирите царства: минерално, растително, животинско и човешко.

Пълно изясняване на езотеричната терминология: раси и култури е направено от д-р Методи Константинов и инж. Христо Маджаров, автори на значимия тритомен труд: "Новата култура през епохата на Водолея". Те въвеждат понятието РАСА, имащо отношение в широк смисъл: .."не само към човешкия род, но и към растителното и животински царства. В по-тесен смисъл, като понятие за съвкупност от човешки индивиди", със свое вътрешно съдържание – биологично и морфологично. Под КУЛТУРА разбират: .."разгърнатите в дадена цивилизация, материални и духовни възможности т.е. възможности в областта на науката, изкуствата, философията, религията, техниката и т.н.". Съгласно Новото учение, човешките цикли на еволюция преминават през седем корени раси, всяка една с поредица от седем последователни култури, които оформят нейните характерни черти. (гр. 1)

Графика 1

Историята на човешките раси, (досегашните – пет) изразени с хода на съответните им култури и народи следват ритмичния звезден ритъм, и е във взаимовръзка с движението и мястото на планетите от Слънчевата система и разположението на нашата планета в междузвездното пространство спрямо едно Централно Слънце. Всичките процеси, които са се извършвали и извършват на земята и в човека: органични, неорганични,

Човешката общност със своите раси и съответстващи култури в тях, следват звездния ритъм, хармоничните трептения на Слънчевата система и Галактиката. Аналогията между Живота в Галактиката, Всемира и този на Земята е безусловна. Темпът на възникване, растеж и упадък на културите в съответните раси е в синхрон с ритъма на космическите пулсации. Освен това, съществува и тясна връзка между хода на културите във времето, пространството и зодиакалните цикли, които са под знака на съответните планети от Звездния свят. От друга страна, разширяването и спираловидното възходящо движение на Вселената в еволюционните нива, определя възникването върху Земята на расите и тяхното място в съответните енергийни полета - светове. (гр. 2)

Събраните многобройни научни факти и доказателства говорят, че за нашите далечни предци не е съществувал въпроса за произхода на чо-
24 ПРОИЗХОД И РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО. ИНВОЛЮЦИЯ И ЕВОЛЮЦИЯ

века и неговият път на развитие. На тях добре им е било известно, откъде сме дошли, къде отиваме и най-важното, че сме неделима част от Общо - Вселенския Разум. Този Разум реално съществува, заема безкрайните енергийни нива, прониква във всичките видими и невидими форми на Битието, постоянно е в движение, развитие и притежава висшите знания и умения.

При разглеждане въпросите за произхода и развитието на човечеството, ще бъдем максимално ясни и математически точни, използвайки ключа за отключване на Знанията, даден от Учителя. Съгласно Който: ”всичко, което става във физическия свят, предварително се предхожда в свръхсетивния. Физичното е следствие, ефект на духовни причини и явления станали вече в духовния свят.”

Във видимите и невидими светове постоянно стават промени, трансформации. Един вид енергия в съответната си форма, при своето развитие придобива нови качества, търпи промяна в съдържанието си и преминава в друга по висока сфера на живот, развитие и усъвършенстване. Тези процеси са безкрайни, всъщност остаряване и смърт в Природата няма. Силите, които са взели участие в даден творчески акт, след неговото приключване се оттеглят в нова по висока сфера, вследствие на което на Земята няма условие за същото проявление, и тогава ние казваме, че е настъпил процеса на остаряване и смърт.

В Живата Природа съществува тясна аналогия между еволюцията на формите и еволюцията на съзнанието. Тази аналогия се движи и направлява от Разумни висши сили. Тази висша целесъобразност, която е функция на безкрайния живот във Всемира, чертае и изпълнява плана за еволюция в четирите царства на нашата планета: минерално, растително, животинско и човешко. ”Живата Природа обича разнообразието и изобилието, но не търпи излишъците. Природата не търпи застой. В нея има вечно движение, вечно творчество, което се направлява от разумни закони. В тези закони забелязваме един ритъм една периодичност, която се тай дълбоко в самата същина на Битието, в начините на неговата проява. На този космически ритъм почиват ония два велики процеса в Живата Природа”:

1. Изграждане на жизнени форми за съответната степен съзнание, слизащо от духовния или по-висши светове: ИНВОЛЮЦИЯ - движение от Центъра към периферията.

2. Разширяване и качествено изменение на съзнанието пригодно в съответната форма, получена по пътя на развитие и растеж във физически условия на материалния свят: ЕВОЛЮЦИЯ - Движението на Живота

от периферията към Центъра.

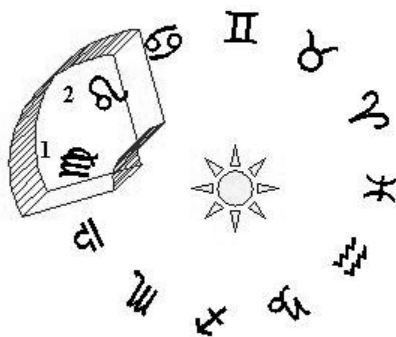
Съгласно Наука на Истината в Новото учение, човечеството в досегашният си космически път е преминало през пет основни раси, остават за преминаване още две или общо седем. Всяка една коренна раса оформя своя облик от седемте култури, които са последователни етапи в нейното развитие. Ние разглеждаме и определяме периодите от съществуване на отделните раси и времетраенето на съответните им култури, с помощта на изчисления, в които работим с числото:

Ки = 28.1635802469135802469135802469136... това число е проекция от по-високо енергийно измерими светове от нашия три измерим, аналогично на числото:

$p=3.1415926535897932384626433832795...$ С помощта на числото Ки, определяме координатите на пространство и време, които са ни необходими за опознаване на част от много мащабните процеси в Живата Природа.

За първите две раси, съществували на Земята: Полярна и Хиперборейска липсват всякакви документи и архитектурни паметници. Причината е невъзможността на тогавашната форма “физическо” тяло на човешкото същество да остави такива. Неофициално днешната наука черпи данни за тяхното съществуване и от ясновидските анализи на видния немски окултист д-р Рудолф Щайнер.

Ние разглеждаме периода на съществуване на I - Полярна раса с времетраене: $2,717910795 \cdot 10^9$ години (гр. 1 и гр 2), в нея съществуват две култури, които се развиват под зодиакалните знаци на Дева и Лъв (фиг. 1) с продължителност по $1,358955397 \cdot 10^9$ години, останалите пет култури са безплодни.

Фиг.1

Втората култура на Полярната раса дава началото на II-Хиперборейска раса, тя е с времетраене: $1,44756674 \cdot 10^8$ години, в нея съществуват и се развиват три култури под зодиакалните знаци на Рак, Близнаци и Телец / фиг. 2 / всяка една от тях с продължителност от 48 252 224.5163 години, останалите четири култури са безплодни.

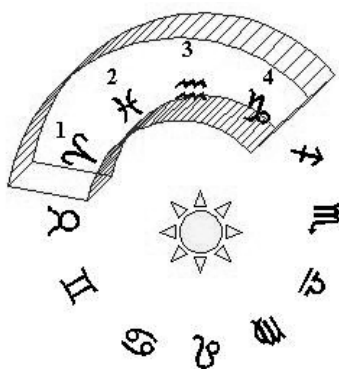
Фиг. 2

През периодите на съществуване на тези две раси, Земята първоначално е представлявала сфера, в която физичните и етерни сили са изявени астрално. В тази сфера се съдържат всичките първоначални елементи в зародиш, които в инволюционните и еволюционни процеси се преобразуват, трансформират и дават началния многообразен облик на четирите царства на физическата Земя: минерално, растително, животинско и сегашно човешко. Върху еволюцията на материята и човешкото същество работят в непрекъснат контакт, високо разумни и интелигентни същества от Висшите Духовни Йерархии, творящо всяко едно от тях с отделен Висш Принцип.

Първоначално “слязлото” на Земята “сферично” човешко същество, няма още оформена костна и мускулна система. В началния период на Полярната раса, То е съставено от фина духовна материя, с навлизане в Космическия свят оформя субстанция от “газообразна” система, а в Причинния и Духовен светове придобива т.н. душа и форма запълнена с особен вид течност, плетеница от гъвкава хрущялна мрежа. В периода на Хиперборейската раса, човешкото същество укрепва “земното” си състояние на съзнание, адаптира сетивни органи и усещания към променящите се нови условия на земен живот. То става все по-вече

материално и по-малко духовно, поляризира се – появяват се мъжки и женски пол. Човек “възраства” и се свързва все по-здравосъс Земята, на която вече се е оформил четвъртият елемент – твърдо минерално тяло, все още идеално сферично. Естествено, така оформеното вече физическо тяло на човека започва да изпитва въздействието на климатичното разнообразие и опасностите от индивидите на другите царства от планетата Земя. Описаните накратко два периода с времетраене от милиарди години, е необходимата продължителност от време за сложните преобразования и трансформации, както на планетата Земя и в Космоса, така и на човешките същества.

Човек се сдобива с костна, мускулна и нервна системи, за сегашните ни понятия през третата раса от своето развитие - Лемурийската. Тя е с времетраене 6 853 137.8600 години, в нея съществуват четири култури, които се развиват под зодиакалните знаци на Овен, Риби, Водолей и Козирог, с продължителност по 1 713 284.4650 години. (фиг. 3). Останалите три култури са безплодни.

Фиг. 3

През Лемурийската раса наличните човешки сетивни органи и сетива са сравнително добре оформени. Цветът на кожата е контрастно противоположен светъл и тъмен, по необходимост се поставя началото на речевото общуване. Самосъзнанието е слабо развито, човек е все още потопен в общото Космическо съзнание и притежава все още ясновидски дарби, остатък от неговото развитие при слизането му в гъстата материя. През епохата на Лемурийската раса започва развитието на човечеството по пътя на последователните прераждания, то навлиза в Етерната област между Астралния и Материален свят. Как се е чувствал Човек в тези епохални моменти? - “Човек е бил призван на земното кълбо сред извести

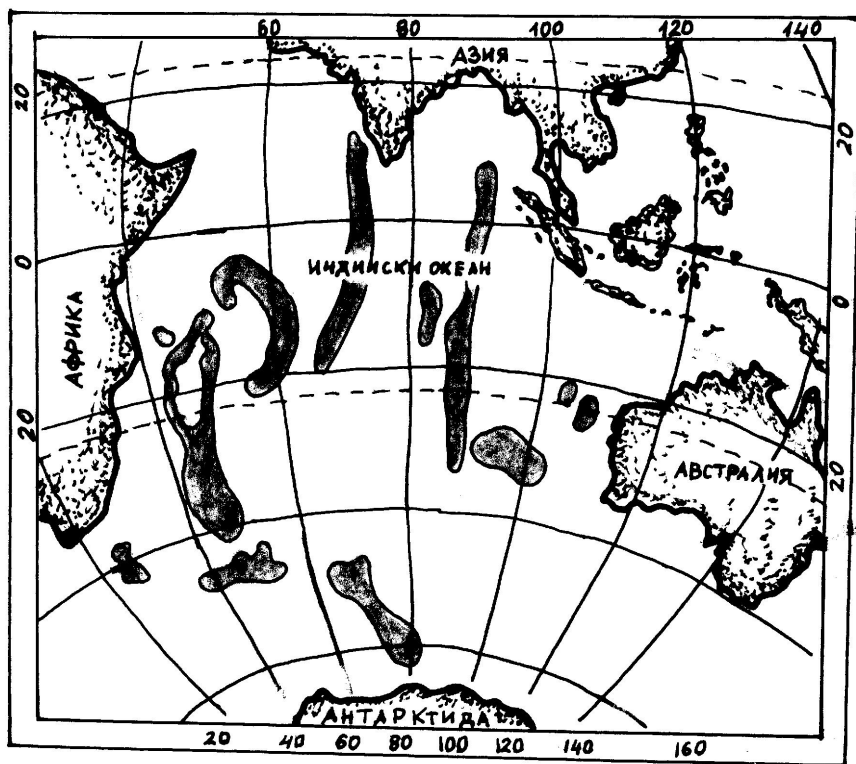
условия, отначало много трудни, да работи най-усърдно, съобразявайки се с наставленията, които са му били предписани от нравствените закони. Тежките външни условия, в които се намирал той, държали постоянно нащрек неговия нагон за САМОСЪХРАНЕНИЕ. ... Природата, която зорко бдяла над него, не желала да го гледа лениво и безделно същество със спящо съзнание, което се събуждало само под влияние на въпиющите физиологически нужди – глад, жажда, непосредствена опасност за живота и пр. Тя предвидила тази опасност за неговото развитие и за да го избави от пълното обезличаване и израждане, била принудена да го постави в такива условия и такава среда, където да е заобиколен с хиляди мъчнотии и опасности за своя живот. Борбата за съществуване се явила за него единственото средство за запазване от многобройните му врагове.... Трябвало да работи упорито, за да подготви почвата на земята за своята бъдеща земеделска работа, която била едно от първите условия за поддържане на човешкия род. Само по такъв начин той могъл да се размножава по земята и да я направи поле на своята дейност.” Необходимо е да отбележим два основни момента от инволюционните и еволюционни процеси на планетата Земя и човешкото същество.

1. Всяка последна култура от предходна раса, е основа върху, която се развива първата култура на новата раса. Напредналите човешки същества, завършили своята еволюция в съответната предходна раса, подпомагат първоначалното развитие на първата култура в следващата поредна раса. Останалите, завършили своята Земна еволюция, заемат съответни енергийни области, като служат за по нататъшната връзка на Материалния с другите светове.

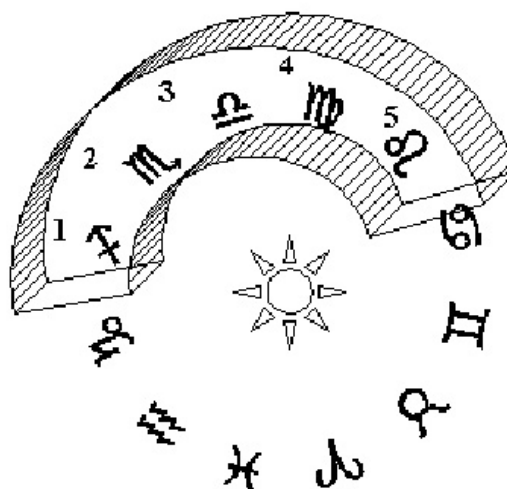
2. За всяка една нова раса Разумната Жива Природа, подготвя нови материални, земни условия и места за съществуване и развитие на човешкия род. След изиграване на всяко “действие на сцената” декорите се сменят и се “монтират” нови.

Лемурийската раса обитава континент намиращ се на по-голямата част от днешните територии на Индийския и Тихия океани, наречен – Лемурия. (рис.1)

Четвъртата култура на III – Лемурийска раса, поставя основите на IV- Атлантска раса, която е с времетраене 304 166.66666 години. В нея съществуват пет култури, които се развиват под зодиакалните знаци на Стрелец, Скорпион, Везни, Дева и Лъв с времетраене по 60 833.3333 години. (фиг. 4)

Рисунка 1

Фиг. 4

Останалите две култури са безплодни. Атланската раса обитава главно “митичния” континент Атлантида / рис. 2 /, който се е простира от земите на днешен Китай и Япония съединен със западните брегове на Северна Америка, обхващащ час от днешните земи на Индия, на Запад - Италия, Испания и Англия, земите под сегашния Атлантически океан до Южна и Северна Америка. Този континент потъва през 8 886 година пр.н.е. .

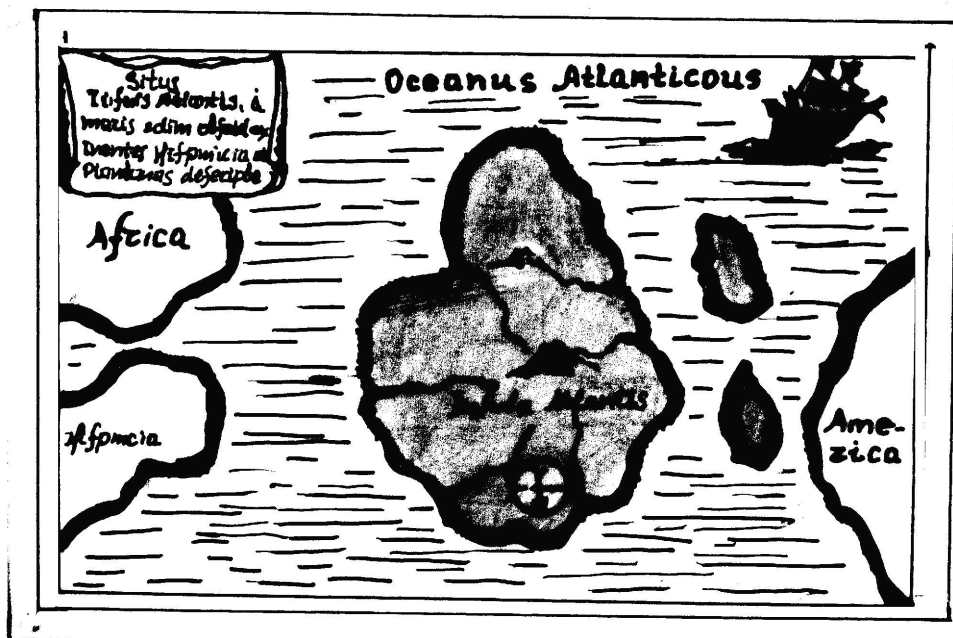
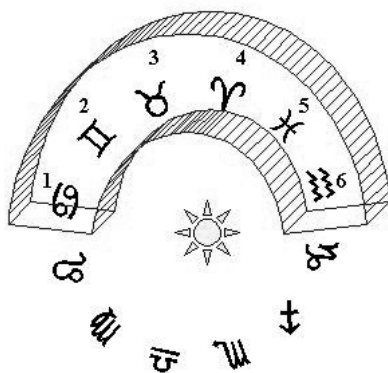

Рисунок 2

Атланската епоха се характеризира с насочване на човека към изграждане на неговото самосъзнание, за да може да се оформи и обособи човешкото същество, като отделно осъзнаващо се “Аз”. В този период на развитие, човечеството навлиза в най-гъстите енергийни полета на Материята. Най-високи постижения в интелектуално отношение постига петата култура: Древно - Семитската, която поставя основите за развитие на днешната V - Арийска (Бяла) раса. В корените на тази последна култура на Атланската раса се крие родоначалието на българския народ. Най-важен момент във вече започналото еволюционно развитие на човека, е влезлия в действия, нов успоредно със закона за Самосъхранение, закон на Дълга. ”В този период на човешко възлизане по стъпалата на органическото развитие, някъде към края на природната стълба на

първата еволюция, се ражда нова епоха за човешката душа. Напредналото естество на човека налагало необходимостта да се подчини на един друг закон – великия закон на дълга, - да се подложи на едно ново влияние - влиянието на най-великата сила в природата – любовта. Само тази сила, действаща в дълбините на душата му, е била в състояние да го избави от израждане и преждевременна смърт”. - Учителя

Бялата раса ще съществува 12 960 години, до сега е преминала през пет култури всяка една с продължителност от 2 160 години. Културите в Арийската раса са: Древно - Индийска, Старо - Персийска, Египетско – Асиرو -Вавилонска, Гръко - Римска, Западно - Европейска и от 22.08.1914 г. от н.е. петата раса навлиза в своята последна шеста култура - Славянска, с продължителност 2 160 години. Последователно културите на Бялата раса са се развивали под зодиакалните знаци на Рак, Близнаци, Телец, Риби (началото на новото летоброене или идването на Христос) и Водолей (фиг. 5) за сегашната шеста, Славянска култура. Седмата култура остава безплодна.

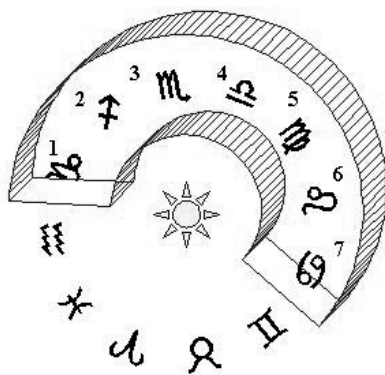
Фиг. 5

Ето, как са разглеждани тези глобални исторически периоди в човешката история от Учителя: ”И трябва да се изучава историята и развитието на народите, като един непреривен творчески процес. Сега учените знаят много малко за първите народи, които са се явили на Земята. А за това има достатъчно исторически данни. Сега хората почти нищо не знаят за Полярната и Хипербореите раси, които са били епохи на велика култура, за която има запазени спомени само в легендите. Това е златната епоха, за която говори гръцката митология; това е райският живот на човечеството, за който говорят религиите. Също така съвременните народи нищо не знаят за Лемурийската раса, в която човечеството попада в едно

отклонение от нормалния си развой и дойде до положението, което религиите наричат грехопадение. Но като стигнем вече до Атланската раса, за нейното съществуване и култура има много исторически и писмени паметници. В тази област учените са натрупали много факти (?! –б.а.), които не подлежат на никакво съмнение. Но все пак тези факти не могат да ни дадат ясна представа за историческите процеси в онази далечна епоха. Но окултната наука познава този процес още от полярната епоха и го проследява до наши дни. А познанията на сегашните учени се отнасят повече до настоящото състояние на този процес - до историята на Бялата раса. И тази Бяла раса се е развивала в ред подраси и народности. В бялата раса проличават три големи подраси: Англо - Саксонската, в която влизат англичани, германци, шведи, норвежци, датчани; Латинската, в която влизат французи, италианци, испанци и третата подраса е Славянската, в която влизат руси, поляци, чехи, югославяни и българи. Но всички тези раси принадлежат към петата подраса (култура б.а.) от петата раса; към първата подраса (култура б.а.) принадлежат индусите, към втората подраса (култура б.а.) принадлежат иранците (персите), към третата подраса (култура б.а.) принадлежат египтяните и асировавилонците, към четвъртата подраса (култура б.а.) принадлежат гърците и римляните, а към петата подраса (култура б.а.) принадлежат, както казах, англо-саксонците, латинците и славяните. Но освен народите на тези подраси, днес по лицето на земята има племена изостанали от Лемурия, а по-голяма част от населението на земята е от Атланската раса - китайци, японци, монголци и всички жълти и червенокожи принадлежат на Атланската раса. Всички тези народи до сега се намираха в едно спящо състояние, в един застой в своето развитие. И европейските народи сега се стремят да ги събудят, но важно е как ще ги събудят. Тъй като сега бялата раса събужда жълтата, ще се намери един ден в затруднено положение. Те събуждат в тях войнствените и национално-расовите стремежи и виждаме, че жълтата раса, най-първо в лицето на Япония и после на Китай, започва да се организира на борба с бялата раса. Затова белите трябва да бъдат по-умни в събуждането и организирането на жълтата раса, защото иначе цялата бяла раса ще се намери в едно голямо противоречие. За да не се отрази вредно събуждането на жълтата раса, европейците трябва добре да познават развитието на историческия процес, в който участват и да знаят своето място в този процес и своята роля. Но европейците със своя спекулативен ум искат да надхитрят природата, но тя е по-умна и всякога ще им даде един такъв урок, че ще я помнят”. – “Смисълът на Историята” Беседа, изнесена от Учителя на 18 ноември 1934 година, издадена във

вестник “Братство”, под редакцията на Влад Пашов.

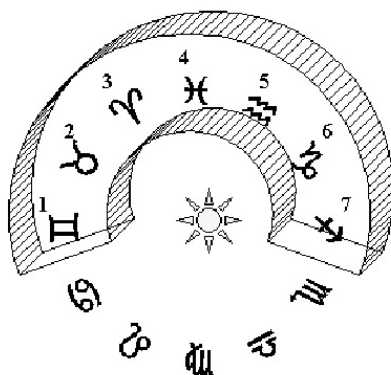
Сцената, на която се развива и съществува нашата пета раса са сегашните пет континента. Епохата на Бялата раса се характеризира основно със започване първоначалното развитие на свръх съзнанието в човека, придобиване наново на загубените през еволюционния ход сетивни органи и усещания, разширяване на съзнанието, и бележи начало в развитието на шесто сетивно чувство и съответен орган. Шестата Славянска култура е основа върху, която се посяват и поникват семената на VI раса - ерата на Божиите синове. Нейното времетраене е 365 000 години, седемте и култури са с продължителност по: 5 214.2857 години и се развиват под зодиакалните знаци на Козирог, Стрелец, Скорпион, Везни, Дева, Лъв и Рак. (фиг. 6) В тази, Шеста раса липсват безплодни култури.

Фиг. 6

В расата на Синове на Слънцето се развива напълно ясновидството във всичките негови форми, поклъват поставените в зародиши всичките дванадесет сетивни органа в човешкото тяло, то търпи съществена промяна в своята форма. През тази светла епоха, човечеството навлиза безпрепятствено в Космическите светове и придобива нов, съществено нов мироглед на базата на едно ново Космическо съзнание. За място на тези действия Разумната Природа подготвя “нова сцена”, шестата раса ще започне своето съществуване на нови шест континента през 4 074 година от н.е. Един от новите континенти, според Учителя ще се издигне от сегашното дъно на Тихия океан, част от Азия, а именно Сибир и някои други области от Северна Азия, ще бъдат съединени с новият шести континент, някои от сегашните континенти ще бъдат потопени във водите на Световния океан.

Седмата култура на шестата раса полага основите на първата култура в новата VII раса, Тя е с времетраене: 11 992 991.2551 години, на нейна почва се развиват седем култури с продължителност по 1 713 284.4650 години под зодиакалните знаци на Близнаци, Телец, Овен, Риби, Водолей, Козирог и Стрелец. (фиг. 7)

Фиг. 7

През тази епоха човешкото същество достига своето съвършенство, развива всичките си дванадесет сетивни органи и чувства заложени в него преди милиарди години, със слизането му на Земята. Придобива възможността да заема всичките възможни енергийни полета и да приема множество съвършени форми във Вселената. Последната култура на VII раса, ще подготвя новия дом на човечеството, напуснатата преди милиарди години, мечтана планета Сириус. От там човешкото същество, може да навлиза в енергийните полета на Духовния свят, откъдето е дошъл и слязъл на Земята. С “тяло” наново изградено в еволюционния процес от най-чиста и фина енергия. Сегашните непреодолими пречки: време, пространство, материя, енергийни нива за Него тогава няма да съществуват, всяка една точка от Всемира ще бъде посещаема, в който и да е момент. В края на тази величава епоха се изпълняват пророческите думи в библейските сказания, за сливане в едно с Разумното Начало и неговата Първо Причина, всичките части от Цялото стават Едно, ”мъртвите възкръсват за живот Вечен”.

В еволюционен план минералното царство заема енергийното мястото на растителното, растителното на животинското, а животинското на човешкото царство. Във Вселенски аспект се извършва “свиване” на Вселената и съгъстяване на енергийните нива към една точка и подготовка

за нов “възрив”, разширение т.е. осъществяване на една от безбройните пулсации във Всемира, в които процеси активни участници сме и ние.

Описаните седем раси и съпътстващите ги 34 култури, са с продължителност на времевите цикли: $2,882194723 \cdot 10^9$ години. Това е времетраенето, за което човечеството преминава изцяло от преходното в непреходно, от поредиците на смъртта във вечния живот и от царствата на борбата и разединението към царството на Абсолюта. Този Велик цикъл има редица характерни особености, на част от които ще се спрем.

Той започва, протича и привидно завършва за нас под знака на една Велика загадка: - Каква е целта на Живата Разумна Природа, с тези непрекъснати инволюционни и еволюционни процеси в човешкия живот? Отговорът от позициите на Новото учение и неговата Наука на Истината е: - Целта на Първопричината е да развие и усъвършенства в човека свръх съзнанието, неограничените му умствени и духовни способности. И паралелно с осъществяването на тази цел, човека работи с материята с всичките нейни енергийни форми, одухотворява ги, и подготвя за взаимното им сливане с Вечното Единство и Хармония. При реализирането на тази Велика задача се открояват последователно разумни действия, върху които е необходимо до се спрем:

1. Във всяка една раса, човешките същества, които завършват своя етап от еволюционен път на развитие, остават в съответното енергийно ниво - свят с определена форма и енергия в нея. От тези нива те подпомагат и направляват еволюционното развитие на другите по-ниски в еволюционен план царства -минерално, растително и животинско.

2. На Земята съществуват тайни мистични центрове, в състава им влизат духовни братства от различни енергийни нива, те подготвят активно условията за съществуване на всяка поредна раса. Същевременно, те са и Еталон за степента на развитие на човешкото същество в дадена раса.

3. Всяка една поредна раса включва в първата си култура напредналите духовни същности от предходната раса, а също така и човешките същества от безплодните и култури. Тази необходима разумна последователност учудва и обърква в достатъчна степен археолозите и историците, които откриват в т.н. културни пластове: първобитен начин на живот и архитектурни обекти построени благодарение на високи по степени знания и умения, които дори в момента не притежаваме.

4. Прераждането и кармата са закони задължително влизащи в процесите на възникване, развитие и упадък на расите и културите, те се подчиняват на един от основните Вселенски закони за запазване и трансформация на енергията. Тези закони са започнали своето действие,

както вече споменахме през III - Лемурийска раса и ще продължат своето влияние в по-други форми върху еволюционните процеси в човешкото общество до VII - та поредна раса.

5. Всяка една раса оставя в различни форми и под различна форма “закодирани” послания и информация за следващите поред раси, откриването на тези знания и “разкодирането” на посланията, става единствено възможно при приравнени или по-високо заети енергийни нива. (гр. 1) За пример: Сегашната ни V-та раса е във възможен контакт с енергийни форми завършили своята еволюция в IV-та Атланска и III-та Лемурийска раси. Формите на контакт могат да бъдат разнообразни, една от тях е срещите ни с НЛО!

6. Разумната Жива Природа е взела строги предохранителни мерки след т.н. грехопадение на човечеството преди около 18 милиона години, да нямаме възможност за пряк контакт с Висшия Разум. Велика тайна забулва този период от нашето развитие. Обмена, който се извършва между нас и Първопричината става единствено с “посредничеството” на напредналите човешки същества, завършили своето еволюционно развитие в земни условия преди милиони и милиарди години. Това ограничение ще съществува до навлизането ни в VII-ма раса, седма култура.

Изброените характерни последователности предизвикват различни мисли, една от тях е: - Несправедливостта на наложените ограничения! Тогава нека си припомним: Как постъпихме със Сина Божи Христос, Който дойде при нас изпълнявайки волята на Живия Бог? - Спасение на душите ни: - Разпънахме Го на кръста. Как постъпваме с разумните напреднали същества, осъществили контакт с нас, и представените ни от Тях научни технологии? - Използваме ги за унищожение и разпъване на кръста на цялото човечество. Какво е отношението ни към хората, живеещи редом с нас, надарени след Велики страдания с възможности да ни помагат безкористно?

Векове наред човечеството, слязло в гъстата материя, на планетата Земя, отправя поглед към звездите, търси своя вечен звезден дом, там откъдето е дошло. И този наш дом реално съществува, за него говори и Учителя - Това е Звездата на звездите носеща името АЛФИОЛА. Това наименование може да се тълкува с първата буква от славянската азбука, като: Начало на Началата. Когато завършим своя еволюционен път на развитие, не само тук на Земята, а и на други планети и в междузвездното пространство, извадени от тъмната бездна на материята от Сина Божи, ние започваме своя растеж нагоре към висините на висшето духовно

просветление. Този път ни извежда наново в сферата, от която сме слезли някога към периферията на Вселената. На планетата Земя, която в състава на Слънчевата система, се намира някъде в покрайнините на Млечния път.

Духовното учение, с неговата Наука за Истината, бавно и последователно повдига завесите на непознатите, "позабравени" от нас по-висши светове, все по-дълбоко се вкоренява в нас Безкрайното, като функционална, неделима част от Реалността.

Огромно е разстоянието до Великото Начало, но не и непреодолимо! Нашият истински дом, на всичките по вид и съдържание енергийни форми, се намира от нас, живеещите в момента на Земята на разстояние: $3,90175 \cdot 10^{40}$ земни години. За преодоляването на това неописуемо разстояние, е необходимо да се премине през четири енергийни полета, всяко едно от тях с по седем енергийни нива. Всяко следващо поле е съставено от все по-фина енергия. Преодоляването на съответното поле, става само с енергия съответстваща на тази в него. Разстоянието между полетата е по $1,40544 \cdot 10^{10}$ години, а на нивата в тях $2.0077 \cdot 10^9$ години. Ще приведем един пример, показващ величието на Жертвата от Христос за всички нас: За да дойде на земята Сина Божия се смаява 78 милиона пъти, изминава разстоянието от $5,0025 \cdot 10^{32}$ години и претърпява трансформация на енергия в три енергийни полета! Малко е сегашното ни въображение, за да може да си създаде представа за тези Процеси, за необятността на световите във Всемира, за съществата "преминали" човешкия етап от своето развитие преди милиарди години. Но, Пътят е посочен, Той е пред нас, помагат ни, ние сме длъжни в името на Великата Разумност, Която е в нас, с цената на Жертвата да Го извървим.

Литература:

1. Дънов. П. "Божествени условия" Избрани беседи т. II. С. 1992 г.
2. "Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново" т. I и II. 95 г.
3. Мутафчиев. К. "Прабългарите в световната история" т. I, II и III. 95 г.
4. Константинов. М., Маджаров. Х. "Новата култура през епохата на Водолея" т. I, II и III. "Алфиола"-Варна 1992 г.
5. Пашов. В. "Беседи от Учителя" т. IV Сила и Живот. Бургас 1998 г.

**СВЕТИ МЕСТА В БЪЛГАРИЯ.
СВЕТИ МЕСТА НА БЪЛГАРИТЕ**

СВЕТИ МЕСТА В БЪЛГАРИЯ. СВЕТИ МЕСТА НА БЪЛГАРИТЕ

“Тук идвам, защото Бог е идвал. Неговите стъпки са стъпвали тук. Нашето пребиваване на Рила се сравнява с историята на цялото човечество: излизането му от Рая, влизането му в гъстата материя и връщането му в Рая”.

Рила, месец юни 1942 година

УЧИТЕЛЯ

Ясно научно определение за “свети места” няма. По правило, те не са предмет за разглеждане от никое сегашно научно направление в съвременното знание. Като основна причина породила тази празнина в човешкото познание можем да посочим сегашната, а и предишна материалистическа ориентация на науката. Челното място в нея заемат не принципите и законите във видимите и невидими части от Всемира, а комплекси от физико-химични дисциплини и техните приложни изследвания. Ни най-малко не бива да се залъгваме, науката работи там, където се получават резултати, които спомагат пряко за материалното благоденствие на човешкото общество и неговите индивиди. Едва ли днес, в съвременното човечество, ще се намери поне един, който да насочи своите усилия, енергия и средства в нещо, което няма да му донесе материална обезпеченост. В момента целият фронт на научните изследвания и техните приложения, както в областта на природните, така и в областта на обществените науки, е създаден така, че да оказва пряко въздействие върху общественото материално производство. Този фронт присъства във всичките сфери на сегашният ни живот - научните знания и научните подходи са подчинени на производството, икономиката, политиката, социалното управление, медицина и системата на образованието. Точно казано: - Сегашната официална наука, е основа за господство на човека над Природата. Резултатите от това господство в различна степен оказват влияние върху всеки един от нас, а те без прикриване на истината са пагубни, както за човека, така и за планетата Земя. Понесли в себе си последствията от “съвременния научен начин на живот”, ние търсим често спасение, утеха или изход в позабравените Свети места. Какво представляват те? Какво е тяхното предназначение? Как и къде възникват? Кога и от кого са създадени? - Ще отговорим на тези въпроси, които стават наново актуални от позициите на Новото Учение.

Отначало, ще дадем определение за Свети места: - Светите места са центрове за непосредствен контакт между Първо Причината - Божественото начало на човека и неговата душа.

За да разберем смисъла и вътрешното съдържание на даденото определение е необходимо да проследим пътя на развитие в земни условия на човешкото същество. Дълъг е този път, в хода на времето през пет раси и дванадесет култури в тях. Но задължително в основите на тези културно - исторически епохи на човешкото развитие лежат нравствено духовни центрове: Свети места, които дават тласък и съпътстват еволюционното човешко развитие. Тези Свети места съществуват от дълбока древност и не само работят интензивно в определена култура на дадена раса, но и предварително енергийно подготвят тяхното възникване, развитие и... упадък. Същевременно върху новата "обетована земя", където се ражда новата култура или раса, възниква нов нравствено - духовен център, който постепенно и последователно оформя новите възприятия в човешкия живот. Тези процеси ограничени в досегашните исторически рамки, са периодични, безкрайни и непрекъснати.

Светите места не възникват и не се създават по решение на нечие правителство, или по специално лично желание - Те са Велик акт в Разумната Природа. Може ли в настоящият момент "всичко можещия" съвременен човек да създаде Свято място? - Едва ли! И не само тази констатация: ние дори при възможностите и мащабите на съвременното строителство създаваме мега строителни обекти, в които има всичко друго, но не и условия за духовен простор на душите и телата ни. Създаваме конгломерати в невъобразимо хаотично струпване на производствени, жилищни, културни и административни единици. Колко време още, ще изтърпи Природата тази хаотичност в своите полета на подредена хармония...?

Светите места имат дълбоки корени, които черпят живителни сокове, чиито най-важни съставки се образуват от Хармоничното Единство на Човек, Природа и Духовен свят. Космическите мащаби са единствената мярка за тяхното изучаване от нас, съвременните хора. С помощта на досегашните методи в научното познание и знания съхранени и предавани в продължение на векове в духовните центрове и езотерични школи, ще разгледаме и обясним външната форма и вътрешното съдържание на Светите места.

Така, както в човешкото физическо тяло са локализирани био-енергетични точки и центрове, така и по повърхността на Земята, като особен вид жив организъм, се намират биоактивни центрове и области, в

които се влива и извършва обмен на енергии между Земята и по-високо измеримите духовни светове и Космоса. Тези области по лицето на Земята не са равнозначни. В зависимост от времевия цикъл, вътрешното съдържание и форма, те имат различни по вид предназначения, които погледнати от мащабите на Цялото са равностойни по обем енергия. Ще направим едно условно, човешко разделяне на Светите места:

1. Центрове, съхранили и съхраняващи знания за миналото, настоящето и бъдещо развитие на човешкия род.

2. Школи, в които под ръководството на Учител, учениците ускорено изучават бъдещите етапи от развитието на характерна култура в бъдещата раса.

3. Места, в които се проверяват и прилагат на практика придобитите знания за бъдещата човешка практика в синхрон със законите на Разумната Природа.

С навлизането на човечеството в Новата Епоха на Водолея от 1914 година, се активизират биоактивни центрове и области от земната повърхност, които започват да оказват силно влияние върху хода на човешката история за създаването на новата Шеста раса. Основният център, който ръководи тези процеси се намира в днешните земи на България. Творческите йерархии от по-високо измеримите светове на нашия, в синхрон с процесите във Всемира, в течение на милиони години концентрират и локализируют на строго определени места и при строго определени народи тези центрове. На планетата Земя са изградени и съхранени три ярко изразени в по-близък исторически план кристализационни центъра на географски, енергийни и духовни поляриности от различен, според необходимостта вид, обединени в Едно, върху основата на една Съвършена Разумност. Тези три места са: Близкият Изток, Балканската част от Европа и Централна Азия. В момента енергийното поле на България е с повишена интензивност, тук се създава и активизира една от най-важните духовни чакри на планетата. Тези процеси не са случайни, а се развиват по предварително начертан многовековен план в многопластова физическа, душевна и духовна дълбочина. Доказателства за всичките тези твърдения намираме още при хронологичното проследяване летописите в книгите за Световния Развой на Древно Индийските Риши, Древно Египетските знания и датировките от Древния Мексикански календар. Още повече доказателства се намират в ненадминатия до момента със своята точност Древен Български календар, а също при разкодирането на най-новата и същевременно с най-дълбоки духовни корени Славянска писменост. Тези знания са от

преди милиони години. Те постоянно съпътстват величавия човешки ход не само на Земята, но и през другите планети и звезди. Постоянно, вечно съхранявани и преподавани на човечеството от неговите Учители. В поблизък, исторически план доказателства намираме в езотеричните школи, където се преподават тези знания. В Америка - от Розенкройцерският водач и ясновидец Макс Хайндл, в Европа - от Антропософският водач и ясновидец Рудолф Щайнер и в България от Всемировият Учител на Бялото Братство Беинса Дуно.

Изобилието на Свети места, духовни центрове и езотерични школи в дадена страна в продължение на векове е указание за задачата на нейният народ в бъдещата му мисия, за отговорна, водеща роля в историята на цялото човечество. Съществуването им е придружено със специфично биоенергетично излъчване, което от своя страна обуславя почвата, готовността за развитие на нова сетивност и мироглед на хората живеещи по тези земи. Не случайно в миналото, а и в момента в България има много високо духовно и интелигентни личности в сравнение с другите страни. Не случайно, ако направим кратък обзор на достиженията на човешкия гений в културните и научни области, ще открием активното присъствие на българския корен. В този Разумен акт на живата Природа наблюдаваме един неотменим принцип: - Светите места, като форма, без вътрешно съдържание – хората, проводници на Висшите вибрации, са само едни пустинни руини, Текета осиротели с рухнали колони.

Ще разгледаме въпроса за Светите места на българите в по-обширен географски, исторически, духовен и био - социален аспект.

Планетата Земя е опасана с т.н. “огнен пояс”, върху който са разположени големите планински вериги. Този пояс условно води своето начало от Хималаите, преминава под Кавказ, Черно море, Странджа, Рила, Алпите, Перинейте, по дъното на Атлантическият океан, Андите, Кордилерите, по дъното на Тихия океан и завършва отново в Хималаите. Вибрациите на този “огнен пояс” излъчват огромна по своята сила и мощ енергия, която сравнена с позната ни физически измерима температура, е равна на енергията от външния слой на Слънцето от нашата планетна система. Събудена от непосветени, тази енергия може да превърне Земята в огнено кълбо. Точно в този пояс, на няколко километра от гр.Малко Търново е построена преди хилядолетия гробницата на богинята, божеството Бастет. Коя е тя? - Според легендите на нашите предци, великата и могъща Бастет е майка на целият човешки род, на четирите човешки раси, всички ние сме нейни деца. Историята за създателите на гробницата, разказва българската светица Ванга: - “ Много, много

отдавна дошли по вода от Египет. Били високи и стройни хора с черни коси. Носели маски на лицата си. Били облечени, като кукери. Има гроб на жена, която държи жезъл от извънземна материя в ръцете си.Има написана история за две хиляди години назад и предсказания как ще се развие света две хилядолетия напред.....”. Условно наречената от нас гробница е построена по строго свършен астрономически архитектурен план. Знанията приложени в него говорят за цялостна познаваемост на вертикалния и хоризонтален обемен вътрешен и външен модел на Вселената, който тепърва съвременните учени преоткриват. Този тип архитектурни планове са използвали в строителството си познатите ни в древността цивилизации на Стария свят: Египет, Месопотамия, Крит, Гърция, Индия, Мексико и Китай. Единството във формите на митологичната и ритуална структура на построените съоръжения от пространствения модел на Вселената, говорят и за единството в произхода на древните народи, и на българите, като част от тях. С така направеното отклонение от темата, правим и още едно - относно произхода на българите. То е необходимо не само в исторически план, а и за бъдещето ни развитие в изпълнение на поставената мисия, като избран народ. Неправилна е тезата на някои историци, които считат българите за потомци на скитници и азиатски скотовъдци - грабители. Представите за азиатския произход се получават от кръвосмешението на азиатските племена с българите при техният величав, неизучен още поход, от съвременните историци, до пределите на Китай и Индия. Физиологичната същност на голяма част от българите говори за прилежна домовитост и “заседнал” хилядогодишен живот, ярко изразен и в прочутата ни гостоприемност. В далечни, далечни времена виждаме първите стъпки на българите, които са във вътрешното съдържание на славянството, призовано да играе съществена роля в недалечните бъднини на човечеството. Нашата родова връзка се крие в библейското “Юдино коляно”, един от дванадесетте сина на Яков е наш “родоначалник”. По неговата родствена линия са дошли в света Давид и Христос. След тези уточнения, тук е мястото да цитираме в пълна подкрепа Кръстю Мутафчиев, в неговата “История на прабългарите” - част II стр.75 :”Бастет е полубогиня, получовек..... Родена е в земите на Странджа планина. Принадлежи на Давидово коляно, от клона на Авесалом - третият син на Давид. Бастет е била царица на различни народи, обединени в едно. Народите били: евреи, прабългари, далматинци, египтяни и немци. Тези народи са дошли от Египет по море и суша. Те не са избягали от тази страна, а нарочно са дошли, за да погребат своята царица там, където е родена – в Странджа планина. Такава е била

нейната воля!” В изпълнението на тази нейна последна воля се построява последния храм съхраняващ безценни знания, които ще разкрият (когато му дойде времето б.а.) Великата тайна - кои сме ние, откъде идваме и накъде отиваме!

Характерна особеност на Светите места, които описваме е тяхната постоянна вътрешна връзка и взаимообусловеност. Те се разглеждат, като центрове с готов за активизиране интензитет в определени периоди от време, в конкретна историческа обстановка. Тяхното влияние е съизмеримо с високо духовните сфери от Битието, оказващи активно въздействие върху различните форми одухотворена материя, и главно в човешкия организъм. Нека отправим един по-обширен поглед, към един от районите по българските земи, в който съществуват от дълбока древност местности с особено предназначение. Те не блестят със своето величаво строителство, но има нещо в тях и около тях, което ни кара дълбоко до се замислим и осъзнаем. Да насочим нашето внимание към североизточната част на България и към десетките могили, разположени привидно хаотично на югозапад от с. Свещари и северно от с. Малък Поровец, на 10 км от гр.Исперих. Там се намира т.н. археологически комплекс “Сборяново”. (Използваме публикувани материали на: академик Тодор Дичев, Борис Илиев, Кръстю Мутафчиев, Алексей Стоев и Иван Лазаров). Занимават ли се учените още с тази, не само археологическа находка? Продължават ли изследванията си в правилната посока на констатацията, че този археологичен комплекс, а и колко още по земите български, се вписва в икосиедро-додекаедричната система на Земята (ИДЗС). ИДЗС е възникнала полу-официално, като хипотеза благодарение на френския академик Ели дьо Бомон, в края на миналия век и развита в своята пълнота през 70-те години на нашия век от Н.Ф.Гончаров. Тази ИДЗС е изградена на базата на възможен, по скоро реално съществуващ кристалоподобен силов скелет на Земята, които влияе със своите полета върху много процеси и явления на планетата. Голямата Българска загадка Сборяново е действително свързана със звездното небе и доказателство за това е “звездното” разположение на могилите. Те са разположени върху земната повърхност, така както е било разположението на определени съзвездия от небесния свод през III - V век пр.н.е.. И, не само това, самите съоръжения от местността Сребряново са ползвани от тракийското племе гети, от славяни и българи, и по-късно от мохамедани. Какво може да говори този необичаен на пръв поглед факт, че едни и същи обекти се ползват от привидно различни народи? -Освен, че тези народи са от един и същ корен и той се губи далеч във времето...

и този корен е български!? Нека продължим: на 6 км северозападно от гр.Исперих, до с.Свещари по поречието на река Крапинец се намира текето “Демир баба”. Ще пренебрегнем в момента неговата Синагога – Джамя - Църква, като строителен обект и ще обърнем нашето внимание към трите огромни мегалитни камъка. Върху два от тях е стъпила триединната сграда на “Демир баба”. Третият е на входа на оградения със странен зид двор на постройките. Спираме се върху това съоръжение и трите МЕГАЛИТНИ камъка, защото те по нищо не отстъпват на другите познати световноизвестни мегалитни образувания. Мнозина от съвременните учени са единни в мнението си, че учудващият строеж в Англия, състоящ се от грамадни изправени каменни блокове, над които са поставени други, наречен СТОУНХЕНДЖ е величествен паметник от времето на първата раса на Земята. С увереност можем да твърдим, че и Трите каменни блока на „Демир баба“ са от същата епоха. В тях е закодирано послание със знания предназначени за земната цивилизация. И пак и отново, това е сътворено с помощта на ръката и ума от предците на българина.

Бялата раса в своето историческо развитие е преминала през пет култури: Индуска, Персийска, Египетско – Асиро - Вавилонска, Еврейско – Гръко - Римска и сегашната, вече отминаваща Западно - Европейска. При това движение на културите в дадена основна раса, както при нашата Бяла раса, Невидимият свят фокусира в особени точки от земната повърхност своите енергийни импулси, даващи мощни тласъци за тяхното възникване и развитие. Това става единствено с активизирането на Свети места разположени, по правило, по върховете на планинските вериги на планетата Земя. Такива центрове на повърхността на земята има на няколко места: в Алпите, Пиринеите, Андите, Хималаите, Северният полюс и Рила. За всяка култура в дадена раса се активизира точно определен център: Западно - Европейската култура е получила Космически импулси за развитие от връх Монблан. Първата култура в Шестата раса ще получава високо хармонични духовни вибрации от връх Елбрус. Днес новите идеи за Славянската култура в Бялата раса се възприемат и предават на българския народ, посредством център разположен на Рила с локализиран връх Мусала.

Рила е планина с еруптивен характер и съществува от девет милиона години. Тя не е била никога под нивото на водите от Световният океан. Върху нея са разположени физически центрове, през които духовните енергии слизат на земята. Всемировият Учител Беинса Дуно работещ сред българския народ и в земите на България, е посочвал неведнъж Светите

места, които са характерни фокуси на висшите духовни трептения. Такива места главно се намират в Рила, по точно циркусът на Седемте рилски езера, Голям и Малък Скакавец и местността Рупите в Малъовишкият дял. За Рупите, като свещено място обитавано от ефирни тела, говори и светицата Ванга. Свято място, Школа, в която под ръководството на Учител от висшите духовни йерархии се изучават и прилагат ускорено знанията за основните моменти в бъдещето развитие на Новата култура - Славянската и на практика се проверяват придобитите знания е местността “Изгрева” в София.

По подробно ще се спрем на Седемте Свещени Рилски езера, защото те се характеризират, като “вътрешна част” в Храма на посветените. Храм, в който свещенодействуват невидимите същества от високо измеримите светове. Рила в момента е планетарен център на Великите души, преминали всичките земни етапи на обучения през своята “човешка практика”, в която се намираме в момента ние. Основната задача на тези Души, е безкористна служба на всички българи и цялото човечество.

Първото езеро е наречено ”МАХАРЗИ”, което означава - “Голямата почивка”. (Наименованията на езерата са дадени от Учителя, които отговарят на техните действителни имена на език, върху която основа е създаден Санскритският - приет от съвременните учени за най-древен. От този общ за цялото човечество език, в зората на слизането му на Земята , е създадена и Славянската писменост.)

Второто езеро е “ЕЛБУР” - “Бог е Силният”, третото “БАЛДЕР - ДАРУ” - “Онзи, който дава блага”. ”Близнаците” са две езера, които се намират в подножието на връх “Харамията”, на този връх е дадено ново име и е премахнато отрицателното му въздействие върху човешкия организъм. Новото име дадено от Учителя е: ”ХАРНОМИЕ”. Петото езеро е едно от най-дълбоките езера и има формата на бъбрек, наречено е “МАХАБУР”, означаващо “Големият и Силният”. На това езеро се намира един от изходите на АГАРТА. Шестото езеро на Рила е “СЪРЦЕТО”, то е духовен и физически център, Сърце, на България и българите. Тук е и един от входовете на АГАРТА. Най-високото и най-малко езерце от 7-те Рилски езера е “ШЕМХАА”, ”Главата” на целият циркус. Шемхаа е символ на Мъдростта , която управлява целокупният Духовен, душевен и физически живот на земята. Най-старите библиотеки в света, съхраняващи Мъдростта на човешкото същество, се намират в Рила. Всъщност това са “акаши”, страници написани от Разумната Природа, пишещи се и в момента. Тази информация не бива да мислим, че се намира в библиотеки пълни с безброй рафтове и обемни томове. Както вече споменахме на

Рила, на две от 7-те езера се извършва високо измерим духовен обмен с Агарта. Необходимо е да дадем пояснение на това понятие в рамките на досегашните ни познания за по-високо измеримите светове от нашия три измерим. Агарта е една от ложите на Бялото Братство, Тя не се намира в нашия физически свят, а Е в по-висшите, духовни измерения. Посредством енергиите фокусирани от Слънцето, силовите полета от Бялото Братство се пренасят към земята през върховете на строго определени планински вериги. Тази Космическа енергия е жизнено необходима за всяка нова култура в дадена раса. Строителството на пирамидите в Египет не е било самоцелно, а по необходимост от енергийни приемници на този тип енергии, които дават тласък за развитието на третата Египетско – Асиро-Вавилонска култура в петата Бяла раса. Кой са строителите на пирамидите и гробницата на Бастет, можем сами да си отговорим.....

При по-широко и обстойно разглеждане въпросите за Свети места на българите, ще се натъкнем на усещането, че България, в своята цялост е едно Свято място на много народи, и няма да бъдем далеч от истината. Тя е “кредитирала” в продължение на векове, а и сега продължава да кредитира много от Европейските страни и цялото славянство. В подкрепа на казаното е достатъчно само да погледнем пътя на богомилите от ранното средновековие, ”Милите на Бога”, дали тласък за развитие на Ренесанса в тънещата от схоластичен мрак Европа.

Литература:

- 1.Дънов. П. ”Аз ви избрах”-Извънредни беседи от Учителя, 1920 г. ”Всемир” С. 95 г.
- 2.Боев. Б. ”Мисията на Богомилството”. Вел. Търново 92 г.
- 3.Блаватска. Е. ”Разбулената Изида” т. I кн. 2 ”Астрала”, С. 95 г.
- 4.Шюре. Е. ”Великите посветени” ч. II. ”Е А”, София-Плевен. 91 г.

ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ В ЧОВЕШКАТА ПРАКТИКА

ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ В ЧОВЕШКАТА ПРАКТИКА

И рече Бог: “Поставям дъгата си в облака, и тя ще бъде белег на завета между Мене и Земята”.

Битие 9:13

Дъгата има свое вътрешно съдържание седем ценни неща, седем цвята, дадени на човека, като символи. Всеки един цвят от нея, представлява определена абсолютна истина Принцип, който показва на хората, как трябва да живеят в синхрон с Природата. Първото появяване на дъгата в небето показва и това, че вече потоп от вода няма да има, което е от особено значение за бъдещият ни живот. Ной и синовете му разбират само втория основен символ, а първия: - Как трябва да живеем в мир с Природата? - Е, неразбран от нас и до днес.

Условията, в които живеем с физическото си тяло, са създадени върху четири основни елемента на материалната част от Всемира: въздух, вода, светлина и земя. Тяхното вътрешно съдържание, три единност и постоянни взаимовръзки в енергиен обмен са основна предпоставка за осъществяване на човешката практика в три измеримите - материални светове. Ще разгледаме проявите на светлината, в нейните многообразни форми, тук на Земята и техните вътрешни и външни връзки с по-високо измеримите светове.

Човешкото същество и всичките представители на растителните, минералния и животински светове приемат слънчевата светлина и се ползват от тях. Съвременните учени познават светлината, която идва от Слънцето, изнамерили са законите, по които се трансформира при преминаването си към Земята. Създават съоръжения за използването на тази светлина, извършват физически и химически реакции, събират нейната енергия и я впрягат на работа. В края на миналия век откриха и скоростта на разпространението на светлинните лъчи, която за съжаление и до момента приемат за абсолютна скорост във Вселената. В своята научно - приложна дейност стигат до там, че могат да пресъздадат топлината и светлината, която пристига при нас от Слънцето. Наистина, те познават слънчевата светлина. Но какво нещо е светлината, която излиза, като през фокус от Слънцето? - Не знаят. Не познават, или по - скоро не признават Етерната среда, която е условие за разпространение на светлинните лъчи. Как могат да обяснят “научният” факт, че пространството между

звездите, галактиките и планетите, според болшенството от тях е в абсолютен вакуум, с абсолютно отрицателна температура и в абсолютен мрак, а в същото това време през това „абсолютно мъртво пространство” преминават светлинни лъчи... А, какви взаимовръзки съществуват между светлината и “другите” нематериални форми в Космическото пространство, а и тук на Земята...?

Всяко едно тяло в три измеримото пространство с форма, притежава неотменно съпътстващ елемент - сянка. Нашето Слънце не прави изключение в този принцип, и То има сянка. Същевременно разположението на Земята, спрямо Слънцето в Слънчевата система и пространство, спрямо друго, Невидимо от нас Централно Слънце е такова, че ние постоянно приемаме светлината на неговата сянка т.н. светла сянка. В така поднесения факт, Науката на Истината, разглежда главно два вида светлинни лъчи в Природата: низходящи, наречени лъчи на тъмнината и възходящи, лъчи на светлината. Там, където енергиите от двете лъчения се кръстосват и уравновесяват, започва разумния живот във Вселената. В този разумен Вселенски живот има светли и тъмни зони, вследствие, на което се образуват сенките. Именно тези сенки са материалния израз на предметите, с които човек живее, прави опити да изучава и преобразува, в досегашната си земна практика.

Да разгледаме лъчите от светлината в материалния свят. Те стават видими за нас човешките същества само, когато се пречупят. Това пречупване става при преминаването им в дадена среда различна по плътност от тази, в която са се разпространявали първоначално. Щом лъчите се пречупят, се създава определен образ. Така образуваното многообразие от образи създава възможност на разумно организираната материя в т.ч. и човек, като част от нея, да мисли, чувства, осъзнава и твори. В основата на тези процеси се крият и корените на последователното и непрекъснато движение в Природата, на което активни участници сме и ние. Какво още трябва да знаем за светлинните лъчи? Когато светлинният лъч се пречупи, създава у нас усещането, уловено със зрителните ни органи, за образ, ако няма това пречупване, светлината преминава през нас невидимо, без да я уловим с наличните си сетива. Това невидимо преминаване на светлината ни най-малко не е показател, че през нас не преминават светлинни лъчи. В този невидим, в момента за нас процес, имаме известно интуитивно усещане за неизвестно движение, пораждат се в нас мисли и чувства, които намират своето място в нашето съзнание. Именно тези невидими лъчи, приемани от човешкият организъм, в определени часове от денонощието, главно сутрин, при изгрева на

Слънцето, са носители на т.н. от индусите “пра̀на” или по-точно жизнена енергия. Посоченото до тук, а и по нататък се гради върху принципи от Всемира: Слънцето е видимо за нас, поради пречупването на светлината от друго Централно Слънце, от нашата Галактика / в момента учените го улавят, като струпана тъмна материя в центъра на Млечния път /. И, че зад всяко проявено, съществуващо движение видимо или невидимо за нашите сетива, стои разумност, независимо от нейния произход. А, именно разпространението на светлинните лъчи е разумно движение, на което, за сега не сме открили произхода и законите, по които се ръководи. Нека добавим и още едно реално обяснение на част от тези процеси: „Външната светлина, която виждаме е резултата на мисълта на възвишени същества, които са над нас. Тя излиза от очите на тези същества. А животните възприемат оная светлина, която излиза от нас“.

В Окултната наука цветовете се разглеждат, като пасивната страна на светлината, твърди се също, че при проява, взаимодействие на светлината с материалните форми се отделя студ. Ако развием тези и други твърдения, можем да разгледаме цветовете, като завършена крайна форма от светлина в материалния свят. В същото време, може и твърдим, че същите светлинни форми съществуват и в другите по-високо измерими светове. Там те, светлинните форми са в по - ярка цвятова гама, и характера и вида на вълновите трептения е по - фин. В тези разширени области на проявление на светлината, трябва да обърнем внимание на принципа: късите вълни на светлината са с по-висока степен на проходимост и дълбочина на проникване, от колкото дългите вълни. И, когато погледнем на всичкото това в една дълбоко взаимовръзка със заобикалящата ни видима и невидима части на Всемира ще открием, че светлите лъчи са носители на Разума -цвятова гама с различни, безкрайни по вид дължина и интензивност светли лъчи.

Дъгата, рожба на материята и духовните светове е съставена от седем цвята, подредени в следната последователност: червен, оранжев, зелен, небесно син, тъмно син и виолетов. Първите три цвята са характерни за физическото поле на материята, вторите три за астралните полета, а последният-виолетовия, е характерен за духовните светове.

Всеки един светлинен лъч, който прониква и се възприема от човешкото физическо тяло, поражда определена реакция. Червеният лъч произвежда оживление; портокаловия благородно индивидуализиране; жълтия уравновесява чувствата, мир и спокойствие; зеления - растеж; небесно синия - повишава вибрациите, подем; тъмно синия - решителност, устойчивост; виолетовия - предава сила на характера.

Определено, голямо значение за проникването ни във високо измеримите полета на Вселената има познаването на взаимовръзката между цветовете на светлите лъчи и музикалните тонове. Равнозначно е съответствието във вътрешното съдържание на цвят и тон. Светлинните нюанси, музикални тонове и акорди се преплитат и вибрирайки проникват във всяко едно кътче на Всемира до сливане в Едно с Първоизточника. Древните мъдреци, запознати с този принцип, разглеждат хоризонталният и вертикален модел на Вселената, като едни в други различни по големина сфери с характерни вибрации, звуци и цветови гами. Съответствието между музикалните тонове и цветовете на светлите лъчи е следното:

До - Червен	Фа - Зелен	Си - Виолетов
Ре - Оранжев	Сол - Небесносин	
Ми - Жълт	Ла - Тъмно син	

Съществува и тясно взаимодействие между планетните тела от Слънчевата система, дните от седмицата и цветовата гама на светлите лъчи:

Понеделник – Луна - Червени лъчи
 Вторник – Марс - Червени лъчи
 Сряда – Меркурий - Жълти лъчи
 Четвъртък – Юпитер - Сини лъчи
 Петък – Венера - Розови лъчи
 Събота – Сатурн - Виолетови лъчи
 Неделя – Слънце - Портокалови лъчи

Раждането и развитието на основните раси в човешкото общество е подчинено на звездният ритъм и хармоничните трептения на Слънчевата система и Звезди Галактики. Всяка една раса, през която сме преминали, и ще преминем, е с определен, присъщ на нея цвят. (вж. ”Произход и развитие на човечеството. Инволюция и Еволюция”) Светлите лъчи с определена цветова гама пронизват началото, възхода и развитието на расите, потопени в Един от Седемте Духа, Които ги ръководят.

Червените лъчи са характерни за III - та Лемурийска раса, която е съществувала на Земята 6 855 138 години. От Седемте Духа, Червените лъчи са проява на Духа на Любовта. През тази раса човешкото същество се сдобива с физическо тяло. Червените лъчи са тези, които внасят в нас, през тази епоха физическа сила и ни оживотворяват.

Четвъртата раса - Атлантска, просъществувала 304 167 години, е потопена във вибрациите на Оранжевите лъчи. Те са присъщи на Духът

на Обещанието, също Един от Седемте Духа. Този цвят е катализатора в Атланската раса на благородното индивидуализиране, предизвиква подем на личното самочувствие и подтиква за изява личното - "Аз".

Нашата V - та Арийска / Бяла / раса е с продължителност от 12 960 години, в момента ние сме потопени в Зелените лъчи на светлината. Този цвят е изява на Вечният Дух. Зеленият цвят дава импулсни за развитие и растене на човека в паралелно физическо и духовно направления, с него крачат прогреса и цивилизоваността на Земята. По причина на прекомерната му наситеност, ние се намираме в период на краен материализъм, който се отразява и върху науката, религията и обществено - икономическия живот. Крещяща изява на този материализъм е огромното увлечение към паричните знаци със зелен цвят. Ограничаването и неутрализирането на това противоречие може да стане с вибрациите и методите на действие на Червените лъчи.

Небесно синият цвят е цвета на VI - та раса, която ще съществува 365 000 години. Той е носител на Духа на Истината. Ясно синият цвят внася духовен подем и разширява чувствата, окриля идеализма и укрепва вярата в човешките същества. Само този цвят ще ни донесе правилните понятия за: Хубост, Истина, Чистота, Правда и ще създаде благоприятни условия за изглаждане и премахване на споровете от религиозен характер.

Човешките същества ще завържат еволюцията си на планетата Земя в светлите лъчи на Жълтия цвят през VII - та раса, която е с продължителност от 11 992 991 години. Посредством вибрациите на този цвят, човечеството заживява с Духа на Мъдростта. Той внася в човека вътрешно равновесие на мисли, чувства и постъпки, Той произвежда високата човешка интелигентност.

От 1914 година, ние сме започнали качествено нов еволюционен път на развитие, Слънчевата система е преминала под знака на Водолея. Човек след тежка победа над низшето в себе си отхвърля кръста, като символ на ненужни вече страдания и навлиза в пътя за решаване на личната, расова и общочовешка земна карма. От многовековната неподвижна агония на кръста, през едно ново измерение, вече Ученик, той се активизира в един динамичен свят, символизиран от знака на Новата епоха - Пентаграма. През същата година, в град Велико Търново се повежда годишен събор на Бялото Братство в България. Там, Учителят разкрива дълбокото мистично съдържание на Новия символ. И, наистина, когато разглеждаме Пентаграма, виждаме, че фигурата петолъчка съответства в голяма степен на човешкото тяло в движение. Всеки един от петте върха е лъч, носител на определена добродетел и качество, които трябва да изградим в себе си

в пътя на съвършенството. Всяко едно качество отговаря на определен цвят, с който можем да работим в земни условия за нашето повдигане: Любов - Розов; Мъдрост -Жълт; Истина - Син; Правда - Портокалов; Добродетел - Зелен.

Как и откъде можем да се ползваме от цвета на светлите лъчи? Дъгата е естественят източник на седемте най - чисти цвята в земни условия. Нея, случайно можем да зърнем, обикновено при спирането на валежа от дъжд, на небето, и то не винаги. Можем да приложим и по-простия метод за разлагане на светлите лъчи в цветове гами от прозрачна кристална призма. С нейна помощ, също се получават основните цветове на дъгата. Но, цветните лъчи можем да приемем и не само зрително, техните хармонични трептения се съдържат и в Светото Писание. Стиховете от Библията при внимателно и благо четене, предизвикват и образуват силна вълна от седемте цвята на дъгата, и още пет, които в момента не са в обсега на нашите възприятия. Този метод за мнозина от нас е трудоемък и сложен. Създаден е прост, лесен и удобен всекидневен начин за работа със светлите лъчи. Това са стихове от Библията, внимателно подбрани и подредени според трептенията си , с които се предизвикват различните цветове гами на светлите лъчи. На 15 август 1912 година е дадена от Учителя, една малка книжка: ”Завета на цветните лъчи”, с цел да я ползваме за нашето по - нататъшно духовно развитие и усъвършенстване. Когато работим с тези хармонично подредени стихове, ние започваме творчески градивен духовен процес. Светлите лъчи се пречупват от нашата душа,Тя поражда трептения, които действат върху нашето сърце, ум и воля, повдигат ги, и им осигуряват нови простори за земна творческа работа.....

По разбираеми причини казаното до сега, ще се приеме скептично и остава в ума на много от нас в отдела: ”духовни драсканици”. Нека тогава погледнем на въпросите от приложната им, ”материална” страна:

Основен стълб в Специалната и Обща теория на относителността е уравнението дадено от Айнщайн:

$E = M \cdot C^2$, което ще рече, че освободената енергия от всяко едно вещество е равна на произведението от масата му и квадрата на скоростта на светлината. Това уравнения има две следствия с епохално значение: 1. Подсказва неизчерпаемият енергиен източник на вечното Вселенско движение. 2. Всеки грам веществена материя крие в себе си 2 000 милиарда пъти повече енергия, от енергията, която се отделя от същият грам при пълно физическо изгаряне в материалните полета. На скоростта на светлината в своята степен на квадрат е дадена особено важна роля

в това енергийно уравнение. Случайно ли е дадено това високо място? И при това трябва да имаме в предвид, че скоростта на светлинните лъчи е само една трета от Истината за техните възможности!...Повече от 80 години дадената формула намери ли практическо приложение за проникването ни във Вселената, с най-високо научно утвърдените методи на съвременната научна мисъл? - Не! Как би отговорила същата тази научна мисъл, ако знаеше, че съществува пълно съответствие между елементите от Менделеевата таблица, цветовите форми на светлите лъчи и звукови трептения? Кое то съответствие и вътрешна взаимно връзка дават възможност за реализиране в човешката ни практика енергийната зависимост на Айнщайн и навлизането ни в необятните простори на Космоса!

В продължение на десетки години търсим удачна форма за контакти с “извънземния” Разум. Намерихме ли “езика” за общуване? - Не! - А, той реално съществува и е вечен, както е вечен Всемира. Език изграден от хармоничната пореднос на тонове и цветове, на който постоянно ни се говори, а ние все оставаме глухи и слепи. В сравнение с него, нашите опити за общуване с Космоса, са като звук от трошене на камъни. Кой ще ни разбере по този начин?

Съществуват различни по вид теории за създаването на Вселената, Слънчевата система, планетата Земя и живите организми. Достатъчно зашифровано, до мъглявост въпроса е описан и в Светото писание. Време е вече да знаем, че материалните светове и организмите в тях са създадени по законите на светлината и музиката. Конкретно тонът “Фа” и съответните му светли лъчи участвуват в математическото съотношение при създаването на материално изявената част от Всемира. Крайно време е вече да подредим и нашият небезизвестен прародител след човешкото същество ,а не преди него.....

В началото на века френският окултист и учен Сент Ив Д'Алвейдър публикува съчинението “Архиометър”. В него той развива теоретично въпроса за произхода на архитектурните форми, като музикални построения. В дадените еталони и таблици всеки тон представлява определена дължина, мярка според музикалните му трептения. Показаният метод дава възможност да се проектират и разчертаят в три измерения върху лист или в естествена големина, каквато и да е архитектурна форма. Доказателство за приложимостта на този метод на практика е извършено в България, през 1945 година от Борис Николов и италианеца Виторио Алфиери Бертоли (21.01.1887 - 07.04.1976 г.). Когато към този метод се включат и цветните лъчи на светлината, се създава възможност

едновременно с проектирането да се извърши и строителството на даден обект. Казаното тук, е достатъчно да обясни от части “загадъчното” за съвременните изследователи строителство от древността, а и много други загадки....

27.05.96 г.
гр.Плевен

Каниска

НАУКА, РЕЛИГИЯ И ИКОНОМИКА

НАУКА, РЕЛИГИЯ И ИКОНОМИКА

Неизменимо съпътстващи елементи в човешкият живот на Земята в своите разнообразни форми на приложение са: наука, религия и икономика. В техните външни изяви съществуват неотменими взаимовръзки, които могат да се разгледат задълбочено и правдиво съгласно методите и принципите от Новото учение.

До определен етап от нашето развитие с Духовното знание са били запознати определен, ограничен кръг от Посветени, които са съхранявали Учението ревностно, далеч от погледите и вмешателството на човешкия земен род. С навлизането и развитието на човечеството в епохата на Водолея, тези познания се отварят, активизират и стават достъпни на все по-голяма Общност от духовно зрящи - този процес е закономерно непрекъсваем. Духовното знание придобива едно ново звучене, и от окултно - скрито, започва своят величав ход на отваряне и наново развитие в Наука на Истината, Любовта и Мъдростта. Семената посети преди хиляди и милиони години покълват и поникват в почвата, единствено създадена от многовековната опитност на мъчително трудната човешка, земна практика. По една или друга причина, най - подходящата нива където са посети и растат Божествените семена на Духовното учение е Българският народ. Той е заставен по силата на един неотменим закон да се грижи за посева, да отгледа, ожъне, прибере и съхрани семената. Но богатата реколта не бива да остава в нашите хамбари, ние сме длъжни веднага да засеем чакащите ниви на другите народи, дори с реалния риск да си останем гладни и боси. ”Доколкото българите служат за благо на човечеството, дотолкова ще бъдат благословени”.
– Божествен Принцип

Досегашните научни знания се прилагат изключително за изучаване на външните материални форми от заобикалящата ни действителност, но в днешните процеси от своето развитие всеки един клон от човешкото знание става врата, преддверие към Новото учение. С проникването ни в най-малките частици от материята стигаме все до едно и също положение, че материята е кондензирана енергия. И с проникването ни във Вселенският Макрокосмос стигаме до убеждението, че наблюдаваните и изучавани видими и невидими обекти са струпана кондензирана енергия. Все по-дълбоко в нас заработва интуитивното усещане за еднакия, Единствен произход на

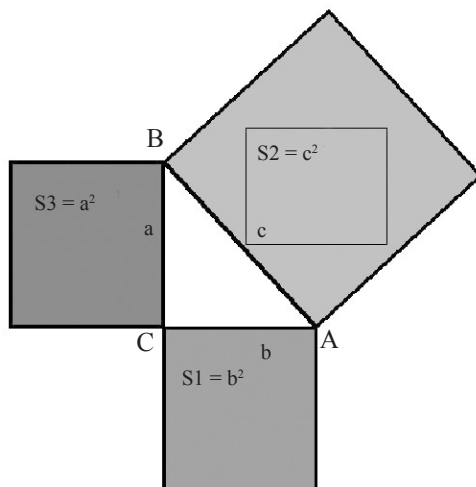
привидно двата различни вида енергийни състояния. В тези величави, по своя характер, научни процеси една невидима нишка обвързва всичко в едно неотменимо триединство. Наближава момента, в който единствено само от позицията на не пренебрегната триединност можем да продължаваме своя еволюционен ход нагоре.

Предмет на изучаване в Новото учение е човека и разнообразните по форма и съдържание енергийни състояния на Всемира, които заедно с него са във взаимовръзка и неделимост от Цялото. В същото време, човека също, като определена форма на енергийно състояние се разглежда неделим в неговите три свята физически, духовен и Божествен и в неотменимото, ненаруσιμο свое вътрешно триединство. Животът ни в материята, на земята протича в неизброимото многообразие на разумно проектирани едни и същи три първични елемента. Едно от тези многообразни състояния е разумно осъщественият съотношение между религия, икономика и наука от една страна, и ум, сърце и воля от друга страна. За да вникнем в единството на тези понятия е необходимо да ползваме и нови методи за тяхното изучаване и прилагане в нашия живот.

Необходими ли са ни знанията от Новото учение? - Вечният човешки стремеж за свобода в мислите, желанията и чувствата поражда необходимостта от наука, която да разглежда не само външните, но и вътрешните разумни връзки на процесите протичащи в Природата. Познаването, овладяването и разумното ползване на Нейните неотменими закони и принципи ни прави единствено свободни. В момента истински свободен е този човек, който работи с методите на Духовното знание и поддържа една постоянна вътрешна разумна връзка с Абсолюта. Качеството на тази връзка определя правилната посока от пътя на неговото движение. По аналогия можем да кажем същото и за всяко едно небесно тяло - то се движи в пространството, но посоката и пътя на неговото движение се определят от връзките му с другите небесни тела. В слънчевата система движението и пътя на планетите зависят от връзките им със Слънцето. Движението и пътя на Слънцето се определят от връзките му с едно друго Слънце и т.н. докато стигнем до едно Единствено Централно Слънце.

От тези позиции и с методите от т.н. жива геометрия ще разгледаме накратко вътрешните и външни процеси в науката, религията и икономиката. Построяваме триъгълника САВ, който е правоъгълен със страни СА (в), АВ (с) и ВС (а), в който силовите линии се намират във взаимовръзка и отношение $a : v : c$. Площите

от квадратите на страните $S1 = a^2$, $S2 = c^2$ и $S3 = b^2$ са мярката на възможностите, с които разполагат съответните силови линии. (фиг.1)

Фиг.1

Съгласно вътрешните свойства и външни взаимодействия, построяваме и правоъгълният триъгълник САВ (фиг. 2), където силовите линии а, в и с са съответно – религия, икономика и наука. Големината и предела на възможностите им се изразява графично чрез техните площи. (вж. фиг. 1)

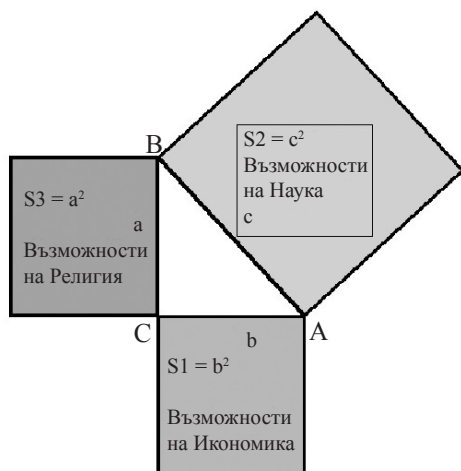
Съгласно Питагоровата теорема за правоъгълния триъгълник записваме зависимостта:

$$c^2 = a^2 + b^2, \quad (1)$$

което ни дава представи за възможностите на науката, като сбор от възможностите на религия и икономика. От уравнение (1) имаме право да съставим още две уравнения:

$$a^2 = c^2 - b^2 \quad (2) \qquad b^2 = c^2 - a^2 \quad (3)$$

Уравнение (2) показва, че възможностите на религията са равни на разликата от възможностите на наука и икономика, а от уравнение (3) виждаме възможностите на икономиката, като разлика от възможностите на наука и религия.

Фиг.2

От предоставените три уравнения, науката се явява основен определящ фактор и водеща величина във вътрешните зависимости между религия и икономика. Ще разгледаме трите съпътстващи елемента в човешкия живот от две позиции: официални до сегашни разбирания и с методите на Новото учение.

Съгласно съвременната философска мисъл, науката е сфера на изследователска дейност насочена към производство на нови знания за природата, обществото и мисленето, включваща в себе си всички условия и моменти от това производство. Религията е фантастично отражение в главите на хората на външни сили, които господствуват над тях във всекидневния им живот, отражение, в което земните сили приемат формата на неземни. Икономиката е тясно свързана с политиката на определена господстваща класа, нейна задача е да задоволява всекидневните нужди на хората в рамките на съществуващите обществени отношения.

Новото учение разглежда и представя науката, религията и икономиката, като математически отношения, координати. Религията е движение нагоре; икономиката движение надолу, а науката - хоризонтално движение. Тези три координати, сили имат известни отношения помежду си. Те, отново, както и другите разумни сили имат една допирна точка - човека. Щом се събират в една допирна точка, то те имат общи интереси. Човекът, като начало в това координиране на трите силови линии представлява реалността на нещата, всичко друго

е относително, фиктивно и нереално. Опонентите на това кратко твърдение ще кажат, че икономическите условия, религията и науката влияят върху човека. Да има влияние, но то е само и единствено на човек върху човека. Преди икономическите условия съществувало ли е човешкото същество? Да, човек е съществувал преди всякакви икономически условия, той сам е създал и продължава да създава добри или лоши икономически условия, в които живее. Смешно е тогава да се твърди, че основно създаденото влияе върху създателите. Колкото и да се твърди, че икономическите условия са главен фактор в живота на човека, той не трябва да се заблуждава, не трябва да се влияе от тях. Разумният човек е над икономическите, а и всякакви създадени от човешкия ум условия.

Религиозните хора ще кажат, че религията е създала човека! - И това е относителна истина, човек е съществувал преди нея. Например: Болшинството от сегашните хора са християни, защото вярват в Христа. Така е, те са християни, но Христос не е бил християнин!? Защо? - За да бъде християнин, Той е трябвало да вярва в някой друг, вън от Себе Си. Какво реално знаем за Христос? Знаем, че Той е проповядвал за Любовта и е изпълнявал Волята на Своя Отец. Христос никога не е проповядвал Християнството. Езичниците създадоха Християнството! Преди идването на Сина Божи, то не е съществувало. Абсолютно същото може да се каже и за другите форми на религия. Какво са сегашните многобройни официални религиозни форми? Механичен сбор, съвкупност от формули и правила, които се налагат на хората. Религиозните служители сигурно ще кажат, че само в изпълнението на техните проповеди ще се оправи света. От това тяхно твърдение, до сега, от милионите проповеди, "чудеса" и откровения светът щеше да се оправи стократно.

Сегашните учените пък ще кажат, че като се взимат в предвид техните научни интерпретации и се приложат в живота на хората, човек ще израсте и ще стане велик фактор в целокупния живот на Земята. И наистина, като се приложи сегашното научно познание човек става "велик фактор" за унищожение на Природата и себе подобните.

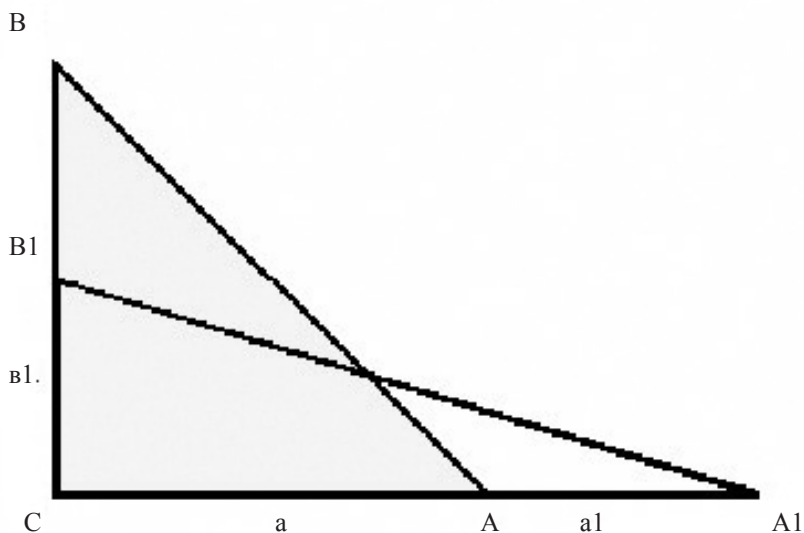
Какво следва от всичкото казано до сега? Следва, че човек сам е създал сегашната религия, наука и икономика. И сам е в състояние със силите на своя ум, сърце и воля да измени грешния, днешен порядък на създадените от него лоши условия за живот. Лоши условия породени, от лично неговото неправилното приложение в досегашната му

човешка практика на Трите Велики Принципа: Любов, Мъдрост и Истина.

От уравнения (1), (2) и (3) определихме науката, като водеща величина спрямо силите на икономиката и религията. Когато възможностите на истинското познание за Човека и Вселената нарастват, възможностите от форми на религия и икономика се увеличават. Този процес води до количествени и качествени промени в човешкият живот. Религиозните форми се променят, отварят и сливат в Една Вярa, паралелна (не в смисъла на успоредна) с Любовта, Мъдростта и Истината. Икономическите отношения придобиват всеобщ характер и за четирите царства на Земята минерално, растително, животинско и човешко. Не, както в момента за сметка на човешките незадоволени никога материални потребности, да се потъпкват и унищожават безмилостно хищнически другите форми на живот и съществуване.

Нека постави възможностите на науката в относително равновесие и разгледаме промените отношения във връзките между религия и икономика.

При намаляване възможностите на икономиката (v_1) в дадено общество (фиг. 3), се увеличават възможностите на религията ($a + a_1$), което от своя страна води до приближаване апарата на науката към религията и увеличава относителния дял на разглежданите въпроси и тяхното приложение в религиозен аспект. Създават се благоприятни условия за навлизане на многообразно множество религиозни форми във всичките слоеве на обществения живот. За подходящ пример можем да посочим последните 5 - 6 години от социално - икономическата ситуация в България, в която икономиката занижи своите функции и се посяха семената на различни религиозни форми. Ситуацията не е неочаквана. В благоприятната, подходящо обработена почва на Българския дух, за духовно познание се засяват и намират благоприятни условия за растеж и семената на плевелите. От сами нас завеси дали да изтръгнем "плевелите" или... или да ги ползваме, като вещи билкари за лекуване на целият човешки земен организъм. Неочаквана задача за всеки един от нас...

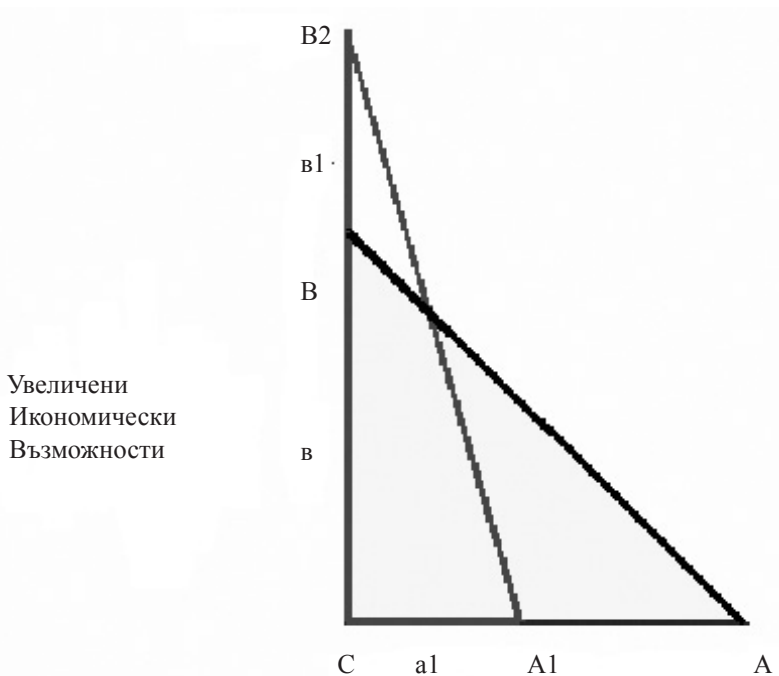

Увеличени Религиозни Възможности

Фиг.3

При увеличаване възможностите на икономиката ($v + v1$), се намаляват възможностите на религията ($a1$) в обществото. (фиг. 4)

В този процес, науката се сближава с икономиката и увеличава относителния дял на разглежданите въпроси в материален план. Това се изразява в по-голям обем и вид продукция, създаване на по-съвършени средства за производство и ...пренастищане на пазара, което в крайна сметка води до криза. За преодоляване на този вид кризи западните страни, главно САЩ имат изпитани средства, изписани по специална рецепта - постоянни военни действия. Тяхното прилагане за Балканските страни, тръгнало по пътя на "демокрация" няма да се забави Същевременно в отделна страна, където се наблюдават тези процеси се идеологизират науката и икономиката. Тази идеологизация прониква на голяма дълбочина в обществения порядък, изражда се в примитивен капитализъм със силово мафиотско неофициално достатъчно мощно управление. Тогава...тогава на т.н. култура и остава единствената възможност да вирее в саксии и да се остави на богословията на случаен минувач да бъде полята и наторена.

Фиг.4

Разгледаните накратко два дисхармонични процеса, в които е нарушено съотношението на силите между религия, икономика и наука, водят до дисхармония в целокупният човешки живот на Земята, в частност върху всеки един негов индивид, без изключение. Нарушават се или прекъсват голяма част от връзките ни с Абсолюта, което в крайна сметка ни довежда до отклонение от пътя към Истината. Всичкото това рефлектира върху начина ни на живот, увеличават се в една или друга насока грешките в нашите постъпки, в хармонията със заобикалящата ни Природа, неимоверно много се забавят процесите на духовно и физическо израстване на човешката личност. Как могат да се преодолеят тези противоречия? - Единствено чрез ума и разума вложен в човека. Човешкото същество, в своята инволюция създава най-мощният инструмент за работа в материалните условия на Земята - човешкия ум. Този ум е особен вид организирана форма на материя и носи “родилните белези” на грубата материя. Той е “главният виновник” за погрешното отражение на реалната действителност в нашето съзнание, той единствен е и в състояние да изправя своите грешки. И тази наука, религия и икономика, които сме създали, сме

във възможности и в състояние да поддържа в правилна форма, в правилно съотношение и с добро вътрешно съдържание. Закономерно възниква въпроса: - Какви трябва да бъдат правилните отношения и кое е удачното вътрешно съдържание в науката, религията и икономиката? И най-важното: - В каква посока да извършим тяхната вътрешна трансформация и външна изява? Да разгледаме отново триъгълника САВ. (фиг. 1) Възможностите на религията и икономиката трябва да се подчиняват на съотношението:

$$a^2 : v^2 = 1 \quad \text{или} \quad a : v = 1 \quad \text{при} \quad S1 = S2 \quad (5)$$

Какво показва това съотношение? - Винаги трябва да се стремим да изравняваме възможностите на икономиката с тези на религията, т.е. площите от възможностите на техните силови линии да са равни, при което равенство в уравнение (5) винаги стигаме до резултат: ЕДИНИЦА. Единица в духовното знание е най-голямото число, всичките други числа, които са ни познати са части от нея. Съгласно уравнение (5) и уравнение (1) можем да запишем:

$$c^2 = a^2 + v^2 \quad \text{при} \quad a = v \quad c^2 = 2.a^2 \quad (6)$$

следователно за действащата сила на науката получаваме уравнение от вида:

$$c = \sqrt{2}.a \quad c = 1.414213562...a \quad (7)$$

Именно до този вид уравнение и резултат са стигнали учениците от Школата на Питагор преди XXVI века. Тези числа и зависимости остават скрити за обикновените хора, съгласно законите, на които са се подчинявали безусловно неговите ученици. Тези същите изводи са направени значително по-късно в ранното средновековие, но техният дълбок смисъл е променен до неузнаваемост “благодарение” на Инквизицията от “Светата църква”.

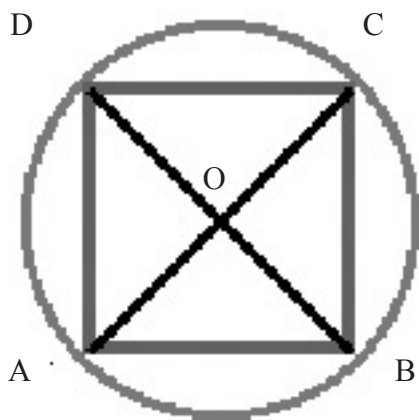
Какво показват уравнения (6) и (7)? - Те показват, че в резултат на уравновесяване на силите между религия и икономика, силите на науката стават неограничени по мощ. Защо? - Защото сме навлезли в областта на т.н. ирационални числа. Тези ирационални числа могат да се изчислят с точност до 5, 10 и повече знака, по-точно до безкрайност можем да увеличим точността на изчислението, но никога не можем

да ги ограничим и представим, като завършено число. Следователно навлизаме в незавършен, безкраен процес, в едно безкрайно движение, в което стои Разумността - това е Божественото начало, намиращо се в човешкият ум.

**КРЪГ, ЕЛИПСА И ХИПЕРБОЛА.
УСЛОВИЯ ЗА ЖИВОТ
НА ЧОВЕКА**

КРЪГ, ЕЛИПСА И ХИПЕРБОЛА. УСЛОВИЯ ЗА ЖИВОТ НА ЧОВЕКА

В живата геометрия пътят на правилно протичащите процеси в човешкия живот се представят с окръжност. Тя се образува от въртенето на проекцията на физическото човешко тяло в трето измерение проектирано, като квадрат върху плоскостта на земята. (фиг. 1) Тази проекция е получена от живата фигура куб, която може да се охарактеризира цялостно от по-високото четвърто измерение - света на тесаракта. Въртенето на квадрата става от център точката О, която е обща за пресечените диагонали на квадрата и диаметъра на окръжността. Равновесното положение, което се стреми да запази физически изявения човек се дължи на допирните точки от върховете на квадрата с окръжността т.А, т.В, т.С и т.Д.

Фиг.1

Вписаният квадрат в окръжността ни дава геометрична интерпретация за възможно най-ниската форма, която може да изпълни човешкото същество на Земята, а площта ограничена от обиколката на окръжността е полето на неговата изява и възможности. Тази площ ни показва ограничените материални условия, в които живеем, нейната големина зависи от нашите физически, душевни и духовни сили. Страните на квадрата ни дават представа за четирите тела на човека, с които той съществува не само на земята, но присъства и в другите по-високо измерими светове.

Кое ни дава права да извършваме тези геометрични интерпретации с човешкото същество тук на Земята? Мнозина от нас биха погледнали с насмешка и скептицизъм тези постановки, но нека се замислят и преценят сами: “Земният човек не е само триизмерното физическо тяло пред нас, но включва и друг образ, недосегаем за нашите пет сетива. Този именно образ е същественото, което създава и поддържа тялото, (физическото – б.а.) качества, способностите и условията, при които човек ще бъде поставен през даден негов живот... В света около нас (Макрокосмоса) се наблюдават странности, които показват съществуването на други светове, проникнали в нашия. Така например, ако вземем един квадрат и в него прекараме диагоналите между два противоположни върха, ще се образуват правоъгълни равнобедрени триъгълници. С теоремата на Питагор, която е безспорна, се оказва, че е невъзможно с една и съща мярка да се измерят страните на квадрата и диагоналите, т.е. ако означим дължините на страните от квадрата с някъква мярна единица, то със същата мярка няма да можем да измерим дължините на диагоналите и обратно. (навлизаме в областите на ирационалните, безкрайно неповтарящи се стойности на число – б.а.) Същото е положението и с диаметъра на дадена окръжност и нейната обиколка”. – Николай Дойнов, “Звездният мир на Астрологията”

В Духовното знание всяко едно от телата на човека е величина със специфична енергия, а четирите тела представляват координати, който са свързани в една по-сложна система. Физическото тяло е създадено по пътя на инволюционните процеси, през които са преминали част от човешките същества. С помощта на това тяло, те са се приспособили за работа във физическите полета на материалния свят. Днес това физическо тяло служи за основа, база, върху която по еволюционен път се развиват наново останалите тела астрално, ментално или още наречено - умствено и причинно – това са все елементи от т. н. “звезден човек”. Едно от най-важните за момента тяло, което ускорено изграждаме в човешката си практика, това е причинното. Причинното тяло е основа на човешката права мисъл, то е постоянното убежище на нашата душа. Нашата мисъл се изгражда от образи, създадени в Причинния свят проводник, на които е причинното ни тяло. Образите на нещата се намират в причинните полета на Всемира, там причините и следствията се намират в единство и не съществува лъжата. Разумният и със силна мисъл човек живее в Причинния свят, от него той никога не прави грешни изводи, не предприема грешни действия.

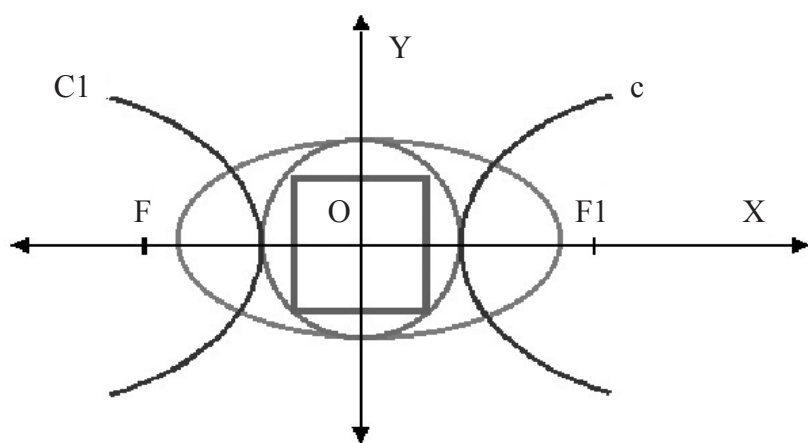
Всяко едно от телата ни е основа, върху която се гради следващото по-високо измеримо тяло: физическото тяло е основа за изграждане на астралното, астралното основа за умственото, умственото основа за развитие на причинното и т.н.. За в бъдеще, човешкото същество ще изгради всичките си дванадесет тела, което ще му предостави възможността да пребивава безпрепятствено във всичките енергийни полета на Вселената.

Голяма част от хората днес живеят на Земята в ограничени условия, в затворени кръгове. Затворени са техните възможности, тяхната енергия, техните физически и духовни богатства. Всеки един от нас прави едни или други усилия да се освободи от тези ограничени условия. Физическото усилие за придобиване свобода на душата и духа е неимоверно голямо. Защо е така? - Защото кръгът представлява проекция на БЕЗКРАЙНОТО в материята. Излизането от него не може да стане единствено с физическите усилия на волята, необходима е и активната помощ на скритите заложи в човешкото същество - човешката душа и Дух. Първото необходимо и достатъчно условие за разширение на кръга, за излизане в жадувания простор на душата, е да сме в непрекъсната връзка с Първо Причината. Не съществува ли тази връзка, никога не можем да говорим, нито за разширяване възможностите на човешкото същество, нито за навлизането му в благоприятните условия на Вечен живот и развитие.

Талантливият човек е придобил лично условията за живот в площта образувана от елипсата. (фиг. 2) Той, през своята много-вековна човешка практика е правил неимоверно много усилия и с помощта на организирания в хармонично взаимодействие сърце, воля и ум от една страна, и душа, тяло и дух от друга е навлязъл в по разширените възможности на елипсата. Но и в тези по-благоприятни условия, талантливия продължава своите усилия за разширяване на възможностите си. Кой човек наричаме талантлив? - Този, който въпреки ограничените условия, в който е поставен, със силата на своята воля здраво свързана с Божествената, е развил и развива таланта си - скритите заложи на Абсолютното в човека. Талантлив е този, който е създал и създава със своя съзнателен ТРУД условия, почва за поникване и растеж на Божествените семена посети в неговите душа и тяло.

Всичките хора, живеещи на земята и обикновените и талантливите се стремят да се освободят от неподходящите за тяхното бъдещо развитие условия. Този стремеж е вложен в човешката душа

и е вечен и безкраен, както вечна и безкрайна е Вселената. По пътя на съвършенството, в нови условия човек се стреми да достигне своята пълна свобода и да върви по безкрайния път на хиперболата $CC1$. Влязъл в този път, той е в Божественият Свят, в Света на неограничените възможности. Хиперболичният път, към който човек се стреми е безкраен, вечен не свършва никога. По него се намират незавършените, вечно развиващи се процеси, а всеки незавършен процес е идеала на човешката душа. Нека подредим в геометрични фигури условията и пътя, по който вървим във възходяща степен: квадрат, кръг, елипса и хипербола.

Фиг.2

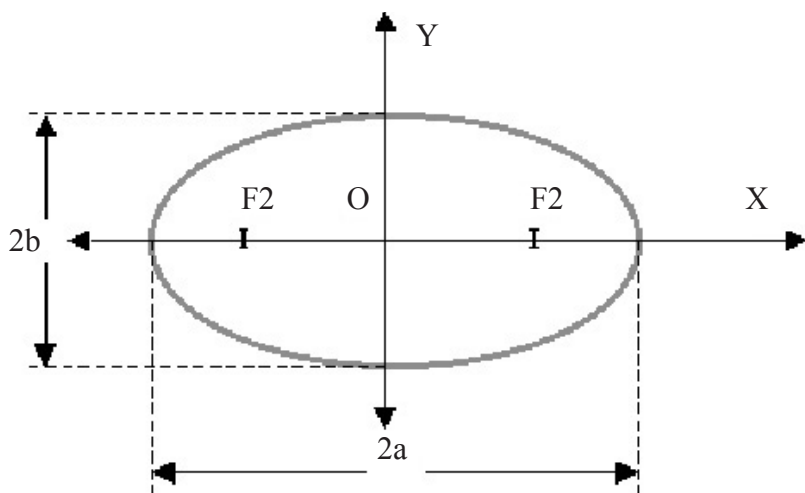
Трябва да отбележим, че движението по хиперболата се извършва в две посоки C и $C1$ (фиг. 2), когато тези два безкрайни пътя се пресекат се извършва една полезна работа за всички хора - изпълнява се Волята Божия. Тези процеси се извършват в т.н. Хиперболично пространство, то съществува и е част от координатната система, в която действат силите и възможностите на Първо Причината. По пътя на хиперболата вървят всичките напреднали човешки същества, наричани от нас Гении и Светии. Тук под Светия и Гений не бива да разбираме образно казано човек, който е гладувал дълго време в пустинята и далеч от хорските изкушения е живял абсолютно праведно. Не! -Гениалният и Светеца са хора, които носят, раздават и прилагат в човешкия живот Божествените идеи. Те идват, и са тук на Земята в строго определени периоди от време, със единствен стремеж и задача да подпомогнат

общото развитие на човечеството по пътя на еволюционното развитие. Кои хора живеят и творят в условията на площта от елипсата? - Това са напредналите човешки същества, които са приели и изпълняват Волята на Висшия Разум, като своя воля и са изучили и прилагат т.н. закон за смаяване и увеличаване. Неговото съзнателно прилагане в земни условия допринася за движение по права линия, възходящ път, в който стои разумността и е предпоставка за навлизане в по-високо измеримите светове. За онагледяване на тези процеси ще ползваме знания от сегашният математически апарат. Централното уравнение на елипса се представя във вида:

$$\frac{x^2}{a^2} + \frac{y^2}{b^2} = 1 \quad (1)$$

Където: 2.a - голяма ос F_1 и F_2 – фокуси на елипсата
 2.b - малка ос
 x и y – правоъгълни равнини координатни оси (фиг. 3)

Условие за разумно движение в площта образувана от елипсата, от точка F_1 към точка F_2 през точка O, е увеличаване и намаляване диаметрите на окръжностите с центрове по правата F_1F_2 , които окръжности са образувателни на профила на елипсата.

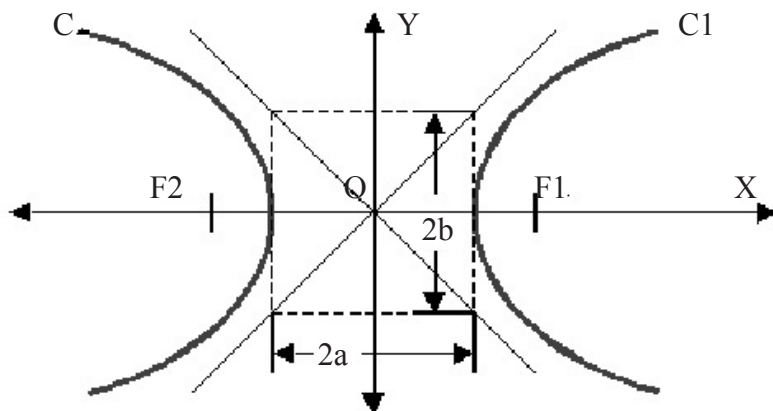
Фиг.3

Когато стигнем до хиперболатата или в т.н. Божествен път работим с уравнение от вида:

$$\frac{x^2}{a^2} - \frac{y^2}{b^2} = 1 \quad / 2 /$$

Където: 2.a - реална ос
2.b - имагинерна ос

x и y координатни оси, една от тях е имагинерна, скрита (фиг. 4)

Фиг.4

С уравнения от този тип (2) и графики от вида на (фиг. 4) навлизаме в областите на имагинерните, скрити числа. Ще открием завесата за тяхното приложение. В духовното познание се говори, че за да дойде човешко същество в материята, тук на Земята трябва да се трансформира през четири фокуса и да се смали милиони пъти. Образно представено: Човешкото духовно същество преминава през центровете на четири Слънца последното, от които е нашето Слънце, претърпява трансформацията на четири енергийни полета и се смалява 87 милиона пъти! И не само това - Тук на Земята, той е в своя огледален образ. Поднесеното твърдение има нужда от доказателство. Нека имаме една имагинерна единица и последователно я повдигнем на втора и четвърта степен:

$$i^2 = -1 \quad (3)$$

$$i^4 = +1 \quad (4)$$

огледалният образ на -1 е $+1$, но и самото получаване на 1 е свързано с повдигане в четвърта степен на имагинерната единица. Тези действия не влизат в противоречия на действията с комплексни числа в математиката. Можем да ползваме равенства (3) и (4) за основа, върху която могат да се докажат някои от твърденията в Окултните знания: "Това, което става на небето се извършва и на земята. Човек е многократно умалено копие на Вселената. Теориите за паралелните светове, окултните твърдения за смяна на пола в процесите на прераждане и т.н."..... Но по-същественото от тези твърдения е това, че този, който веднъж е влязъл в Божественият свят може да се проявява и в материалния свят. За нас земните хора, Той е видим или невидим, това се определя от нашата сетивност и Неговата степен на трансформация. Постоянно от високо-измеримите светове има представители тук на Земята. Това са все добри и благоразумни същества, те активно подпомагат нашия вървеж напред. Тяхната помощ винаги е невидима, никои не знае как ни се помага, намират посредници и чрез тях действат. Как да ги познаем, къде живеят? -Те живеят в области, където човешки крак не е стъпвал, живеят и между хората, ще ги познаем по особения белег на челото. И адептите, които са еталонна мярка за развитието на човечеството, също притежават този особен белег... Всъщност човешкото същество е една сложна математическа формула. Този, който успее да напише уравненията, да ги изрази геометрично и в цифров вид, донякъде може да даде някаква реална представа за човека. Правим един малък опит в това направление, като същевременно ще представяме и връзките на човека с другите по-високо енергийни светове. Работим с методите на живата геометрия и правим непрестанно връзка с живите геометрични форми, макар и проекция в материята и живите числа. С тези живи форми и числа, в които в крайна сметка се крие Разумността изразяваме човешкото същество и заобикалящите го условия на живот, не само в материалните полета. Ще разгледаме в геометрична интерпретация различните по вид и съдържание енергийни състояния, нашите, човешки вътрешни и външни връзки в различните по вид енергийни полета. Ще покажем и Абсолютното и Безграничното, като подредена хармонична съвкупност от вътрешни и външни сили и възможности,

тяхното проявление и смисъл. При това разглеждане ще навлизаме в области, в които се работи с трансцедентни и имагинерни величини, полето на тяхното действие е по-високо от три измеримия физически свят. В това представяне ползваме познанията от математиката, като едно от научното направление, което е най-близката врата към Духовното знание.

В разгледаните до сега въпроси показахме един от важните вътрешен и външен процес, който съществува в човешкото общество, в него, като важни елементи определихме наука, религия и икономика. Стигнахме до изводи, че сборът от възможностите на религията и икономиката се равняват на възможностите на науката. И, когато с помощта на науката поддържахме равенство между другите две сили, имаме реалните възможности да коригираме неправилните елементи в сегашния процес на развитие на човешкото общество. Същевременно отбелязахме, че те като елементи се съдържат в човешкия ум. Тогава стигнахме до друго положение на Питагоровата теорема: сборът от възможностите на сърцето и ума се равняват на възможностите на волята:

$$a^2 + b^2 = c^2 \quad (5)$$

След поредни трансформации, определихме проекцията на физически изявления човек, като жива фигура квадрат и полето на неговите възможности - кръг. Които човешки възможности могат да се разширят и да се премине в областите на елипсата или хиперболата разбира се единствено, чрез волята на човешкото същество, движеща се паралелно (не в смисъл успоредно, двете понятия корено се различават б.а.) с Волята на Първо Причината. Определените възможности за изява на човек не противоречат на уравнението за окръжност в правоъгълна координатна Декартова равнина система:

$$x^2 + y^2 = R^2 \quad (6)$$

Продължаваме да прилагаме Питагоровата теорема и въвеждаме уравнението:

$$a^2 + b^2 + c^2 = d^2 \quad (7)$$

което показва, че сборът от възможностите на ума (a^2), сърцето

(v^2) и волята (c^2) се равняват на възможностите на душата (d^2).

Това е уравнение на сфера в пространствена Декартова координатна система от вида:

$$x^2 + y^2 + z^2 = a^2 \quad (8)$$

Проекциите на сферата върху коя да е от координатните равнини е винаги окръжност. Продължаваме да разширяваме възможностите на силите и енергийните нива за тяхна изява:

$$a^2 + v^2 + c^2 + d^2 = D^2 \quad (9)$$

стигаме до положението, при което възможностите на сърцето, ума, волята и душата се равняват на възможностите на Духа (D^2). Всичките тези уравнения представят силите в човешкото тяло, с които реално разполагаме и ни дават връзките със силите от по-високо измеримите светове. Тези по-високо измерими сили стигат до области на приложение действащи до и над десетото измерение. Те имат реални стойности и с помощта на дадените формули може да се оперира безпрепятствено и леко в тези пространства - На добър час, на тези, които се занимават с подобни въпроси от “духовната математика”.

До тук можем да направим следното обобщение: Волята е равно действаща сила на сърцето и ума. Душата е равно действаща сила спрямо волята, сърцето и ума. Духът е равно действаща сила по отношение на душата, волята, сърцето и ума.

В следващите разглеждания навлизаме в областите и границите на имагинерното, трансцендентното и Абсолютното, където времето, скоростта и пространството са в Единство:

$$a^2 + v^2 + c^2 + d^2 + D^2 = B^2 \quad (10)$$

Възможностите на ума, сърцето, волята, душата и духа се равняват на възможностите на Бог. В това уравнение всяка точка от пространството е обхваната с единица скорост и време във вътрешна цялост. Създаваме още едно положение - възможностите на ума, сърцето, волята, душата, духа и Бог се равняват на възможностите на Абсолютното, това изразяваме с уравнението:

$$a^2 + b^2 + c^2 + d^2 + D^2 + B^2 = A \quad (11)$$

С помощта на тези наглед наивно прости уравнения (9), (10) и (11), ние можем да правим изчисления и да получаваме резултати от всичките области на научните познания в човешката практика - към които се стремим в научното всекидневие. Познания, които единствено ни водят по пътя на съвършенството: Бог - вечният стремеж на човешкия Дух. Съвършени Познания за Абсолютното: Любов, Мъдрост и Истина -неделими елементи на Всемира.

Литература:

- 1.Дънов. П. "Допирните точки в Природата"-МОК г. II(1922-1923). Т. II (3) С . 94 г.
- 2.Дънов. П. "Добри навици"-МОК г. II (1922-1923). Т. II (4) С. 94 г.
- 3.Дънов. П. "Методи на самовъзпитание"-Лекция г. X (1930-31) С. 94 г.
- 4.Томов. А. "Религиозно-философски мироглед на Петър Дънов" Вел. Търново. 92 г.
- 5.Кисьов. И. "Наръчник на инженера" I ч.-Математика. С. 79 г.
- 6.Дойнов. Н. "Звездният мир на Астрологията". Културна Асоциация Беинса Дуно. С. 1997 г.
- 7.Броншттейн. И. Н. "Справочник по математике". Москва, 62 г.

**ВЕЧЕН ЖИВОТ.
УСЛОВИЯ ЗА ВЕЧЕН ЖИВОТ**

ВЕЧЕН ЖИВОТ. УСЛОВИЯ ЗА ВЕЧЕН ЖИВОТ

“Съвременните хора не познават майка си и баща си, които са ги родили. Те не познават Бога, от Когото първоначално са излезли. Мнозина искат да имат конкретна представа за Бога. Чудно нещо! Те живеят в Него и Той в тях, и въпреки всичко това търсят някаква конкретност”.

“Път и възможности” 11 август 5 ч.с.

УЧИТЕЛЯ

Животът е една от Великите тайни на съществуващия независимо от днешното ни съзнание обективен свят. Съвременните философи дават обяснение на това понятие, като форма на движение на материята, по-висока от физическите и химични форми, притежаваща редица специфични особености .

Фридрих Енгелс (1820-1895 г.), един от създателите на философията на диалектическия материализъм дава определение за живота, като: „начин на съществуване на белтъчните тела, съществен момент, на които е постоянната обмяна на веществата със заобикалящата ги външна природа”. (т.ХХ с.600) От гледището на диалектическия материализъм, живота съществува във формите на многобройните отделни живи организми. Философите материалисти разглеждат живия организъм, като възникващ от себеподобен, който преминава цикъл на индивидуално развитие, ражда себеподобни и умира. Те признават наличието на физични, химични и специфични биологични закономерности, които играят определена роля в живота на организмите. Същевременно приемат съществуването на връзки в живите организми с неживата среда, както и едни с други, при което се образуват системи от по-висок, по-сложен разред водещи до единна система на живота на земята. В тази единна система на живота, която е изминала пътя на развитие от най-простите форми към по-сложни, философите материалисти посочват произхода на човека, като най-последна и висша форма на жив организъм.

Определено внимание заслужава прилагането на идеите от диалектическия материализъм изказани от Ф. Енгелс в апарата на природознанието. Десетилетия по-късно, а и сега, основните принципи във философския му труд “Диалектика на природата” се потвърждават в множеството фундаментални открития от съвременната наука на ХХ век. Независимо от уж дълбокото материалистично схващане

на света, Енгелс дава важен принос в развитието на теорията от съвременното, сегашно познание за Природата. Неговите представи за неразкъсваемостта на материята и движението, довеждат до създаването на първоначална теория за единство на време и пространство. Енгелсовата неизчерпаемост на форми от материя и сложния строеж на атома, са обективна критика на теориите за т.н. “топлинна смърт” на Вселената. И не на последно място, той разглежда живота, като форма на движение на материята, възникнала на определено стъпало в развитието на органичната материя.

В и т а л и з м ъ т, като идеалистическо учение в биологията, обяснява всичките жизнени процеси неразривно свързани с действието на особени, нематериални сили, които се намират в живите организми. Опирайки се на безкрайното множество от видими и невидими форми в живата природа, учените виталисти игнорират процесите на жизнена дейност от материалните, физико-химични и биологични закономерности. Това противопоставяне и разделяне от тях на природата, на жива и нежива, довежда до отричане възможността за възникване живота на живото от неживото. Виталистите признават единствено живота произлязъл от Бог или вечно съществуващ. Корените на това съвременно учение се крият в учението на Платон за душата, която одухотворява и оживява човешкия, растителен и животински свят, и до учението на Аристотел за ентелехията -имащо целта в самото себе си. Това понятие: ”ентелехия” основно е разгледано във философския труд на Лайбниц – “Монадология” 1714 година. Той приема монадата (единицата - гр.) за проста, затворена, само изменяща се субстанция. Монадите , които имат способност за ясно възприемане, (т.е. отразяване на действителността – б.а.) се наричат от Лайбниц: души, а разумната душа на човека, според него, е монада – дух. В тази монада се отразява целият свят, и тя, като индивидуалност, съдържа в себе си, сякаш в зародиш безкрайността. Интерес представлява мнението на Ленин по този въпрос: ”Тук има своего рода диалектика, и то много дълбока, независима от идеализма и попщината.”

Ломоносов въвежда термина “физическа монада”, с който е означавал частицата –корпускула материя. Гьоте говори за монада, наричайки я ентелехия, като за активно духовно начало, присъщо на материята и спомагащо за индивидуализация на обектите.

М е х а н и ц и з м ъ т, като мироглед в късното средновековие, разглежда живота сама в една усложнена система от физико - химични процеси. Той обяснява развитието на природата и

обществото със законите на механичната форма на движение в материята. Възникването на механицизма е свързано с постиженията в научните области на т.н. класическа механика (Галилей, Нютон). Абсолютизирането на законите от класическата механика, довеждат до създаването на погрешна, "механистическа" картина на света, според която, цялата Вселена от атомите до планетите в т. ч. и живота, представляват една затворена механическа система, чието движение се определя от законите на механиката.

Съвременните учени, мислители и философи разглеждат категорията живот не в неговата цялост и триединство, а откъслечно. Дори когато се поставя въпроса за живота в познатите ни исторически рамки на расите и културите, във вековете на човешкия ход по земята, той се представя, като отделен техен момент. Ние се ограничаваме в тесните полета на индивидуалния живот и търсим в тях смисъла на всякако съществуване на живот във Всемира. Но в Природата по силата на един върховен Принцип напълно личен и самозадоволяващ се живот няма! Най-ярко, единствено в материята се наблюдава биологична активност, в която отделните индивиди се обединяват в общества, в отделни нации, в отделни религии, като преминават от формите на живот на личния егоизъм към формите на живот на колективния егоизъм. Наистина, обособяването на отделните органи и системи със строго определени функции е закон на органичния свят, който действа в сложните, висши организми, но самото обособяване ни най-малко не означава отделяне, изолиране и егоизъм. Днес хората изпадат в безразличното състояние на еднообразието. Ние преповтаряме, буквално все едни и същи неща, едни и същи идеи, търсим смисъла на живота по утъпкваните пътища, които са задръстени от многобройните неуспехи на толкова народи и раси живели преди нас. И днес, въпреки благородните усилия на светлите умове и красноречивите свидетелства на историята, европейските народи, и не само те, се връщат към изолирания живот, които запълва старите форми на колективния народностен егоизъм. Всичкото това може да води единствено до етнически, религиозни и международни сблъсъци и катаклизми, в които никой и никога не е бил победител. В бъдеще ние трябва добре да знаем, че каквито и промени да настъпват на Земята народите, които живеят на нея са органически, неразривно свързани по силата на закони в момента неосъзнати за голяма част от техните ръководители. Всичките ние, трябва добре да разберем, че всяка една народност малка или голяма има право да живее според

вътрешните изисквания на онова историческо предназначение за което е призвана. Никой на земята няма право да посочва начина на живот и поведение на никой народ и в частност на нечий човек. Този, който пристъпи тази велика повеля, винаги е отнемал или осакътявал преждевременно живот, и ответната реакция от Природата никога не е закъснявала. Кой от нас тук на Земята е създал живот в неговата пълнота и цялост? Може ли, имаш ли право да отнемеш, промениш или унищожиш нещо, което не си създал? Единствено съвременният човек може да троши грънци, защото тях може до някъде да създава, но на нищо друго няма право да посяга. От 22.08.1914 година, ние навлизаме в една нова епоха - Ерата на Водолея, в която се преминава от епохата на механичното съзидание, към епохата на органичното развитие, от стадия на механичното преустройство, към стадия на вътрешното възраждане. В цялата сегашна Бяла раса, в най-издигнатите и духовно синове се появява един дълбок вътрешен смут, едно вътрешно безпокойство - това състояние е напълно естествено, все по близо сме до момента на посяване семената на Първата култура в бъдещата Шеста раса. В тези динамични и сложни процеси ясно, реално погледнато всеки човек живее за колективното повдигане на цялото човечество, и цялото човечество живее за отделния човек. Тази истина е вдъхновила и вдъхновява най-великите улове на човечеството и по силата на природните закони днес става достояние на всичките хора по земята. Поставя се едно ново начало, което лежи в основата на Космическия свят, в който, макар и бавно през големи препятствия, сега навлизаме. В този нов свят царува принципа : Живота за Цялото е условие за вечен живот на всеки индивид.

Ще разгледаме категорията живот от позициите на Новото учение, като използваме методи от Наука за Истината, Мъдростта и Любовта:

Пръв Христос в присъствието на Своите ученици е разкрил смисъла на думите “вечен живот”. Той им показва един Велик закон на Живота, чрез Който закон се разграничават и определят два съществени елемента, които влизат едновременно във временния и вечния, в съзнателния и свръх съзнателен живот. И сега, каквото и да говорим, каквото и да пишем, трябва да знаем, че живота съществува и е достояние на всичкото многообразие от безкрайни форми на проявления в Първопричината. Същевременно е необходимо да отбележим, че в настоящия момент от нашето развитие е невъзможно да дадем пълно определение на понятията: живот и Вечен Живот,

нямаме мярка, с която да измерим тези категории. Независимо от всичко това, когато разглеждаме поставения въпрос за живота, ние виждаме, усещаме, че това е най-силния, най-естествения стремеж на човешката душа. Той е онова ценно богатство, което Тя се стреми да припечели отново. Този и стремеж не е от вчера, той съществува от хиляди, милиони години и то не само в човека. Всичките други познати на нас форми, в които се изявява и съществува движението: животни, растения дори и минерали, се стремят към това безценно богатство. Различия съществуват само в методите за добиване на живота от всичките тези различни същества. Да дойдем до човешкият стремеж към живота, той засяга нас, в момента е важен за нашето бъдещо развитие.

Ние сме притежавали някога Вечен живот, но сме го изгубили. Изгубили сме го по една проста причина, и сега от векове се стремим да изправим своята грешка. Тази наша грешка е допуснала смъртта и само, когато човек започнал да изпитва постоянното разрушение в своя ум, в своето сърце, в своя физически организъм, на всичко онова, което гради, само тогава е осъзнал, какво нещо е загубил. Тук е удачен въпроса: - "Как човек е допуснал това, че да изгуби този важен елемент от своето битие"? Отговорът е ясно еднозначен: "Тръгнали да ЗАВЛАДЕЕМ света, сами сме пожелали да излезем от нашата естествена среда и изгубваме Вечния си живот". В Светото писание този момент е показан с излизането на Ева и Адам от Рая. И наистина сега владеем света, в който живеем, придобили сме в своята човешка практика множество познания, използваме ги за разумни и неразумни цели, строим, летим в Космоса, знаем всичко и да загубим живота си знаем. Но как да придобием наново живота си? – Не знаем!

Този въпрос има двояк смисъл: може да се развие в неговата чисто философска страна, може да се обясни неговия биологичен произход, неговата физиологическа или психическа основа и т.н., но всичкото това ни най-малко няма да ни ползва. Ако на един гладен човек не му дадем веднага хляб да се нахрани, а започнем да му разказваме: как е приготвен хляба, от какво брашно е замесен, кой го е пекъл, кой го е месил, какви елементи съдържа брашното, как са ги намерили химиците в своите лаборатории и т.н.... , Човекът ще каже: - "Аз съм гладен, дай ми да ям сега! Не искам да знам всичкото това, единственото, което ме интересува в момента е, да се нахраня". Така и ние сигурно ще кажем: - "Не искаме да знаем от какви елементи е съставен живота, как и от какво е замесен, от какво

е произлязъл, искаме да се нахраним, да ядем от Вечния живот, после ще разискваме този въпрос, сега искаме да се избавим от смъртта”! Но, това ни искане дали в момента е правилно?

Христос е дошъл тъкмо, да ни научи как да спечелим изгубения си живот. Той казва: „Аз съм животът“. По какво се отличава Живота от другите сили в Природата? Той е една сила, която строи, въздига, съединява, обединява, дава простор на човешката душа.

В човешкият живот има три основни елемента, които никога не се менят, три основни принципа, върху които се гради нашия минал, настоящ и бъдещ Вечен живот. И науката казва, че за всяко живо същество, за да може то да съществува и развива, се изискват три основни неща: среда, условия и елементи. В църквата тази идея е изразена под формата на “троеличност” на Бога. Какво означава този израз? - Три същества, привидно различни, които имат една Мисъл, една Воля и една Цел: Отец, Син и Свети Дух. Тези три елемента са прокарани и в граматиката: подлог, сказуемо и връзка, в логиката: голяма предилка, малка предилка и заключение, така е и в математиката: дадено, търси се и решение.

В Новото учение изнесено от Учителя Петър Дънов, съществува същото триединство: Любов, Мъдрост и Истина. Три Велики сили, които насят начините за практическото приложение на методите за навлизането ни в пътя на загубения от нас Вечен Живот. Без да познаваме изначалната същност на тези три Велики сили и начините им на приложение в настоящия важен етап от нашето развитие, ние няма да сме в състояние да усвоим практическите знания и умения за навлизане в шестата култура на Бялата раса - Славянската. Няма да можем да положим здравите основи на новата VI-та раса - расата на Синовете Божии. Няма да придобием средата за съществуването ни във Вечния живот.

С какви сили разполага в момента човек, за да върви в пътя за придобиване на вечен живот? - Той притежава в аналогично триединство силите на: сърцето, ума и волята. С тях може да работи в сегашните условия на материален живот, в който, той е пожелал да влезе преди милиони години. Но винаги високо в съзнанието си трябва да държи идеята, че единствено връзката на неговите три сили, с трите Велики сили на Всемира Любов, Мъдрост и Истина, могат да го доведат до съществени резултати. Сякаш в този смисъл на нещата, всеки човек може да си каже: - Тук на земята, такъв живот е невъзможен. И привидно, наистина, като умре човек може ли да

придобие наново живот? Въпросът, като заключение е правилен! Обаче не всички правилни човешки заключения са верни. Защото, който е доказал окончателно, че човек свършено е умрял?... Ние можем да добием вечен живот сега, днес, стига да имаме смелостта да впрегнем своята воля да работи разумно, своя ум да мисли правилно и своето сърце да почувства постоянна обич. Това са три Велики хармонични процеса, в които човек непрекъснато печели нещо, което завинаги остава негово. Тук, удачно възниква въпросът: - Кое е вечното, което остава за нас? Та, онзи, който посещава всеки един от нас, бирника - смъртта, задига: имота, сърцата и душите ни, залага и продава всичко. Но има нещо, което остава недосегаемо, То е в бистрият ум на човека, в неговите прави мисли и благородни постъпки. Това нещо, никои не е в състояние да задигне и продаде, и то е онази нерушима днешна основа, върху която градим бъдещия си живот.

Изначалното, чисто Христово учение е онази велика философия, която иска да освободи човешката душа от всякакви паразити, да хармонизира силите на волята, сърцето и ума - в това е спасението. И когато се поставят на място и в ред тези три велики сили в човека, тогава ще настъпят условията за вечен живот. Когато Христос е говорил за "вечен живот", Той е бил много внимателен. Внимателно е попълнил всичките празнини, съединил е световите в Едно Цяло: духовния - със света на Ангелите, Божественния - със света на Троицата, физическия - със света на хората и техните души. Той казва: "Аз съм пътя от Истината за Живота". Тук, разбира се материалистите, учените и пантеистите ще кажат: - "В Христовото учение няма логика, уповавате се на един Христос, който е бил не учен, той да ви заведе по пътищата на вечния живот. Ние, когато разсъждаваме, взимаме в съображение всичките неща". И това е вярно, колкото предположението, че всяко същество, което има два крака е човек. А, какъв пример биха дали те за биологични и физично безсмъртие? Но да се върнем към основната страна на предмета - владееенето на трите основни неща, които дават възможност на човешкото същество да съществува във вечния живот: среда, условие и елемент.

Във Всемира съществува един неотменим природен закон, който, ако добре го познаваме можем правилно и хармонично да изградим нашата воля, сърце и ум. За този градеж е необходимо и добре да познаваме и знаем, кое е среда, кое елемент и кое условие. Защото има елементи, които се отнасят за определен, краен период от форма на живот, а и също условия, които са подходящи само за неговото

краткотрайно съществуване.

За изясняване на част от казаното до тук, нека разгледаме понятието “вечен живот”. Думата “вечен” се отнася за духовният свят, тя носи в себе си елементи, материали, от които може да се изгради безсмъртен живот. Думата “живот” подразбира органическият живот в материята, който расте и се развива, но не може да бъде вечен и непрекъснат - неговата форма буквално се променя пред погледа ни, и тази промяна ние наричаме смърт. Именно в тези процеси на смъртта теориите и представите на философите, учените и хората се разминават. Да умре човек, ни най-малко не означава, че той губи своето съзнание. Смъртта е постоянен процес в определени условия, при които човек губи онази основа, на която той се е проявявал в определен отрязък от своя живот в материята, в определена форма. Но съзнанието, както казахме остава, и то е онзи духовен гръбнак върху, който продължават да функционират неговите мисли, чувства, желания и нематериални тела. Четири са необходимите елементи за съществуването ни в материални условия: земя, вода, светлина и въздух, всичките други са техни производни. За физическото тяло, с което живеем на земята, можем да определим, че тези четири елемента са напълно достатъчни, но това е една трета от истината. Да допуснем, че действителната същност на човешкото същество е в аналогичното Вселенско триединство: физическо тяло (материя), душа и дух. Само в това Велико триединство можем да търсим действителните условия за вечен живот. Коя е тогава, онази Върховна сила или необходима среда, в която човек трябва да бъде потопен за да живее вечно? Ще направим необходимо отклонение: Тук употребяваме категорията “душа”, но за мнозина от нас, тя е нещо неопределено. Защо? - Душата е извън времето и пространството на материалния свят, с нищо, с което разполагаме в момента на земята не можем да я измерим или регистрираме - Тя обхваща и времето и пространството. Какво са всъщност време и пространство? - Две временни мерки т.е. нямат абсолютен характер, с които се определят нещата на физическото поле на материалния свят - света на третото измерение. Съвременните математици и физици са навлезли теоретично в четири измеримия и по-високо измеримите светове, обединявайки времето и пространството в една нова четвърта координата. Какво намериха там? Сега някои философи, мистици и учени говорят, че сме дошли от “другия свят”, но ние не помним това. Има ли някой със свои спомени от другия свят или предишно прераждане? Не само това, но ние не помним дори първата година от

своето детство - а втората, третата? Коя е първата мисъл, която ни е посетила за първи път и кога? Може би, едва в четвъртата година от нашето детство е станало едно слабо пробуждане на съзнанието ни, и сме запазили в себе си слаби спомени от този период. Тези слабо проучени и трудно обясними процеси и явления, не ни ли довеждат до правдивата мисъл, че през този 3 - 4 годишен период от нашето съществуване Нещо израства в нас и се пробужда. Това Нещо, явно е посято в подходящата почва на физическото тяло, в подходящи условия за растеж и развитие - Не е ли това нашата, човешка душа? Ще насочим усилия в открехване непроницаемата завеса на тези тайнствени събития в човешкия живот. - Сега, днес ние живеем, ние съществуваме. Но това живеене и съществуване, не е ли просто едно вегетиране?... Същевременно съществуването ни в окултен смисъл казано, се състои само от един елемент и се ограничава от Божествена същина, Която ни е създала, като житни зърна и плодни семена и което е най-важно, ние сме част от Нея. Ние не можем по никакъв начин да избегнем нашето съществуване, не можем да се самоунищожим. Можем само и единствено да се променяме и развиваме.

Човешката душа, в дремещо състояние е просъществувала милиарди години в недрата на Вселенското съзнание. Тогава, Тя не е била индивидуализирана, не е познавала отделния живот на по-късно отделения по ред причини индивидуален дух. Душата ни е живеела в съзерцанието на Божественото блаженство в дремещо състояние. При своето пробуждане, Тя идва в материята със постоянен стремеж да научи вътрешния смисъл на индивидуалния живот - на нея и се дава върховно право да придобие сама свой безсмъртен, вечен живот и стане отново равноправна гражданка на Небето със свои задължения и права. Този вътрешен постоянен стремеж на човешката душа е Условие, наложено не и от Бог. И сега, когато сме дошли до понятието Първопричина е необходимо да кажем, че Тя е върховната сила и необходимата среда, в която трябва духовно да бъде потопено човешкото същество. Човешката душа също трябва да бъде потопена в тази Първична среда. Не е ли потопена, това означава, че сме извън новите условия, извън естествената ни среда, и ще продължим да живеем вегетиращо, като зародишни семена очакващи новите подходящи условия още милиарди години. Съществуват ли обективни, духовни условия за пробуждане и развитие на нашето съзнание, които да ни поставят в пътя на вечния живот? Отговорът е еднозначен - Да!

Нашата Слънчева система е заела ново положение в Космическото

пространство, планетата Земя е навлязла в нов астрологичен период под знака на Водолей, неговата продължителност е 2160 години. Дават се нови възможности, условия и елементи за друг, по-висш начин на живот на човечеството. В крайно трудни, привидно непоносими условия се ражда 6 - та Славянска култура на V - та Бяла раса, която ще постави основите на новата VI - та раса. Срещу тези величави процеси се изправят за последен път тъмните сили, властвали с векове, от своето измамно царство тук в материята.

Днес на Земята са в криза материалните условия на живот, рушат се старите форми, не могат да се изградят нови пак от същите материални елементи. Тези, които държат здраво за своето “днес” казват, че е в криза целокупния духовен и материален живот. Това не е вярно! Духовното, неопетнено от груби материални посегателства учение, никога не е изпадало в такива кризи - То не е подвластно на материята. Всяка една област от сегашните научни познания е в задънена улица, излиза временно от нея, когато се опре на метод от Духовното познание. Обществата, в които живеят хората се рушат - техните форми не предоставят необходимите условия за порасналото ни съзнание за изява. Така е не само у нас, но и в най-напредналите икономически развити страни. На хората са опротивели :войните, ненавистта, омразата, интригите, заплахите, безнадеждността - те оставят горчиви чувства в душите ни. Всеки един от нас дълбоко в себе си е очаквал трепетно ерата на Хармонията, Мъдростта, Любовта и Истината. Това трепетно очакване е в състояние да завладее и завладява човешката мисъл във всичките сфери на земния ни живот. От земята, покрита от нас с безлюбие, с безверие, с гробове погледите ни се устремяват към непрекъсваемото движение потопено във Вечния живот, към ненарушимата Хармония във Всемира. И това вече не е еднократен акт, а постоянен неотменим от никого стремеж.

Литература:

- 1.Радоев, Г. ”Живот за цялото”
- 2.Дънов, П. “Сила и живот” I серия, Неделни беседи
- 3.Дънов, П. ”Великата разумност” лекции на МОК, год. XII (1932-33)
- 4.Дънов, П. ”Допирните точки в природата” лекции на МОК, год. II (1922-1923)
- 5.Дънов, П. ”Методи за самовъзпитание” лекции на МОК, год. X (1930-1931)
- 6.проф. Бъчваров, М и колектив “Философски речник”

ДУША, ДУХ И ТЯЛО

ДУША, ДУХ И ТЯЛО

“...целият, почти безкраен ред от органични форми, които Природата е създала представляват стадий, през които човешкият дух е минал. Те са едно велико училище, в което той се учи”.

“Светът на великите души” – 1933 г.

УЧИТЕЛЯ

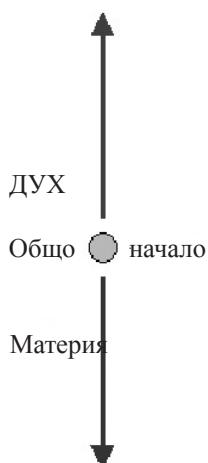
Въпросите за душата, духа и тялото, които разглеждаме са в основата на цялото човешко битие. Използваните методи за тяхното решаване, определят начина на поведение на хората в многопластовата дълбочина на живота, като цяло. Основното противоречие между духа и материята е важен елемент във Великото спираловидно, вечно движение на всичките възможно съществуващи енергийни форми. В постоянното разрешаване на това основно противоречие се крият дълбоките корени на зараждане, развитие и съществуване на Всемира. Вечната и неумолима Истина се крие в тези корени. Нейното истинско лице можем да видим само, чрез използване методите и принципите на Живата Природа, които единствено ни водят по неимоверно трудния, но верен път на познание. В тези процеси, реално съществува и Наука на Истината, със своя Учител, ученици и училища. Училищата, това са безбройните многообразни енергийни сфери, запълнени с различно по вид съдържание, а учениците са елементите в това съдържание, които активно, съзнателно или принудени участват във Вечното Разумно движение на Вселената. Част от многобройните участници в тези процеси сме и ние, като неделим елемент в Цялото. От тази позиция ще повдигнем завесата на тайните, които непрестанно се стремим да разкриваме.

Необходимо е да покажем и разгледаме началото, развитието, взаимовръзките и дадем определения на категориите: душа, дух и тяло. В определени моменти, ще отъждествяваме тялото с материя, което не противоречи на една от формите и на проявление напротив, в него се събират, като във фокус нейните характерни качества.

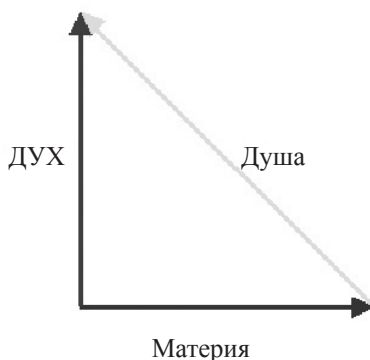
Духът и материята водят своето начало от един общ Първоизточник, те започват своето развитие от това общо Начало, но в диаметрално противоположни посоки (фиг. 1). Техните Първопричини следи се откриват още в началото на Сътворението на Вселената. Започналото и продължаващо развитие на безбройните, неповтарящи

се енергийни форми - светове, се дължи на тяхното реално и неизменно съществуване. Материалната и Духовна еволюция в Природата притежава противоположни по своя характер, но паралелни и координирани движения. Едната се обяснява с другата, а взети заедно, те обясняват света с неговите две неразривно свързани страни: материя и дух. Вярна на триединството във Всемира, Разумната Природа прилага неотменимия от нищо и никого принцип на уравновесяване на силите и дава тази важна роля на душата (фиг. 2).

Изразяването на това триединство и равновесие с изразните средства на геометрията, координирането на душа, дух и тяло, се основава на техните вътрешни и външни качества: начало, посока и резултат на силите от триединството, което съществува навсякъде и във всичко.

Фиг.1

Фиг.2

След това уточнение можем да дадем следните две определения:

1. Материалната еволюция представлява, проявата на Първосъздателя в материята посредством Душата, което движи и организира непосредствено тази материя - инволюция.

2. Духовната еволюция представлява, изграждане на съзнание и свръхсъзнание в индивидите и техния непрестанен стремеж да се слеят, чрез циклите на прераждания с Духа на Първосъздателя, от Който са произлезли - еволюция.

Материята притежава две основни качества, които я отличават от другите енергийни форми: инертност и делимост. Същевременно

можем условно да я разделим на два вида: органична и неорганична. Органичната материя на живите организми и човешкото тяло е всъщност организирана материя в т.ч. и материята с кристален строеж, тя притежава качества, които корено я отличават от неорганичната. Неорганичната материя в т.ч. и материята с аморфен строеж, е инертна, неорганизирана и не хармонизирана, тя не може да бъде пряка среда или условие за изява на духовността. Тук трябва да отбележим, че единствено чрез дейността на органичната материя, неорганичната може и придобива качества, които я предразполагат към одухотворяване.

Каквито и теории да развиваме, каквото и да говорим във Всемира неизменно съществува материя. В хармоничната подреденост на световите, тя е от третото измерение – света, в който ние живеем с физическото си тяло. Материята е облекло, дреха на душата. Три измеримия, материален свят е необходимост за духа. Той предоставя необходимите условия и среда за работата на духовните сили. Духът по своята същност е неделим. Той е в енергийно състояние по-високо от това на десето измерение, за да влезе в обмен с материята е необходим посредник. Душата със своите полудуховни полуматериални свойства е този посредник. Духът понесъл своята неделимост, трябва да слезе в материята и да придобие от нея едно качество, което сам не притежава, и същевременно да придаде на материята качества, които и са необходими. Например: Материята е инертна, тя се дели но не може да се разширява, а именно в разширението е ключа за човешката еволюция. Следователно щом духът слезе в материята, той и придава това, на което тя не е способна - започва да я разширява, да образува от нея множество форми. Това създадено множество от форми, ние запълваме със съдържание, посредством съзнателната си човешка дейност. Дълбоко навлезлият Дух в материята, с посредничеството на Душата създава своята най - съвършена енергийна форма в земни условия: Човешкото тяло. Същевременно трябва да подчертаем, че тялото на човека е преходна форма, която дава възможност на Духа и Душата да се изявяват в конкретни материални условия.

Какви тайнствени процеси се развиват в триединната, привидно противоречива човешка същност? - “Душата ражда смъртта, а духът ражда живота. . . . Всеки ден душата мени формите си, а това сменяване ние наричаме смърт. Душата не е дошла до последната си форма. Тя не е завършила своето развитие. (до сега сме преминали през около 400 000 форми б.а.) Ней и предстои да мине през милиони форми. И

когато дойде до своята последна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слее с Духа. Душата е принцип, който сам по себе си никога не умира, но постоянно се изменя”. - Учителя. От Великото Всемирно Триединство имаме неотменимото право да твърдим, че тук на Земята нашето физическо тяло е резултат, плод на Божествения Човешки Дух и Душа. Навлезлите във все по-плътните енергийни сфери на материята душа и човешко тяло започват своето непрестанно усъвършенстване. Разумната Природа е създала необходимите условия за това, посредством няколко основни съчетания, от една страна между тялото, душата и духа, а от друга, между ума, сърцето и волята на човешкото същество.

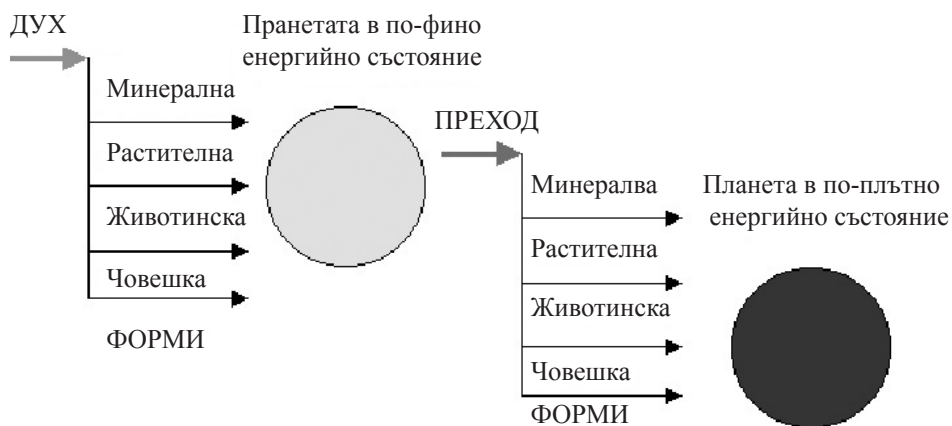
Човешкият дух се отделя от Първопричината в определеното за него време. Създаването на категорията време е в резултат от ограничаването на Първосъздателя в себе си, при започването на Великия процес на Сътворението. Вътре в самото сътворение на човешкото същество, като цяло има строг ред и последователност. Условиата, при които се извършва човешкото сътворение, са абсолютно еднакви, по своята същност човек е неделим. Но с навлизането в материално плътните енергийни полета, всяка една душа под ръководството на неделимия Човешки Дух е изградила, това което е осъзнала, като полезно, това което в дадения момент е могла да построи. От тук произлиза, започва индивидуалността, личностната изява, която довежда част от човечеството до т.н. грехопадение. Въпреки, това грехопадение на нас ни се дава възможност да притежаваме качества, които никое друго същество в момента, в нашето енергийно материално поле не притежава - да се усъвършенстваме и осъзнаваме.

Погрешен е пътя на съвременните учени, които търсят път за физическо безсмъртие, то реално не съществува. Абсолютно неправилни са действията им и в стремежите да възпроизвеждат матрично човешки същества т.н. “клонирание”, а кои от тях ще възпроизведат душата и духа на тези същества? Също неправилна е позицията на “духовните мислители”, които игнорират ролята на физическото тяло в еволюционните процеси и я дават единствено на душата или духа. Триединството съществува във всичките изявени енергийни форми, независимо от тяхното съдържание. Нещо повече: Развитието, усъвършенстването на една от съставките на триединството е тясно свързано с другите - това е неотменим Принцип. Вътре в самото триединство съществува непрестанна борба, която е вечният двигател на Всемирните процеси. Тази борба

се води от една страна между плътта, материята и духа, а от друга страна между душата и физическото тяло. Учителят дава следните пояснения по този въпрос: ”Каквото да се говори, каквото да се пише в Свещените книги, невъзможно е човек да се освободи от естеството на своята плът. Борбата между плътта и духа всякога е съществувала и ще съществува. Животът на духа и животът на плътта, колкото и противоположни да са един на друг, толкова са и необходими за човешкото развитие. Без живота на плътта не може да има никакво развитие, никакъв прогрес”. Едновременно с това човешката душа се “разкъсва” между духа, който я привлича и тялото, което я задържа. И сега, когато търсим същността на човека трябва да знаем, че тя не е в неговото тяло само, а е и дълбоко скрита в неговата душа и дух. По тази причина, докато се опираме и живеем само за плътта, ние никога не можем да придобием безсмъртие. В процесите, които изграждат нашето физическо тяло в материалните условия, трябва да отдадем на душата централна роля и място. Природата дава материал за обработване, а душата обработва, съгражда тази материя. Това, което става с човешкото същество на земята, аналогично се извършва в различни мащаби и винаги поновому, изключващо еднаквост и повторимост в различно измеримите светове. Така, че строежът и еволюцията на човека се движат в растящи спираловидни кръгове по цялата стълба на разумните човешки същества, обитаващи всичките енергийни сфери на разноразмеримите светове. Когато продължим тези процеси до безкрайност и притежаваме сетивност да обгърнем с един поглед всичките тези енергийни сфери и форми в тях, ще видим: Творческата мисъл, привидно неподвижния Всемир и безчет еволюиращи форми. Това са именно: Духът, Душата и Тялото на Първопричината.

Съществува тесен паралел между еволюцията на материалните третоизмерими светове, човешкото тяло и еволюцията на човешката душа, в нейния величав поход през планетните системи и галактики. Малко са съвременниците ни, които знаят, че съществува учение разглеждащо въпросите относно преселението на човешките души. Това учение, на посветените в тайните, е научно съдържано, универсално за всичките енергийни форми, разкриващо безгранични перспективи и даряващо ни с небесно утешение. Къде да търсим началото на човешката душа? - В зараждането на органичната материя. Час от човешките същества, са инволюирали милиони години, минавайки през цяла верига от планети в разноразмерими

планетни системи, навлизайки във все по-плътни енергийни области. Последната спирка от тяхното мъжествено спускане в дълбочините на Космоса е планетата Земя. В своето трудно пътуване от планета на планета, човешките същества изживяват без остатък всичките им нисши царства: минерални, растителни и животински. Но през всичките тези възможни свои съществувания човешкото същество е съхранило ревностно своя индивидуален принцип: Божествения печат на Единицата, своята душа. Именно по този път на превъплъщенията, от енергийно фините към енергийно плътните планетни пространства и планети, човек се е материализирал и е придобил сегашния си вид. Земята е последното стъпало в това слизание / фиг. 3 /, от нея започва наново изкачването ни към по-висшите сфери на Битието, Пътя към нашия истински Дом.

Фиг.3

Тайната на Сътворението се съдържа именно в тази еволюция на душите, от планета на планета. Формулата на този Процес, адаптирана към сегашното ни мислене е: диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното-човек, човекът – дух, духът - Бог. За да станем отново Божествени, свръхсъзнателни и високо издигната духовни Умове, трябва да минем през човешката практика в материята - живота на смъртните, независимо, в кой свят живеят те. Това е закон в Живата Природа, в него изключения не съществуват. Ние сме достигнали определено равновесие между Материя и Дух, по-точно между инволюция и еволюция на човешкото същество, през 3 - та култура на VI-та Атланска раса, с което всеки един от нас е придобил право сам, чрез личен опит да бъде Божествено Същество. (справка: "Произход и развитие на човечеството. Инволюция и

еволюция” - гр. 1 и гр. 2)

Установяването на единство в развитието на духа, душата и тялото, е историята, философията и целта в развитието на човешкото същество. Всичките процеси протичащи в това развитие са подчинени на една крайна цел – Единство в Цялото.

Литература:

- 1.Дънов, П. ”Царският път на душата”-Беседи, лятото на 1935г. ”Хелиопол” С. 93 г.
- 2.Дънов, П. ”Бъдещото верую на човека”-Сборни беседи 1933г. ”Хелиопол” С. 95 г.
- 3.Док. хроника: ”Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново” „Алфиола”
- 4.Едуарт Шюре ”Великите Посветени” ч. II „Евразия-Абагар” 91 г.
- 5.Блаватска, Е. П. ”Тайното учение” Анибус, Видин 92 г.

ИНТУИЦИЯ, СЕТИВА, РАЗВИТИЕ НА СЕТИВНИТЕ ОРГАНИ В ЧОВЕКА

ИНТУИЦИЯ, СЕТИВА, РАЗВИТИЕ НА СЕТИВНИТЕ ОРГАНИ У ЧОВЕКА

“Каква е задачата на българският народ? - Учениците от Школата, родени в този народ, трябва да претворят в живота си идеите от Словото: за живота на Любовта, за светлината на Мъдростта и за свободата на Истината - тези три свята са обединени в проявлението на Великия Учител. Те трябва да станат образци на това Учение и с делата си да предадат Учението на този народ, в който са родени в плът и кръв, за да изпълнят волята на Бога. Българският народ има за задача да Го приеме и предаде на славянските народи, а чрез тях - на всичките народи по света на планетата Земя”.

Брат Вергилий Кръстев

Времето и човешкото посегателство са накърнили чистотата и философската дълбочина на духовните учения изнасяни от вътрешния свещен кръг на посветените. До такава степен е нарушена тази първоначална чистота, и така те са разпилени във времето и пространството, че и след опит за тяхното събиране и получаване на първоначална форма е необходимо да се премахват и няколкото пласта наслоявания, за да се достигне до Истината. Наслоявания получени от утайките на прекроявания, наложени на духовните учения в услуга на определена личност или група управляващи, водещи често до тяхната неузнаваемост.

Необходимо е да се знае, че неопетнените принципи и закони на духовните учения не съдържат в себе си мистицизъм, идеализъм и материализъм, в техния първоначален вид никъде не е поставен въпроса относно първичността и различието между материя и дух. Това разделение, и последвало противопоставяне на Първичността във Вселената, което продължава и до наши дни е извършено много по-късно в древността от Платон през IV-III век пр.н.е. В историята на философията неговото учение се посочва, като класическа форма на обективния идеализъм.

Определен интерес предизвиква и начина за съхранение и предаване на знанията в дадено учение, записвано или предавано устно, то неминуемо губи своите първичност и сила. Кой може да свидетелства за неговата достоверност, когато ни се поднася след векове под различни форми? Когато към всичкото това прибавим и неизбежните натрупвания при пренасяне и разясняване на духовните знания от скептични или недоброжелателни личности, отново се изправяме пред непреодолими прегради.

По тези причини се налага да търсим и използваме метод, с който можем да оперираме свободно и безпристрастно във времето и пространството за разглеждане същността и съдържанието на духовните учения, и най-важното да се домогнем до Първоначалния извор на духовното познание. За това използваме познатия от физиката метод за преместване на големи товари: лост и опорна точка. За лост ще ни послужи принцип от Наука на Истината, а за опорна точка взимаме метод от Разумната Природа. Този метод е в основния закон за растене и развитие на всички форми в живата природа, със съхраняване на тяхното първоначално съдържание. Удачен пример за тези процеси е хляба на земята, житното зърно : посято, при благоприятни условия се развива, расте и дава плод. Този плод-зърната, носят пълна информация за своята Първичност, а настъпилите промени в тях ни разкриват и характеризират външните условия, при които са израсли. Нещо повече, поставен при Първични условия плода разкрива своя Първообраз.

А н т р о п о с о ф и я т а е мистично учение основоположник, на което е видният немски окултист и учен Рудолф Щайнер. Той е роден на 27 февруари 1861 година в село Кралевиц, Унгария. Завършва политехника и философия във Виена. Отначало се занимава с литературна критика и теория на философията, в периода 1901-1913 година е секретар на теософското общество, а от 1913 година до заминаването си от земята-30 март 1925 година е ръководител на антропософското общество в Европа. Основният стремеж на учения Рудолф Щайнер е към методологията на естественото научно познание да прибави методологията на свръхестественото познание, като и в двата случая обектите са едни и същи: Човека, Земята и Космоса. Основен момент в неговото учение е прехвърлянето на реални мостове между наличните в момента на еволюционно развитие в човека сетивни светове и съществуващия в Природата за нас в момента не сетивен свят, което довежда до преодоляването на временно поставените познавателни граници и тяхното разширяване. За Щайнер несетивните сили са неоспорим факт, също както и познатите добре в момента от нас физически изявените природни сили, ето защо, той насочва нашето внимание и в двете посоки. През 1894 година излиза от печат неговото забележително произведение: "Философия на свободата". В това съчинение Щайнер си поставя две главни цели: Да посочи, че в действителност сетивният свят е едно духовно същество и, че като духовно същество чрез истинското познание на над сетивния свят, човек живее в духовния свят. В днешно време Антропософията се е запазила в Германия, Англия, САЩ и Русия.

Толстойзмът е духовно учение широко разпространено в края на миналия и в началото на нашия век в Източна Европа и главно в Царска Русия и България. Неговият основоположник и идеолог е Лев Толстой. Той е роден на 28 август 1828 година в родовото имение на майка си: Мария Волконска. Участва в Кримската война, като офицер от артилерията. След тази война навлиза в руските литературни кръгове, автор е на популярни повести. По-късно написването на романите “Война и мир” и “Анна Каренина” му донасят световна известност. През 1879 година Толстой пише “Изповед”, с което поставя нов етап в своето духовно развитие, започва да работи и усилено върху изучаването на Светото Писание. С написването на “В какво се състои моята вяра” през 1884 година и “Пътя на живота”-1910 година, Толстой полага здравите идеологически основи на своето учение. Крайбъгълен камък в Толстоизмът е приложението на Християнството в неговата истинска същност и съдържание в живота на човека. Възникнало привидно без характерни източници, учението остро критикува официалната църква, изобличава антиличностната същност на държавата и се обявява против класовото разделение в обществото. Толстой си заминава от този свят в преклонна възраст на 7 ноември 1910 година на път за **България** през Константинопол.

Теософията е учение възникнало в края на 70-те години на миналия век в Америка. Негов създател и основател е Елена Блаватска. Тя е родена в град Екатеринослав, Русия на 12 август 1831 година. Още от ранна възраст започва далечни пътувания, привидно хаотични, посещава периодично: Европа, Америка, Близкия и Далечен изток. На 7 септември 1875 година, тя основава в Ню Йорк Теософско дружество, което скоро премества своя център в Индия, където съществува и в наши дни. Елена Блаватска осъществява мащабна писателска и издателска дейност, значими нейни произведения са: ”Разбулената Изида”-1877 година и “Тайното учение”-1888 година. В “Тайното учение”, Блаватска прави задълбочен анализ на всички минали и настоящи религии и етнически философски системи, както и общ поглед върху академичната наука. Особен интерес представлява факта, че в двете и книги (научни труда) са използвани над 2000 цитата от 1400 научни труда, писани на различни езици, намиращи се в авторитетните библиотеки на градовете: Лондон, Вашингтон, Рим, Санкт Петербург, Делхи и др..

Основната задача на Теософското учение е премахвайки бариерата на спиритизма, чрез прехвърляне мостове за познаване на човешкия живот от миналото, да подготви човечество за Новата Епоха на Водолея. Теософията основно подпомага човешкия ум за възприемане на съще-

ствуващата връзка между невидимият свят на Началното духовно знание и човешкият разум, както и изучаване и прилагане на огромните неподозирани възможности на духовни знания заложили в самия човек. Първоначалния замисъл на Теософията е да прекрати некроманцията и неосъзнатата черна магия на спиритистите, посредством утвърждаване в живота на човека Тайната доктрина, считана за най-древната Окултна философия, която в миналото за съжаление е реформирана от Гаутама Буда. Характерна особеност на Теософията е необходимото продължително време за нейното бавно и последователно овладяване.

Привидно трите учения: Антропософия, Толстоизъм и Теософия нямат допирни точки, освен в единството на тяхната методология: обяснение на процесите и явленията в човешкия живот посредством авторитетното, умело използване на сетивни и над сетивни методи. Но духовно зрящите виждат в тях множество допирни точки, през които се прекарват силови линии. Тези силови линии излъчени от ученията се преплитат, преливат и се концентрират в Една географска точка, Едно учение и Една духовна личност и това са: България, Новото учение и Учителя Петър Дънов. Като всяко едно твърдение и това за много от нас се нуждае от обективно поднесени, проверени факти. Факти, които винаги могат да се подложат на основния критерий за достоверност – Истината.

1. Преди Балканската война българинът Боян Боев следва в Германия Мюнхен естествени науки-биология. Един от неговите преподаватели е и Рудолф Щайнер. Веднъж между тях се провежда следния разговор: - "Вие откъде сте, моля Ви се"? - запитва Щайнер, Боян Боев отговаря: - "Аз съм от България, българин съм". Щайнер възкликва: - "От България ли идвате? Знаете ли, че България е една велика страна? Тя е една важна страна и на нея и на цялото славянство предстои да изиграят голяма роля в бъдеще. А защо идвате Вие при мене, аз съм нищо, имате Велик Учител". Боев запитва: - "Кой е той, аз не го познавам". Щайнер отговаря: - "Г-н Петър Дънов".

2. През 1910 година в една октомврийска нощ, Лев Толстой на осемдесет и две годишна възраст напуска дома си в Ясна поляна и тръгва на далечен път за България. Придружават го дъщеря му Александра Львовна и домашния лекар Душан Маковицки. Целта на неговото пътуване е среща с Петър Дънов. Неосъществена. Умира в шест часа сутринта на 7 ноември 1910 година в квартирата на началника на Астоповската станция

3. В началото на века д-р Ани Безант теософ, намира младия индус Кришнамурти и издава една негова книга: "При нозете на учителя". Теософите от цял свят са уверени, че той подготвя тялото си, когато

дойде времето, Мировия Учител или Христос да “влезе” в него и Кришнамурти да бъде вторият Месия на човечеството. През 1932 година в град Омен Холандия се провежда един от най-големите конгреси на теософското общество. Там, в замъка Ерде, тридесет и седем годишният Кришнамурти трябва да бъде обявен за Миров Учител и за новия Христос, дошъл за втори път на земята. Делегатите на конгреса не са обикновени граждани, там присъства елита, цвета на интелигенцията и представители на аристокрацията от цяла Европа. Делегати от България са: Атанас Димитров, Софроний Ников и Магдалена Попова изпратена лично от Петър Дънов с негово писмо до Кришнамурти. На третия ден от конгреса Кришнамурти произнася следната реч: - “Вие очаквате Мировият Учител и искате да повярвате, че този Миров Учител съм аз. Но това не е истината. Аз съм човек, като Вас. Имам недостатъци и работя над себе си да се освободя от тях. Истина е, че времето за идването на Миров Учител е вече дошло. И Той е вече във физическо тяло тук на земята, но не е между нас. Мировият Учител е в България”.

Богомилството е учение на българския, славянски и общочовешки гений, родено и откърмено в България. Първо неговите семена са посети в школата на Орфей, след време тези семена поникват и дават ствола на едно мощно дърво, което представлява Богомилството. Още със своето раждане това учение разкрива общочовешкия си характер и надхвърля тесните рамки на ограничено разбиране шовинизъм и национализъм. Богомилството изпреварва с векове нивото на познание на своите съвременници, колкото повече време минава, толкова повече назряващото човешко съзнание започва да разбира, преценява и прилага правилно богомилските идеи, тяхната актуалност не е загубила своята сила и в днешни дни. Основател и ръководител на учението е Боян Магът, а поп Богомил, Васил, Тихик, Адриан и Никита са разпространители и проповедници на Богомилството. Кой е Боян? Боян, наричан от народа Магът е четвъртият най-малък син на цар Симеон от вторият му брак с византийска принцеса. Търсейки корените на Мъдростта, Боян събира знания в Магнаурската школа в Константинопол, която е построена върху принципите на Древната Магия, конструирана още през Шумерската култура. После преминава през езотеричната школа на Александрийската библиотека, която още пази плодовете от познанието на вътрешния кръг от Посветени в Древно-Семитската култура на Атлантската раса. Накрая за него отваря врати и Храма на Мъдростта в Багдат. Това е Боян Магът, един от малцината Посветени в Световните Мистерии, който основава и ръководи Учението на Божествената Мъдрост - Богомилството.

Учение взривило сковаващият схоластичен мироглед и освобождавайки човешкият дух, довело света да Реформацията и Ренесанса.

След започналият погром и гонения на богомилите от българските земи учението им, като вълни се разпространява в редица страни. През 1167 година българина богомил Никита отива от Балканите в Ломбардия, пътува и разнася семената на учението в Италия, Франция и Сицилия. На остров Сицилия възникват цели селища на богомили българи със своя специфична структура, управление, организация и задачи. Този вид организация съществува и в наши дни, нейното най-силно влияние се наблюдава в обществения живот на САЩ.

В Германия богомилството прониква от Унгария, Италия, Фландрия и Франция. През XII век град Кьолн е важен богомилски (албигойски) център. Най-благоприятна почва за силно развитие учението на богомилите получава в Бавария, там се сформират и започват работа около 40 центъра, в които има специални училища. По-късно, през XIV век, Европа е изпълнена с мистични движения, водещи началото си от един и същ извор - богомилското учение. В този век Християн Розенкройц основава мистичното братство на розенкройцерите. Християн е възпитан от българин богомил. Основна задача на "Братството на розата" е да разгледа погрешно разбраното и приложено Християнство в светлината на скритата духовна наука и да обясни тайните на живота от две гледни точки : научна и религиозна. Християн Розенкройц поставя началото на една нова епоха в културата на западния свят, неговите идеи са непресъхващ духовен извор за Европа и в наши дни. Именно от този извор черпи сили и учението Антропософия на Рудолф Щайнер.

В Русия богомилството прониква през Киев, в 1004 година, неговото разпространение започва от богомила българин Адриан. Историята мълчи, но и Боян Магът, след неуспешно изпълнена заповед на брат му Цар Петър - да бъде обезглавен, потъва в необятните руски земи, където продължава своето Апостолско дело: Кръщение в Христова вяра.

Плодовете на богомилството в руският народ, най-големия клон на славянството, са духовните народни движения: Духоборство, Малеванство, Сютасево и др. Тези движения отразяват самобитното, дълбоко, вътрешно търсене и копнеж на руската душа, те са в основата на духовното учение на руския писател и мислител Лев Толстой.

За духовно зрящите, Богомилското учение не е откъснато явление от българската духовност, а е свързано с реализиране на Божественото учение във възходящия еволюционен път за развитие на цялото човечество. То търси пътища, методи за осъществяване на хармоничен,

разумен човешки живот, който е в съгласие със законите и Принципи-те на Вечната Природа. За посветените това учение е Третият клон на Великото Всемирно Бяло Братство, който работи в Индия, Египет, Сирия, Мала-Азия, България и Европейските страни.

О р ф и з м а е духовно учение на древните трак-и (благ - ари, благи българи), неговите основи са положени петнадесет века преди новата ера от Посветения Орфей. Това учение е тясно, духовно свързано с Тангризма с общи живи допирни точки: нравствен монизъм, вяра в космическата мъдрост и безсмъртие на човешката триединна същност, и нейният постоянен стремеж към съвършеното и безкрайното. Орфей е реална историческа личност Мъдрец, Посветен, владеещ висшето духовно познание и принципите на духовната музика. Вълните от трептенията на тази музика е Хармонията от Седемте небесни сфери, сведена на земята и преподавана от Учителя Орфей на хора, животни, растения и минерали. Висшите знания от Космическите творчески вибрации се преподават в школите на тракийско – залмоксисовите центрове по Черноморието, местностите около с. Гела в Родопите и при Маричините езера на Рила. Древните гърци са приемали Тракия за страна на Небесната Светлина и родина на Музите, където се е намирало и светилището на Орфей. От по стари източници знаем, че това светилище се намира, и в момента е там, в подножието на планината Каю-Кайон, старо наименование на планината Рила. В подножието на нейният връх Мусала е именно циркуът на Маричините езера. Това място е посочено и от Учителя, и е наречено от него: "Олтара". Необходимо е да подчертаем, че легендите на траките възникнали от знанието преподавано от Орфей, коренно се различават от познатата ни гръцка митология. И още нещо: Корените на Арменският народ, кръвно свързан в далечното минало с българите, се крият във вътрешния кръг на учениците от школата на Орфей.

В онези далечни времена "благите българи", траки постигат високи нива на развитие в обществения начин на живот и изкуство. Те са миролюбиви, владеят природните стихии, вярват в преражданията, познават билките, с които лекуват, въздействат с музика върху хора, животни и растения. Тракийският дух понася в себе си трепетно далечното предчувствие за учението на Любовта донесено от Сина Божии Христос, който се пренася по-късно в богомилската традиция, за да утвърди възгледите за началното чисто Християнство.

Орфизмът е учение от първият клон на Всемирното Бяло Братство, чиято цел е да подготви подходящи условия за приемане в умовете и сърцата на хората принципите на Християнството. Този клон работи в

Индия - велики риши, Египет -херметисти, Персия - маздеисти, Асирия и Вавилон, Тракия и Гърция. Именно учениците на Орфей са тези, които внасят мощна духовна вълна в Гърция, за да стане тя, познатата ни от новата история: Древна Гърция. И до сега, тя се приема за “люлка” на човешката цивилизация и основоположничка на Европейската култура. При цялото ми уважение към гръцкия народ: - тази “Древна Гърция” е унищожила почти изцяло древните знания, а други е преработила до неузнаваемост подчинявайки ги на своята митология. За съжаление тази и дейност никога не е прекъсвала и продължава и в днешни дни.

Внимание заслужават двама нейни велики мислители, които въпреки своето духовно величие са погубени физически: Питагор (580 – 500 г. пр.н.е.) и Сократ (469 – 399 г. пр.н.е.). Идентични са житейските съдби на Питагор и Рудолф Щайнер от една страна и на Сократ и Лев Толстой от друга, те са подчинени на кармични връзки, които разкриват истината за техните прераждания.

Т а н г р и з м а е духовно учение създадено в началото на петата последна семитска култура на IV Атланска раса. Атланската раса обитава “митичния” континент Атлантида, който е заемал значителна площ от днешния Атлантически океан, на изток граничил с очертанията на днешните континенти Европа и Африка, а на запад с Южна и Северна Америка.

Семитската общност се развива и съществува 60 833 години под зодиакалния знак “Лъв”, тя поставя основите за развитие на първата култура от днешната V Арийска (Бяла) раса. През този период дълъг повече от 60 века се извършват два значими за бъдещата човешка практика, взаимно преплитачи се процеса:

1. Насочване на човешкото същество към изграждане на неговото самосъзнание, за да може да се оформи и обособи, като отделно осъзнаващо се “Аз” - мислещ, разумен човек.

2. Непосредствено и непрекъсната приемане на знания от Първопричината, фокусирани и пренасяни върху планетата Земя от Слънцето. Знания на Учението за Върховното Единство. Единство, което обяснява произхода на Вселената и Човека от едно универсално, Всемирно гледище и смисъла на Обединението Им.

Знанията и психо-физичните промени се “закодира” в генетичния код на живите организми и в човека. Този метод на Разумната Природа, осигурява надеждно съхранение на информация, която е неразрушима от времето и субективни посегателства. В бъдеще огромната по обем информация се разкрива постепенно в зависимост от нивото на развитие

на човешкия индивид. В строго определени периоди от време на земен живот, Посветените и Учителите на човешкия род дават методи за изява и прилагане на тези знания в човешката практика. Това дава тласък за преминаване от едно ниво на развитие в друго, от една култура в друга. Необходимо е да се отбележи, че Учението за Върховното Единство е достойнство и на Минерален, Растителен и Животински светове. Те приемат знания в зависимост от положението, което заемат във Вселенският организъм. Човекът е този, който притежава методите за не насилственото им използване.

Векове преди потъването на Атлантида, цветът на Семитската общност, интелектуално най-развитите атланти, знае за предстоящите, настъпващи промени на Земята и в Космоса. Завършилилите своето обучение, с подготвено за новите условия физическо тяло, напускат континента и се насочват към област от земната повърхност, която ще бъде най-малко засегната от настъпващите периодични промени в Природата. Малко повече от единадесет века, преди потъването на Атлантида (8886 г.пр.н.е.) започва да работи ПЪРВАТА езотерична школа на Земята. Тази школа се намира при Седемте рилски езера на Рила. Планината Рила е с еруптивен характер и съществува от девет милиона години, много по-голяма възраст от тази на Хималаите. Върху нея са разположени физически центрове, през които космическите енергии слизат върху Земята. И днес там се пази и съществува едно свещено място със странни скални образувания, наречено “Салоните”. На това място двадесет века преди идването на Христос на земята се дават практическите методи за полагане основите на новата V Арийска раса и изграждането на първата и култура, наричана от нас Древно индийска, от Първият физически изявен Духовен Учител.

Библейският Ной и неговото семейство свидетелстват пред учениците от Школата за потъването на Атлантида, за настъпилия покой в Слънчевата система, Земята и Вселената. Неговият митичен кораб, Ноевия ковчег спира в непосредствена географска близост до Рила на планината Арарат. Започва осъществяването на плана за развитие на новата раса в новите условия. Какви промени са настъпили върху Земята, които са вследствие на Вселенските!? Последиците за планетата Земя са: - Смяна на полюсите, завъртване, преместване на магнитното поле, отклонение на земната ос на 23 градуса от вертикално положение, възникване на нови континенти - петте сегашни, промяна на релефа на земната кора. Аналогични промени са настъпили и във физическото тяло на човека.

От Духовният център Рила, на българските земи периодично се излъчват три мощни духовни и физически импулса, три могъщи клона на

Бялото Братство , носители на началните идеи за възникване и развитие на шестте култури в Бялата раса (V Арийска). Как и какви задачи се осъществяват от трите основни клона на учениците от Школата?

Първият клон има за цел да развие получените знания от Учението за Върховното Единство в отделни научни области и да ги провери в човешката трудова практика. Практически този процес е започнал в Египет от Хермес Трисмегист (Херметисти). В Египетската култура на Бялата раса израстват много от съвременните науки: астрономия, математика, архитектура, медицина и др.

Вторият клон решава задачите по запазване и внасяне в определен исторически момент първоначалната същност на Учението в света. Този клон работи в Индия, Египет, Палестина, Рим, Англия, Русия и др. страни.

Третият клон дава методите по практическото приложение на Учението в личния и обществен живот. Той започва своята работа в Индия, преминава през Египет, Сирия, Мала - Азия, България (богомили) и Европа.

Едновременно с излъчването на трите клона на ученици от Школата, се извършва и поляризация на семитската общност. Тя се индивидуализира в отделни групи, които дават началото на народностните разделения. Първоначално евреи, българи, далматинци и немци са били един народ. На този народ родоначалник, според Старият завет на Светото писание е един от дванадесетте сина на Яков. По тази родствена линия идват в света Давид и Христос. В тази далечна епоха, се пази спомена за първия ръководител на българи, немци, евреи и далматинци, ”полу-богинята полу-човек” Бастет (Деметра). Родена е в земите на Странджа планина, принадлежи към Давидово коляно, от клона на Авесалом – третия син на Давид.

Евреите в тази общност започват да се смятат за народ избран от Бога, единствени носители на Висшите знания, те се поддават на външни влияния и възприемат царизма за държавно устройство. Давид, Соломон и народа, който те управляват се отказват да следват заветите на своя духовен водач Йехова, осуетяват неговите планове, започват вътрешни дразги и войни, които довеждат до тяхното разделяне и разпръсване. Сега те говорят за някакво “загубено племе”, което е поело по друг път, но не знаят, че точно това са малцината останали верни на Духовното обучение в Школата. Духовно обучение, което е ръководство в бъдещата им отговорна задача: Да бъдат посятото семе в почвата на културите в Бялата раса, което трябва да даде плод за новата Шеста раса. Това “загубено” племе са именно: българите (прото - българи, прабългари ...).

Поели свещеният зов в душите си –“Танг - Ра”, българите започват сами да осъществяват своята отговорна и трудна Мисия. Съгласно плана на Мисията те се разделят на три клона, всеки един от тях с определена специфична задача за изпълнение, ще проследим методите и резултатите от работата в трите клона:

Първият клон –“благите българи”, благари, траки остават по земите на Балканският полуостров. Тяжно верую, плът и кръв е: ”Танг - Ра” - “Идва - Виделина”. И днес в човешката история на народите се разказва как в тъмните епохи от упадък в цивилизациите, когато Изтока и Запада изпадат в културно-духовни кризи, неколккратно от нашите земи изгръва ново спасително учение, нова духовна вълна, които дават тласък за еволюционното развитие на човечеството. Тук преди тридесет века намира покои Бастет, тук се завръщат преди тринадесет века Аспаруховите българи.

Вторият клон – “дивите българи” разнасят своя най-войнствен вик: ”Танг - Ра” - “Рекох - Слънце” до земите на Китай и Индия. Те прилагат насилствени методи за приемане Учението за Върховното Единство от другите народи. Тези българи създават мощни империи: Велика Хунорска, Велика Кушанска, Велика Хунска и т.н. техните владетели са от един и същ род – ДУЛО, от който род произлизат и нашите исторически познати ни ханове и царе. За постигане основната цел: обединение на всички народи и приемане на Учението те прилагат своите стихийно разрушителни сили и своята огромно съзидателна енергия. В тази своя дейност те доказват на практика вечната валидност на духовните принципи: -Обединение, чрез насилие е невъзможно, Културата не може да се носи на върха на меча и Който използва насилие, от насилие умира. За съжаление и в днешни дни продължаваме да проверяваме отново и отново силата на тези принципи. Тези същите “диви българи” създават уникални обсерватории в Памир, предоставят на човечеството календар с ненадмината точност, оставят ни “ Ватанската” писменост. Тези българи живеят в жилища “юрти”, ориентирани винаги в посока изток - запад, една подвижна обсерватория следваща земните пътища на звездния ритъм от Космическото небе. Тези българи с вяра в Космическата Мъдрост имат дълбокото разбиране за разграничаване на духовното от религиозното, останало и до днес неосъзнато от немалко религиозни среди и народи в света.

Третият клон – “незабележимите” и малко познати българи, Адепти, Посветени и Учители в културите на Бялата раса пренасят и изграждат втората езотерична школа на земята. Тази школа започва своята работа в Индия, ”Танг - Ра” - “Да Бъде - Светлина” е неугасващия пламък запалил

огньовете на познания в древните народи, на които се удивляваме и днес. Тези незабележими българи изписват една също така незабележима книжка на Свещения език Сан(д)-Зар, в която е съхранено Универсалното учение за Вселената и Произхода на Човека. Всеки един знак в Нея е звук – принцип върху, който съществува и се развива Разумната Природа.

Новото учение е изначалното Духовно Учение на трите Свещени клона българи. В школата изградена от Всемировия Учител Беинса Дуно си дават среща духовните същности на разделените преди много векове човешки личности. В края на XIX-то столетие на прага на XX-век в България се заражда едно ново за тогавашните години духовно учение. Християнско по дух, със специфична българска езотерика и естествена хилядолетна връзка с Тангризма, Орфизма и Богомилството. През 1896 година излиза от печат в България, книгата “Наука и възпитание” от Петър Дънов в страниците, на която, Той за пръв път изнася основните, принципите, идеите и духовните закони, които за в бъдеще ще станат основи в преподаваното от Него Учение. Защо Новото учение намира почва в България, при българите и кой е Петър Дънов? Днешният ден ни отправя предизвикателство да отговорим на тези въпроси, да подложим на преоценка множеството измерения на утвърдените ценности в нашия живот. Повече от всякога е нужно да променим нещо в себе си към по-добро, за да можем да продължим напред, и за да можем да продължим към по-добро и света, в който живеем.

Несъмнено във Всемира съществува Една Велика Хармония, в която е потопен Живота в неговите всевъзможни форми на съществуване, една от най-големите Вселенски загадки. Към разкриването на тази тайна, отправят взор мечтателите, учените и водачите от всичките времена и народи. Постигането на единодействие между Вселенска Хармония и творческа дейност на човечеството е основна задача на всяка една религиозно - философска система. Свещени са труда и жертвите, които се дават за реализиране на Небесната Хармония в човешкия живот. Космическият план на Вселенската Хармония не може да бъде спрял или променен от човешкото невежество и съпротива, единствено може да бъде забавен, понякога и с векове. В крайна сметка, целта остава същата, но тя бива достигната с несравнимо повече усилия и ненужни жертви. Накратко: Великата Вселенска Хармония в човешкия живот на Земята се реализира, като Космически план. В този план съществуват особени, критични точки, които закономерно се появяват по пътя на неговото осъществяване. При настъпването на такива трудни и отговорни за човечеството моменти, Творците на Небесната Хармония разкриват в човека определени

способности, закодирани в неговата духовна същност, чрез които той може да продължи нагоре и напред. Според задачите от Висшият план в земни условия се реализира Програма, която се разработва и детайлизира все по-подробно и конкретно, като определя извършването на определени действия, етапното и в определено време възникване на съответните Учения и Учители. Учителите на човечеството са превъплатени високо - духовни същности от най-висшите духовни сфери на Битието, изпратени на земята със строго определена мисия и **ЗАДЪЛЖИТЕЛНО** преминали човешката практика преди милиони години. В Творческите йерархии Те носят името Посветени, ще проследим техният път във вековете: Мелхиседек XX век пр.н.е., Орфей XV век пр.н.е., Зороастър, Конфуций и Буда VI-IV век пр.н.е., Христос I век от н.е., Мохамед VI век от н.е., Боян Мага X век от н.е., Гуру Нанак XV век от н.е., Беинса Дуно XX век от н.е. Появата на Посветени и организираните от тях школи се извършва в строго определени географско локализираните точки от земната повърхност в т.н. кристализационни центрове. България е на географски и духовен кръстопът обединява полярности от различен тип, тук си дават среща Европа и Азия, Изток и Запад и сливайки се образуват Единство в Минало, Настояще и Бъдеще – България обменя ценности и в двете посоки. В духовно отношение Рило-Родопския масив в този момент е най-високото място на Земята, в древността тези земи са наричани “Небесна твърд”. Отпреди хиляди години Разумните, напреднали човешки същества са приготвили условия за създаването на духовен център на Рила. В планината Рила се намира най-старата и досега действаща Школа на Земята, Хималаите са по-нова планина, Посветените от там са идвали и идват да ползват тукашните библиотеки. Тук са складираните Знанията. Импулсите за възникване и развитие на културите в Египет и Индия са излъчвани и разпространявани от духовния център на Рила.

Българите, като народ съществуват от пред исторически времена, от 60 хиляди години те носят това име. Какво означава думата “българин”? - Тя е от древен произход коренът и се крие в дълбоката древност. От гледището на Просветените под българин се разбира човек, който търси Учителя си Намира Го и се учи. Кое е най-същественото за българина? - Той е най-твърдият елемент, който съществува на земята в материални условия и в духовния свят. Всяка превъплатена душа, която слиза на земята ще премине през българите, да добие тази твърдост, да и ударят печата на твърдостта.

Днешният българин притежава много добродетели наследени от миналото. Първо в нашите земи са живели българите - траки, които са

наричани богати хора или богари, те са били изключително добродушни хора. От тях сегашните българи са взели склонността към мистичното и духовното. После идват славяните, те заживяват на целият Балкански полуостров. От тях българите са взели духа на саможертвата – самоотричането. Накрая идват Аспаруховите българи. От тях българите са взели храбростта.

Мнозина от учените, а и по-голяма част от нас, ще отрекат твърдението, че българите, траките, славяните и всеки един народ, който е пребивавал и пребивава по земите български е от една и съща неделима духовна общност и има върховното право да носи името **българин**. Наистина, когато погледнем даден човек ще видим, че той носи ред специфични, наследствено характерни народностни черти. Това, което се е отнасяло до неговите деди и прадеди се е предало по наследство и върху него – наследство от определен народностен тип и характерен етнически произход. Да това е вярно! И е подчинено на закона за наследствеността. Но трябва добре да разберем, че закона за наследствеността е човешка рожба – той не е нито Духовен, нито Божествен закон. Човешките работи се поставят и градят върху неговите основи. Когато дойдем до законите на човешката душа, съдържаща в себе си велики възможности, която е създадена от Божествения дух, тогава нещата придобиват друг характер и ние навлизаме в областите на реално истинските измерения на човешкото разбиране. Ние преминаваме във високата сфера на действителните, неделимо свързани човешки същности, които са най-реалните неща във Всемира. Толкова реални, че буквално всеки един народ, в това вярно по-висше понятие, е орган със специфични задачи и роля в Божествения организъм. А, в Този организъм всяка една клетка, всеки един орган е с еднакво важни функции. И тогава, единственото мерило за даване на определение на досегашните достатъчно мъгляви категории: народ, народност, етническа принадлежност и дори раса е **мястото**, което заема общността от човешки същности в конкретно поле на духовните нива – заслужено дадено поле, което те обработват и получават плодове в своята духовна дейност. Когато погледнем по този начин върху действително реалните стойности от неизброимото множество на Природни форми, ще усетим и разберем, че всеки един от нас, отделно или в общност е неделима част от Цялото и сам, като такава неделима част е Цяло.

Съществува един план на Разумните сили в Природата - Бялото Братство съгласно, който е започната подготовката на българите отпреди 5500 години за сегашната им Мисия – Основоположници на шестата Славянска култура в Бялата раса.

От 22.08.1914 година планетата Земя навлиза в нов астрологически период под знака на Водолей. Цялата Слънчева система със своите планети се движи с определена скорост и заема нови космически пространства, които съдържат нови възможности и условия за проявление на живота. Това е една от причините за поява на нови елементи, които постоянно се вливат в живота на земята и дават тласък за ускорено развитие на човешката духовно - материална култура. Човечеството и живота на планетата Земя навлизат в ерата на Водолея, която се характеризира с установяване на последната шеста Славянска култура в V-та Бяла раса. Шестата Славянска култура, която е с продължителност 2160 години поставя основите на новата Шеста раса.

Шестата култура на Бялата раса утвърждава градивните си закони основно чрез славянските народи, и това не е шовинизъм, защото мисията на славянството не е расова а общочовешка. При изграждането на Шестата раса, Славянството ще използва всичките духовни и културни ценности издигнати от напредналите европейски народи. Тези народи са изградили и изграждат външните условия, външните форми, в които се разгръща и влива съдържанието на Славянската духовност.

Какво е мястото на българите в тези процеси? Нека отново проследим Епохалната диаграма на духовните учения и съединим линиите на българското участие: Мелхиседек – Орфей – Боян Мага - Беинса Дуно. Няма друг народ по лицето на земята, който да е развил такава духовно еволюционна дейност, освен българския. От изпълненото с мистерии минало, през обеднялото откъм мистерии настояще и към характерното с космически мистерии бъдеще България заема важно място в световното Обединение.

На българският народ е даден Учител, преподадено е и записано на български език Учение за Новата култура, основано върху Любовета, която дава топлина, Мъдрост, която носи светлина и Истина, която освобождава. Българският народ има за задача да приеме Новото учение и го предаде на славянските народи, а чрез тях и на останалите народи по земята.

Нека се обърнем, към написаното след упорит много-годишен труд от д-р Вергилий Кръстев: ”Школата на Великия Учител е една. Тя е и долу на земята и горе – в духовния свят и още по-горе в Божествения свят. Тя е **неделима** в тези три свята и се обединява и управлява от Словото на Великия Учител - Беинса Дуно. За пръв път тази Божествена Школа бе свалена на земята и отворена от Великия Учител Беинса Дуно в България, в София, на “Изгрева” и Словото се даде чрез БЪЛГАРСКИ ЕЗИК и БЪЛГАРСКА РЕЧ чрез родените българи, дошли като ученици в

тази Школа. Тя не може да се краде, да се обсебва, да се присвоява от този или онзи народ! Тя е за българския народ и е дадена чрез българско Слово, чрез Великия Учител - Беинса Дуно. Словото на Учителя, Музиката на Учителя и Паневритмията не могат да се обсебват и крадат от самозвани учители, родени в България или извън българската земя, които да си присвояват званието на учители и да присвояват съкровищницата на Бога, дадена на българския народ и за ПЛЕМЕТО СЛАВЯНСКО. Следващият етап от пътя на Словото на Учителя и Школата на Учителя е Русия. А чрез нея пътят е към славянството. Но това ще стане само с ясното съзнание, че тази школа идва от България и това Слово идва от България чрез българския език, защото Всемировият Учител - Беинса Дуно - се роди именно в България, за да даде чрез български език Словото на Бога! Защото българският народ е най-стария окултен народ на земята и българският език е най-старият окултен език на земята и защото българският език е най-точният език, чрез който могат да се предават Божествените скрижали на Бога като символи, закони, принципи на Божието Слово. Затова чрез Българският народ това Слово ще се предаде на Русия и Славянството, а оттам пътя върви към цялото човечество. Това е пътят на Школата, определена от Всемировия Учител. А пътят на ученика е определен от Словото Му. Пътят на Школата е един и това е пътя на Словото на Всемировия Учител. Пътят на ученика е един и той е обозначен и показан от Словото на Всемировия Учител. Учениците, които изповядват Словото на Всемировия Учител и ГО ПРИЛАГАТ В ЖИВОТА СИ чертаят пътя на Общество "Бяло Братство"! Общество "Бяло Братство" се ръководи от Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Амин!"

Литература:

- 1.Боев. Б. "Богомилство. Славянство. Възраждане". Хелиопол. С.
- 2.Кръстев. В. "Изгревът на Бялото братство" Сборник. Том 1,2,3 и 4. "Житен клас"
- 3.Блаватска. Е. П. "Тайното учение" "Анибус". Видин
- 4.Мутафчиев. К. Хомо сапиенс за произхода на хомо сапиенс". ч. I, II и III. "Гуторанов и Син" 93 г.
- 5.Маджаров. Х. "България в световното обединение" Алфиола. Варна.

НАУКА И ВЪЗПИТАНИЕ. ЧОВЕК И ВСЕЛЕНА

НАУКА И ВЪЗПИТИЕ. ЧОВЕК И ВСЕЛЕНА

“Трудът и честността, които бяха препоръчани на нашите прародители, като предпазни мерки против злото, днес са премахнати навсякъде. Честният труд днес се счита за унизителен. Да се работи, но как? Ето въпроса”.

“Наука и възпитание” – 1896 г. печатано Варна УЧИТЕЛЯ

Преди повече от 100 години в края на миналият век (1896г.) Учителят -Петър Дънов след завръщането си от САЩ публикува една малка книжка наречена: ”Науката и възпитанието. Началата на човешкия живот” в печатницата на К. Николов във Варна. Въпросите разглеждани в нея, не са загубили съвременното си звучене и днес в началото на ХХІ век. Мнозина от познавачите на неговото учение поставят съдържанието и, като крайгъглен камък в по нататъшната му просветителска и апостолска дейност сред българския народ. Сега може да се твърди с увереност, че поставените и разяснени въпроси от Учителя далеч надхвърлят границите на българските земи и придобиват общочовешко звучене. Днес, когато след толкова години се връщаме отново към нейното съдържание, нямаме ни най-малкото намерение да и правим “ревизия” или да противопоставяме едни или други факти. Нашата цел е: да покажем отново позабравените в сивото ежедневие от нас Истини, които са вечно действащи закони, принципи в човешкия живот и Природата. Нещо повече, съдържанието на материала с течение на времето е придобило остра актуалност, то ни помага да посрещнем, като човешки същества новите неизвестността в областта на космическите изследвания за Природата. Все пак, кое е основното, центъра в казаното от Учителя? - Основното са действащите лица: Човека и Природата. Човека, като човешко същество в неговата действителна физическа, духовна и Божествена същност - един микрокосмос и Природата с нейните вечни закони –принципи. Основни моменти в разглежданите въпроси са отношенията и взаимовръзките на човека към заобикалящата го видима и невидима Действителност и отношението на целокупният човешки живот, към Живота във Вселенския организъм.

За съжаление и днес, както и в далечното минало, ние продължаваме да поставяме човека и неговите егоистични желания в центъра на събитията в Природата. Там ли е нашето заслужено място, кога извоювахме този висок пост и с какви методи и средства?

Още преди няколко века с многобройни жертви се показва, че земята не е център на Вселената нито, че Слънцето е единственото небесно светило. Земята зае своето заслужено място във Вселенското планетно многообразие и хармонична подреденост, само човека си остана “недосегаем” на своя величав пиедестал. Ние продължаваме и в днешно време да приравняваме всичките свои действия само към нашето физическо съществуване.

В целите на своите постъпки забравяме, игнорираме и изпразваме света от всичко друго РАЗУМНО извън нашето човешко съществуване. Налагаме своя ограничен хищнически авторитет навсякъде където стъпим, използваме средства и методи, които само на нас са ни удобни. Природата без колебание или закъснение веднага ни отговаря и тогава, пак в своето заблуждение, търсим причините за нашите нещастия в Нея, и никога в самите нас. Има ли промяна в това човешко поведение през изминаващото столетие? - Съществена, едва ли! Единствено се стремим да разширим кръга на нашите егоистични стремежи в група от държави или общества. В тях въвеждаме един измамен върховен ред, който служи на тези наши стремежи. И така законово защитени създаваме правови държави и общества, в които законите се поставят над всичко. Но чии закони? - Тези закони, които в крайна сметка са продукт на ограничените в материалистически рамки човешко разбиране и виждане. И тогава в тези удобни за обществения ред законови рамки се опитваме да впримчим и духовните познания на човешкия род. Официално всеки елемент от духовното познание, всяка религиозна форма, стига те да не са реакционно изявени за съществуващия тип общество, са легитимни. Те могат да осъществяват своята дейност, но тази дейност ограничена в рамките на законността винаги е подчинена на условието за запазване на държавността. По-точно: на човешките закони създаващи материалистически рамки на обществения и държавен ред. Къде остава свободата на човешкият Дух? Тя явно съществува, и не е окована във веригите на егоистичните ни виждания за света. Той, Духът се вдига и е над нашите, в момента погрешни разбирания. В тази обстановка, когато Духът реално не е активен, всеобщ участник в човешката ни практика, какви ще бъдат резултатите от тази практика? Може ли да вървим така напред и нагоре, с какво качествено ново ниво ще се повдигне обществото, в частност всеки човек? Реално в тази обстановка единствено на Свободата на Човешкия Дух остава избора, чрез пълна физическа саможертва да се повдига човешкото общество. Многобройни са примерите на тези саможертви във всяка една сфера

от нашия живот. Всяко отклонение от стандартните рамки поставени от нашите ограничени виждания за Човека и Природата се заплащат скъпо от самите нас, до кога?

Джордано Бруно е изгорен жив на клада за своето твърдение, че Слънцето е обикновена звезда, и че около всяка една звезда има планети със живот. Галилео Галилей за да не последва неговата участ се отказва от твърдението си, че Слънцето има петна и Земята е във форма на кълбо и се върти около него. Христос Сина Божи, който дойде при хората, като духовен учител и вестител на ерата на Любовта, беше разпънат от нас на кръста. Неговата единствена вина беше в това, че ни научи да виждаме и другата страна на нашето съществуване –духовната си същност. Левски, който запали огъня на Святостта и Свободата в българските земи, доказва на практика неразривната връзка между времевите цикли и триединния човешки живот: “Времето е в нас и ние сме във времето. То нас променя и ние него”, беше предаден и обесен. Но успя да остави един достатъчно настойчив въпрос: “Народе???”. Кой днес може да отговори на този достатъчно настойчив въпрос?..... Примерите са многобройни както в нашата история, така и в историята на другите народи. Докога всичките тези духовни, високо просветени личности, носители на новото виждане за човека и Вселената ще бъдат гонени, унижавани и физически унищожавани, от представителите на властта подтиквани от официалната наука, църква и човешко невежество?

Мнозина от нас показват историята на научните открития на нашият XX век, като огромен напредък в живота на човечеството, на земната цивилизация. Същият този XX век проявява същата суровост и невежество към умовете на човечеството, както и във вековете на най-голямо мракобесие - само методите са станали по-изтънчени. Големият обем и качество на научните открития и тяхното приложение в живота би трябвало да научи човечеството на нещо по-добро, но явно те го учат единствено на по-изтънчени методи за заробване, унищожение и НЕПРЕКЪСНАТИ ВОЙНИ. Къде грешим ? - Едва ли в съдържанието на самите научни открития, по-скоро в тяхното приложение. Нека си признаем, откритията, които водят човечеството по възходящите пътища на развитие не идват от т.н. академични среди. Когато отправим малко позадълбочен поглед върху личностите, които ни поднасят научните истини ще видим, че те ни поднасят новото в природознанието, когато не са били окичени с научни титли. В частност това титулуване идва по-късно или често никога. И когато направим още един преглед на историческите научни личности, по-точно в техния заден двор, откриваме с натрапчива

закономерност и постоянно във вековете поведение на чудовищен деспотизъм към светлите умове на човечеството. И това поведение не е дошло някъде “отгоре”, а от самите нас. Явно още не сме изкоренили животинското естество на нашия свещен егоизъм, то винаги взима превес, когато се покажат кълновете на новите идеи и мисли за по-добър и светъл живот. И този факт, за съжаление, е закономерно явление във вековете на човешката история.....

Къде се крият причините на пълния с недъзи обществен ред? Отговорът е еднозначен : - В самите нас. Както в човешкото общество, така и в отделния човек са в непрекъсната борба два основни закона, два центъра, около които се движи човешката еволюция. Първият закон, това е **закона за самосъхранението**, а втория **закона на дълга**. Във времеви план, първият закон е възникнал и действа още от началото на ерата на човешкия род – т.н. от нас първобитен човек. Закона за самосъхранението е бил жизнено необходим на човека за да оцелее и приспособи в безмилостните условия на планетата Земя преди милиарди години. Без неговото действие е било немислимо, човешкото възрастване и изправяне, не би могло да се създаде човешкия ум - най-съвършеното оръдие за работа в материални условия. Подчинявайки се на закона за самосъхранението човек има в предвид изключително своя живот и щастие, по-точно живота и щастието на отделния индивид. В изпълнението на закона всичките други същества трябва да служат на неговите интереси за щастие. Това щастие с течение на времето човек схваща в неговия най-материален израз: да яде, да пие, да се весели, да се чувства охотен и да има свобода да върши каквото му хрумне. Тогава самосъхранението е породило себелюбието, а себелюбието е покварило душата, поробило разума, потъпкало правдата, потушило съвестта, създадо робството във всичките му форми, изгонило истината и заточило добродетелта. Роден е свещеният егоизъм, който започва своето пътуване във вековете на човешкото съществуване и приема все по-деликатни и примамливи форми. И днес все още се издигат паметниците на себелюбието, като свидетелство на всичко, което се е вършило в миналото. И днес за съжаление опитът показва, че във всекидневния ни живот страстите владеят а разумът слугува. ”От този факт страда днес нашето общество. Понеже не избираме онова, което разумът ни диктува, а напротив, онова, към което страстите ни влекат. Обаче, всеки знае, че страстите са слепи и неразумни. Тогава не е възможно една сляпа сила да ни ръководи в пътя на добрия и просветен живот. Кой е онзи народ, който е успял под такова ръководство? Има ли поне един пример в историята? Нито един.

Всеки народ или общество, което се е оставяло да бъде ръководено от тях, безвъзвратно е пропадало под ударите на съдбата. Но можем ли да мислим, че нашата участ ще бъде по-добра, ако не обръщаме внимание на СПРАВЕДЛИВОСТТА и ЧОВЕКОЛЮБИЕТО.Съмнително е”. - Учителя.

Природата не закъснява и възстановява своя върховен ред: ”Събитията в света не се управляват от нашата воля, нито пък живота взет в неговата целокупност, се урежда и устройва според нашите детински схващания. В природата има закони и то неизменими, които движат човека напред, без да го питат дали техните действия са съгласни с неговите възгледи или не”. Покрай първата еволюция на човека с действащ активно закон за самосъхранението, Природата поставя в живота на човека втората еволюция - Еволюцията на Дълга. Наред с първата цивилизация на себелюбието, тя внася културата на Любовта. Така действа Мировият Дух, замествайки първата еволюция на първобитния човек с втората – на духовния. Носителя, Предвестника на Ерата на Любовта е Сина Божии Христос.

Разглежданите по-горе два закона – за самосъхранението и дълга, представляват двете противоположни страни на нашето човешко общество. Те са онези два центъра, около които се върти цялата наша човешка практика в живота на Природата. Двата центъра на нашият живот разкриват историята на миналото, сегашно и бъдещо съществуване и развитие на човешкия род. Тези два центъра пораждат и два вида основни сили, които се борят за първенство в човешките умове. И едните и другите представители на тези сили се опитват да убедят с огромни усилия цялото световно общество, че техните стремежи, желания и цели са най-добрите, и че с тяхното идване на власт всичко ще тръгне към по-добро. Но, всеизвестно е, че всичко в Природата се **подлага на опит**, в който опит всичко може добре да се прецени. Явно, силите, които действат в живото ни, се ценят според качеството на произведената енергия, която причинява полза или вреда на личността, така и за обществото. В крайна сметка всичко се свежда до следното: ПОЛЗА, във връзка с възрастване и съживяване на човешкия организъм, в който душата действа, или ВРЕДА, констатирана по разстройството на същия този организъм. Това е общовалиден закон, Принцип в целокупния живот на живата Природа.

В този Принцип нашият ум е придобил истинско мерило, което достатъчно ясно показва: - Кои от явленията са подходящи и съобразени с истинската човешка триединна същност и кои не. По точно казано : характера на всяка по вид дейност в живота ни се определя по своите последици и резултати в полза или вреда за нашето съществуване.

За жалост във всекидневният живот, човешкият ум е подложен на пагубното влияние на нашите страсти. Нашето човешко естество страда от това, че хората в обществото избират онова към което страстите ги вълличат, а не към онова, което разумът им диктува. Страстите са рожба на закона за самосъхранение, те са слепи и неразумни. Историята на човешкият род многократно потвърждава, че всеки народ и общество, които са оставени да бъдат ръководени от тях, безвъзвратно са пропадали и загивали под ударите на съдбата. Къде е посоката, в която трябва да се движим?: - Всеки човек трябва изново да се роди от духа на истинския живот, ако иска да влезе в условията на новия за нас Вечен живот, вечен в естеството на енергиите, които пребъдват в него.

Двете мощни сили, които могат да му помогнат да поеме този единствено верен и правилен път са **науката и възпитанието**. Възпитанието трябва да предхожда науката в първоначалния етап, след което тяхното движение става паралелно. Колкото и Марксистически да звучи единственото място, където се създават условия за посяване и израстване на действително възпитана човешка личност е СЕМЕЙСТВОТО. То продължава да е градивна клетка на каквото и да е по форма общество. Разбира се в нашето еволюционно развитие ние търпим промяна, променя се формата и съдържанието на семейството. Силите, които действат в него представени от човешките индивиди променят своя характер, променя се тяхното място на действие, дава се предимство на този род сили, които работят с втория закон: на Дълга и Любавта. Каквото и да говорим в момента, каквито и теории да развиваме ние трябва да знаем, че на Майката е дадено **върховното право** за възпитание на детето, а от там и на цялото общество. И, когато искаме да определим към кой от двата закона принадлежим? И какви резултати можем да очакваме в бъдеще? - Единствено трябва да погледнем за степените на отношението в обществото и законите в него, към семейството и по-точно към майките. Друг критерий за оценка на типа държавност, освен наличието на най-високи права и възможности на майката в семейството и обществото - няма. Така, както Природата е Майка на всичките енергийни форми, независимо то тяхното съдържание, така също и жената в момента е Майка на детето, Човека – най-висшето творение по замисъл на Всемира. Тя държи ключа на Любавта, най-висшата сила във Вселената. Майката е тази, която познава и прилага вътрешните закони, които управляват душевният живот на човека. А възпитанието е именно резултатът от действието на тези закони. Истинското възпитание е необходимо, за да се даде права насока на умствената дейност и разумно прилагане на

придобитото знание, което трябва да спомага за съграждане на живота, а не за неговото разрушаване.

Другата сила, на която трябва да дадем достойно място в нашият живот това е **науката**. Нейна е задачата да изработи прави съждения и истински възгледи за целокупният живот, който функционира в Мирозданието. Във възможностите на науката е да повдигне завесата, която ни отделя от по-напредналите в еволюционно развитие човешки същества. Тогава, каква ли удивителна картина би се открила пред нашият учуден поглед? - Пред нас, ще бъдат застанали същества силни в знание, мъдрост и добродетел. И това време не е далеч. В научните познания е настъпил момента, в които те се отърсват от съмненията в своята дейност. Науката, като цяло върви по пътя на изчистване на т.н. научен скептицизъм, който е внесен при установяването на т.н. “научни истини”. Не е тайна, че много от тези “истини” е трябвало да рухнат пред новите “внезапни” и от “никъде” възникнали научни факти и открития. Въпреки тези красноречиви, постоянни примери, дори и в днешно време, на много от явленията необясними с апарата на науката не се обръща достатъчно внимание или се игнорират. Ако съвременната наука не преодолее тази своя слабост този свой скептицизъм, то той ще се превърне в едно нейно общо неверие. Неверие родено от тъпоумие и невежество, чийто стремеж е само да съществува и да извинява себе си за своята леност и равнодушие. Не е ли дошло отдавна времето, когато научното познание трябва да впрегне своите сили за да изясни т.н. “над сетивни явления”? Съвременните учени трябва ясно да осъзнаят, че всеки един клон от научните познания е врата към необятното Духовно познание в техните сили, възможности и ръце е ключа за отварянето на тези врати.

Физическият човешки живот в материалния свят е с променлив характер, който произлиза от самото му устройство, от самата му структура. На учените е известно, че материята постоянно губи от своята енергия, порадилъчеизпускане в пространството, **къде отива** тази енергия, за сега те не знаят. Но едно може да се твърди с увереност, че тази енергия не се губи. В настоящия момент от своето развитие, за нас е особено важно да познаваме и използваме силите, които действат отвън в Природата и силите, които функционират вътре в нашия живот. Човешкото същество е в центъра на уравновесяване, познаване и ползване на тези сили. Негов най-мошен инструмент за работа с тези сили е неговия **разум**. По тази причина, когато се даде пълна свобода и простор на действие на разума, когато му се даде правото да поеме ръководството на човешката дейност, само тогава може да се внесе поправка в неестествения ред, който царува

днес в човешките общества.

Силите в нашия живот, и вън от него в Природата, са подложени на непрекъснати преобразувания и самият човек се явява една велика лаборатория на живота. Но, какво всъщност представлява човека? - ”Човека е нещо повече от ум, от сърце, от душа и дух. Някога човек е бил ум, но сега е повече от ум; някога е бил сърце, но сега е повече от сърце; някога е бил душа, но сега е повече от душа; някога е бил дух, но сега е повече от дух. Като съберете ума, сърцето, душата и духа на едно място, и получите от тях едно сложно съединение, получавате това, което наричате човек. Човек носи качествата на ума, на сърцето, на душата и на духа заедно, но сам по себе си човек е същество, което по качества не прилича на отделните елементи, които го съставят. Навярно в съединението влиза нещо ново.”

В човека се крият онези първични елементи, от които може да се създаде един разумен живот, в него е тази великата лаборатория, в която той може да започне превръщания от и в самия себе си. Във всеки един от нас са вложени първичните елементи, първоначалните принципи, по които се е създала цялата Вселена. И в това няма нищо мистично и тайнствено. Ние сме в състояние с нашата триединна същност във Вселенското ни естество, да изградим всичките елементи на човешки разум, който в своята възрастваща еволюция е Вселенски Разум. Но, предупреждава строго Учителя: ”Над едно нещо трябва да се бди: първо, да не се похаби вътрешната сила на човека, която превръща елементите на физическия свят и оползотворява за своето развитие и растеж, и второ - да не се пропуснат условията, които му дават възможност да постигне тази цел. Тук е тайната за успеха на всеки разумен живот.”

Литература:

1. Дънов. П. К. ”Науката и възпитанието. Началата на човешкия живот”
Печатницата на К. Николов. гр. Варна. 1896 г.

НАВЛИЗАНЕ В КОСМОСА. НАУЧНИ МЕТОДИ

НАВЛИЗАНЕ В КОСМОСА. НАУЧНИ МЕТОДИ

Непрекъснат, вечен стремеж на човешкото същество е познаването на заобикалящата го видима и невидима Вселена. Този стремеж с увереност можем да твърдим е физическо, умствено и духовно вътъкан в нашето съществуване, в целокупния живот на Космоса. Неоспоримо е, че изучаването и познаването на Природата е съпроводено с движение във времето и пространството, без неговото присъствие и използване е немислимо проникването ни в заобикалящата действителност и в изучаването на самите нас.

Съвременната научна мисъл е достигнала до определени познания за понятията: време, пространство, движение и форма на живот. Въпреки достатъчно ясните научни постижения в тези области, самите въпроси се разглеждат едностранчиво с преобладаващи материалистични похвати. Не се поставят във взаимовръзка и обусловеност формите и движението на физически изявения човек и формите и движението, които реално съществуват във видимата и невидима Вселена. Съществуващите клонове от съвременните научни познания поставят между тях опорни точки, които едва забележимо доставят ясна картина на протичащите в тях процеси. Нещо повече, тези връзки се разглеждат в статично положение, няма ясно изказана формула във взаимодействията при непрекъснатото движение във Вселената.

В недалечното минало и днес, философската мисъл се стреми да обхване категорията “живот” в своите научни рамки, но и до сега, това понятие не е изяснено. Къде и как възниква живота? - На тези въпроси учените нямат ясен, единен и точен отговор. Паралелно с тези нерешени още въпроси, ние се стремим да открием и влезем в контакт с други живи същества или “братя по разум”. Как можем да изучаваме и познаваме многобройните форми, в които се проявява живота, без да знаем неговите качества, черти и начини на изява?

Съвременната наука разглежда живота неразривно свързан с времето и пространството. Мнозина от учените казват, че живота е движение. В своите изследвания те определят и абсолютната скорост на това движение - скоростта на светлината. Това ли е прага? Други поддържат теорията, че животът може да съществува единствено във времето и пространството, но какво всъщност са времето и пространството? - Това са две временни мерки, с които се определят нещата във физическия свят. Как можем

да разграничим времето от пространството? - По интензивността на движението на диаметъра - Време и големината на кръга – Пространство. Някои учени говорят, че живота е съзнание т.е. извън нашето съзнание животът не съществува. Но сегашното наше съзнание не може да обхване безкрайните форми на съществуващия живот. Нещо повече, то не може да обхване нашият личен живот, още повече целокупния на цялото човечество. Променя ли се нашето съзнание? - Да. Тогава може ли с една непостоянна мярка да измерваме живота?

Да разберем същината на живота, на неговите безкрайни форми, това означава да разберем какво е Първопричината в Своята Пълнота. Възможно ли е да бъде позната тази Пълнота, от кое да е човешко същество независимо от неговата степен на развитие? – Не. Но в сегашният етап от нашето развитие ние трябва да схващаме живота, като момент от един непрекъснат, безкраен процес проявен във времето и пространството. На тази основа ние не можем да обхванем целокупният живот, но можем да го почувстваме. Когато успеем да се домогнем до това чувство за живот в себе си, ще видим с каква бързина то се движи. Тогава ще почувстваме, че цялата Вселена, всичките същества от най-малките до най-големите са вътре в нас и ние сме в тях, това движение се проявява навсякъде – това е Живота.

В добиване познания за Космоса, сегашният човек е изолирана единица поставена в условия подходящи за физическото му съществуване: въздух, вода, храна и съпътстваща апаратура. В тази автономна система поддържаща неговите жизнени функции, той е заставен да изучава и овладява материалните форми на необятния Космос често в колектив с други, като него. Възможно ли е решаването на поставените задачи да бъде увенчано с успех в тези крайно ограничителни условия?

Нека направим кратък обзор, от по друг ъгъл на досегашните постижения в изучаването на около земното пространство, Слънчевата система и Космоса, без да принизяваме достиженията на човешкия гений. Неоспорими са фактите и данните от многобройните усилия на учените от тези области на космическото познание. Налице са полетите в около земна орбита, присъствието ни в открития космос, прилуняването на човек на спътника на планетата земя, многобройните междупланетни и космически летателни апарати и станции. Използваните космически технологии се вплетоха и в земният ни живот и дадоха тласък за бурно развитие на всичките практически клонове за задоволяване на човешките потребности. В тези процеси паралелно с новите открития се поставят и нови все по сложни въпроси, които сякаш ни поставят в началото на

нашето човешко съществуване. Сами ли сме в Космоса, може ли човек да преодолее огромните междузвездни и галактически пространства, с какви сили и възможности можем да разполагаме в решаването на въпросите за проникване в дълбочините на Вселената? Съществуват ли същества напреднали в своето развитие, за които обектите от звездното небе са изцяло достижими? Животът на планетата Земя, изолирано явление ли е? Поставят се парливи въпроси относно произхода на Човека, Земята и Вселената, които въпроси погледнати в своята цялост и същност са постоянни спътници в човешкия живот. И когато решим да вникнем в дълбочината на тяхното решаване с голяма доза учудване в нас остава убеждението, че те са били решени в древността, въпреки “примитивния начин на живот в миналото”. Тогава в нас се поражда въпроса: - Не сме ли тръгнали в погрешна посока, да откриваме отдавна открити истини?

В отговорите на тези актуални, парливи въпроси за голямо наше съжаление се вплитат апокалиптични картини, прокарва се тънката нишка за обреченост на човешкото същество, като лабораторен експеримент на “някаго” поставено под наблюдение. И.... ако и този експеримент се окаже неудачен, то ние ще бъдем унищожени, както много други видове! Нещо повече, на въпросите нерешими със сегашните методи на научните познание, неофициално но достатъчно настойчиво и масово се дава отговора: - Намеса на чужда космическа, извънземна цивилизация. Тази тънка, но достатъчно здрава нишка е оплела и оплита в здрава примка почти всички нива от човешкия живот. Всеки нерешим въпрос с научен подход се решава сизвънземна намеса, примерите са многобройни: може да се започне с възникването и унищожаването на континенти, ледникови периоди, глобално изчезване на животински видове и т.н.. Тази тънка нишка преминава и през историческите епохи на цветущите култури на древните цивилизации, техните познания в строителството, астрономия, математика и т. н., все се дължали на “чуждо, от небето участие”. Тази психоза дава отпечатък и в тълкуването на библейските текстове, а в днешно време слага венеца си върху съвременните изследвания на Космоса. На достатъчно широка основа в нашето съзнание е посято и поникнало семето за постоянната чужда намеса на НЛО, контрол от тяхна страна над военни бази и наши космически обекти. Това присъствие се представя и става битово ежедневие на стотици хиляди, дори милиони хора, ”осъществили” контакт с извънземните. На кого е нужно всичко това? Няма да бъде далеч денят, ако вече не е настъпил, когато тези нишки ще стегнат в яка хватка и целия международен културен и политически живот. Не е ли отдавна дошло времето, в което научната мисъл е

длъжна да даде достатъчно ясни отговори на тези парливи въпроси? Или методите, с които тя оперира и личностите, които я представляват не могат да дадат очакваните от нас ясни и категорични отговори? - Мълчание! В това мълчаливо нейно поведение, не създава ли науката условия за осъвременено боготворене и идолопоклонничество, не се ли поставят основите за едно ново схоластично виждане на Космоса и Човека? Реализирането на такива процеси в битието, винаги е довеждало човечеството до мракобесие - историческите примери са многобройни.

Днес се въвеждат целенасочено интриги в поведението на цели правителства, най-вече в двете водещи в момента сили: Русия и САЩ. Постоянно е внушението, че те притежават високи военни технологии благодарение на тайно сключените договори с т.н. извънземни. Булото на тази тайнственост е непроницаемо, но в определени моменти се повдига и се подава определен вид информация. Кой може да гарантира нейната истинност и достоверност? В тази необичайна обстановка на преднамерена тайнственост, не вървим ли по грешен път, не се ли движим в неправилна посока? Не слагаме ли Богоприлични етикети на форми, които най-малко заслужават това?

Все по-често срещаме впитане на “извънземните” форми на живот от учените историци и археолози в митологичните текстове, древните архитектурни обекти, скални рисунки, скулптурни форми и дори в древните знания. Създаден е един кръг от псевдонаучни знания утвърждаващи определено целенасочени понятия за категориите: Бог, богове и същества с извънземен произход. Нещо повече представя се Тайнството на Христовото Зачатие и Рождество, като биологичен експеримент на космическа цивилизация. Нещата не спират до тук, много от библейските духовни същности се представят, като личности от друга, извънземна раса, така се постъпва не само с християнството но и с другите религиозни форми. На кого е нужно всичкото това? И когато продължим все в този ред нещата, ще стигнем и до посегателство върху нашата човешка същност. Прокарва се идеята, че човешкото същество е един удачен или неудачен експеримент на чуждопланетяни, най-новите открития и откровения в тази област са за посегателство на извънземни върху човека в областта на генетиката. В тези област те работят с нашата ДНК структура за създаване на същество, симбиоза между техният изчезващ вид и нас. В този процес на неофициален контакт с нас, се утвърждава мнението, че те са тук от миналото и днес, постоянно се намесват в човешката съдба, и на нас не ни остава нищо друго освен да се оглеждаме във всеки един от нас – земен или извънземен е той.

Множество въпроси възникват в тази обстановка: за всичките злини, които ни връхлитат не са ли виновни те, свободни ли сме в нашата воля или тя е подвластна на други сили? Всичките тези епохални научни открития, теории, достижения на човешкия разум, не са ли продукт на външно вмешателство? Поставя се върху ревизионни релси интелектуалния потенциал на човешкото общество, нанася се един невидим, но достатъчно мощен удар върху интелектуалната мощ и човешкия разум на земята. Във времето, в което живеем съществува една, за сега, невидима линия на стълкновение, по малко открита от идейните, икономически и политически сблъсъци, но изключително съществена! Направо, става дума за антиинтелектуализма, за проповедите в разнообразно множество форми, в които се говори за безсилието и непълноценността на човешкия разум в сравнение с ново мистичните озарения и извънземен интелект. Тези проповеди все още не се изнасят напълно по плаца на “Нюрнбергските паради”, но времето им приближава и малцина могат да предвидят в каква клоака ще ни въвлече мътния порой на антиинтелектуализма. Нека спрем до тук.....

Явно на тези негативни процеси в земният ни живот можем единствено и твърдо да отговорим с корено нови научни познания. В досегашната човешка практика ни сме ползвали два основни начина, методи за отместване булото на тайнствеността от лицето на Великата природа. Единият метод е основно достояние на Славянската раса, при него се търсят пътища в научното познание, които да примирят противоречията в заобикалящата действителност, в сферите на човешкото битие, науката застава в точките уравновесяващи силите на Природата. Тези сили са вечно действащите неотменими принципи в безкрайните процеси на Всемира. Другият метод, който е присъщ на Англосаксонската раса е насочен към изучаване отношението между различните енергийни форми, както и вечните промени, които се извършват във видимата част на Вселената. Посредством този метод се активизират определени сили от битието с цел постигане на определени резултати, най-често и изцяло в задоволяване материалните нужди на човешкото съществуване. Използването на втория метод е взело превес в недалечното и днешно научно познание. Същевременно, той крие в себе си големи опасности. Тези, които използват науката с цел да подчинят природните сили за свои желания и неугасими материални нужди, внасят разрушителни сили в хармоничната подреденост на формите във Вселената. Дисхармонията само в една от формите води до реакция в Цялото, предизвиканите от нас негативни резултати не закъсняват: - Природата възстановява веднага

своя суверенитет, често с методи, които не са ни познати. Закономерното присъствие на такива явления, извън сферата на земните ни предположения, поражда появата на спекулативни материали и неадекватен начин на поведение в научните среди, от там то се пренася в обществото. Без да бъде обвиняван в шовинизъм метода, който е достояние на славянството и се налага в новата шеста славянска раса е най-близо до Истината във Всемира. В следващите разглеждания, ще ползваме похвати от този метод. Каква е неговата същност? В него съществува една опорна точка, с която можем да оперираме безпрепятствено със силите на заобикалящите ни форми. Тази точка е вечна в своето съществуване, защото в нея се уравновесяват материалните и духовни сили.

Един от основните въпроси, който занимава умовете на хората от древни времена до днес е начина на сътворението на света. В днешно време при възможностите на съвременната астрономия, физика и математика, на него в достатъчна степен е отговорено. Това, което най-много озадачава съвременните учени, е че техните теоретични виждания и практически резултати се приближават до становището на древните мислители: "Философите от древността са говорили отлични неща, но трябва да се разбира техният език....Бог с една вдишка и една издишка създава светове и руши светове" - П.Дънов. В своята космология А.Азимов описва процеса така: "Вселената може да се разглежда, като един гигантски дишащ организъм, чието вдишване и издишване продължава стотици, милиони години".

Това т.н. издишване е наречено от учените: "големият взрив", в който от състояние на колапс, сингулярност Вселената чрез "самовзвръиване" се разпада, експанзира до състоянието на днешното многообразие. След милиарди години, Тя ще започне своето "свиване" т.е. вдишване, тези процеси са непрекъснати, вечни в тях участници сме и самите ние. Трябва да подчертаем, че всяко едно свиване и разпадане се извършва на все по-високо и по-високо еволюционно ниво. Всяко едно поредно разпадане и съпътстващото го родено многообразие от форми, задължително се изучава и преобразува от човешки същества, което довежда до по-високите еволюционни нива. Най-важен елемент, в тези многомащабни процеси, катализатор във Всемира е човешката практика в безкрайните форми на Битието. Постоянно променящите се инволюционни и еволюционни нива на формите, движението и разума в тях са именно тези безкрайни процеси, които водят в крайна сметка до безкрайността на Всемира. Всъщност, безкрайността на Вселената е безкрайността и многообразието на всичките енергийни видими и невидими форми, както

и постоянното преливане на съдържанието от една форма в нова по-съвършена, целият този процес е потопен в Едно Вечно Движение.

Човешкото същество, като активен участник в това движение, също е преминал и преминава от една форма към друга. За достигане на сегашния си по вид физическа тяло, което в момента познаваме, ние сме преминали през 400 000 все по-съвършени форми. Има човешки същества, които са по-напред в тези еволюционни процеси, те притежават други по-съвършени от нашето физическо тела и работят и творят в различни от нашия материален свят енергийни полета. Независимо от това, в какво тяло се намира човешкото същество, в какво енергийно поле живее и на каква степен от развитие се намира, То е активен участник в пулса на Вселената. Трябва да знаем, че сегашното ни физическо тяло, не е нашата окончателна енергийна форма, пред нас е отворен път за непрекъснато, вечно усъвършенстване. Как се разглеждат тези въпроси посредством Знанието, което е достояние на славянството и българския народ?

Математическият апарат на съвременната наука ни разкрива много измеримостта на различните форми от заобикалящата ни действителност, съществува аналогия между днешните научни познания и тези на Учението за Върховното Единство. Разглеждат се световите, като форми на измерения, в които съществува и се проявява живота: "Всяка граница създава формите. Всяка форма съдържа в себе си посока на движение или път на еволюция през който Его-то, азът или човешката душа трябва да премине за да се усъвършенства" - П.Дънов. За да познаем и изучим формите в дадено измерение трябва да ги разглеждаме от следващото по-високо, тук същественото е, че елементите в дадено сечение са проекция на характерна фигура от другото по-високо до него измерение. Например: кубът, фигура от трето измерение е проекция на тесаракта, фигура от четвърто измерение. Квадратът, плоскостта заградена от четири прави е фигура от второ измерение, той е проекция на куба от трето измерение и т.н. аналогията е безусловна във възходящ и низходящ ред. Своевременно трябва да отбележим, че разни измеримите пространства и форми не са отделени и отдалечени едни от други, а всяка една от тях съдържа в себе си по-ниско измеримите и съответно по-високо измеримите форми и състояния. В това функционално неделимо многообразие безкрайните форми съществуват в Единен Вселенски Организъм и се подчиняват на едни и същи принципи на Първопричината.

Нека се обърнем към физически изявената форма на човешкото същество, чрез нея - физическото тяло, ние творим в света на третото измерение. Можем да си представим, колко по-сложно е нашето физическо

тяло сравнено с куба, едва ли можем да обхванем в настоящия момент по-високо измеримата енергийна форма, на която то е проекция. Но във всичките си предположения трябва да сме уверени, че най-достоверното е това, при което достигахме до убеждението за проекция от безкрайната форма на Вселената. Какви по-големи богатства и възможности могат да съществуват за нас от това безусловно правдиво усещане.....Къде е нашето място в тази много измеримост на световите, многообразие и безкрайност на форми? Физическото ни тяло е най-съвършената и устойчива форма за работа в материални условия, в него имаме развити пет сетивни органа посредством, които влизаме в контакт с действителността. Петте сетивни усещания, макар и в тесен диапазон ни дават информация за протичащите процеси в света на третото измерение. Ние сме потопени в неговото пространство, време и движение но не сме техни пленници: ”Какво означава движение? Всяко движение означава време и пространство. Към кой свят се отнасят времето и пространството? - Към материалния свят. Наистина само физическите тела заемат място и пространство.” -П. Дънов. Но Новото Учение ни показва и учи на това, че ние не сме само физическо тяло и нашата действителна същност е **триединна**, тази три единност ни дава **върховното право** да проникваме в по-високо измеримите светове.

В голяма степен при нашите научни изследвания ние работим с крайно ограничените диапазони от усещания на нашите петте сетивни органа, дори и апаратурата, която създаваме за наше улеснение, също е ограничена в тези диапазони. По правило нашите научни изводи са направени върху почвата на резултата, а не върху действителните процеси протичащи в Природата, нещо повече с така получените резултати се стремим да покорим и обсебим света около нас. И продължаваме да налагаме гордото си величие навсякъде където стъпим, тук на земята в минералното, растително, животинско царства и върху себеподобните, дори вече в Космоса. Крайните резултати винаги са пагубни за самите нас. Явно нещо и някъде грешим, с нещо нарушаваме равновесието на природните сили. Ние, без да познаваме своята действителна човешка същност, своята душевност, своя Дух, връзките ни с енергийните форми в нас и около нас, стремглаво препускаме напред, но това напред не е ли падане в пропастта на още по-гъстата материя? Не е ли това нашата нова поредна грешка, къде е пътя?

Винаги трябва да имаме в предвид, че неразбраните неща крият в себе си, като в предпазна обвивка съкровени истини, когато неразбраните неща бъдат осветени от Разума и Мъдростта, те стават

очевидно ясни. Използван правилно похват в познанието за Вселената е когато, чрез известното ние открием неизвестното, при което се познаят и изучат взаимовръзките между двете - този е и мощният метод за работа в духовната сфера на целокупния човешки живот. В тези процеси трябва добре да знаем и разбираме, че всеки един клон от съвременните научни познания е **врата**, макар в момента затворена, към Универсалното Учение за Върховното Единство. Границата между двете познания е тънка, но непроницаема, в момента можем да надникнем зад нея с едно над сетивно т.н. мета сетивно познание. Защо е необходимо всичкото това? Човекът е не само физическо тяло, то е едно духовно и Божествено същество, нашето физическо тяло е само бегло сечение, проекция в материята, за в бъдеще е необходимо да познаваме и своята духовна същност. Така познали себе си, на нас ни се дава право да проникваме в по-високите сфери на битието и да ги изучаваме. Между законите на физическият свят и тези на по-високо измеримите светове съществува пълна аналогия, единствената разлика е в разбирането и прилагането на тези закони в различните енергийни полета. Съществува различие, но то е само по форма не и по съдържание, по вътрешен смисъл. Този вътрешен смисъл е един и същ навсякъде в Природата. Движението, преминаването от една форма в друга във високо измеримите светове, на нашата действителна човешка същност, се проектира тук на земята във физическите ни тела, като вътрешни усещания, трепетни преживявания и интуитивни чувства.

Силата, като понятие, която движи физическите обекти в материалния свят, не е напълно изяснена от съвременната наука. Ние тук на земята, а и при овладяване на Космоса, винаги я свързваме с дадено вещество, но самите вещества не създават, а само **изявяват** тази сила. Дори в пътя си за проникване в космическите пространства ние използваме най-ефектната и разрушителна част от силата –взривяването. Но законите, принципите в Природата ни учат, че само, когато уравновесяваме силите ние можем да ги впрягаме и използваме успешно за работа. Самата Тя ни дава тази възможност, когато с чисто сърце, постоянство и упоритост изучаваме Нейните тайни.

Необходимо е да се знае, че проникването в космическото пространство, изучаването на космическите обекти и съществата, които ги населяват е безкраен постоянен процес, както са безкрайни в своето многообразие формите във Всемира. Необходимо и достатъчно условие за изучаването и познаването на тези форми е изграждането на връзки, създаването на правилни отношения и разумна отговорност между нас и Тях. Трябва също добре да знаем, че във всяко движение независимо

от неговия вид или скорост се крие Разум. Познаването на Разума във Вселената, установяването на правилни връзки с Него е заслужена победа на човешкия разум на Земята. В тези величави по своето изпълнение процеси, ние се потапяме в хармоничната подреденост на много измеримите светове, пространства и същества, които ги обитават. Тези същества не са никакъв нов вид или неустановен извънземен тип, а човешки същества, като нас. Целият Космос, цялото космическо пространство се обитава от човешки същества, които са на различна степен от своето еволюционно развитие, затова, не е толкова важно, кой в какво тяло се намира в момента.

Човек живее и се развива в необятните простори на Вселената. Началото на своя живот, тук на земята, той пресмята от рождената си дата, но никой от нас не знае своето истинско Начало - То се губи във Вечността на безбройните вдишвания и издишвания на Първопричината. Човешката Монада върви към постоянно усъвършенстване, ние постоянно се стремим да изкачим най-високия връх, но той постоянно остава недостижим - Това е най-красивото в живота ни, в това стои неговото Величие.

ЧОВЕК И КОСМОС

ЧОВЕК И КОСМОС

“Науката и възпитанието”, изпълнява ролята на един своеобразен афиш за Великия концерт, който в продължение на близо половин век Учителя П.Дънов ще изнася с любов и постоянство сред българския народ.”

Милка Кралева

Светът, в който човек живее е непрекъснат извор на тайни, във всеки момент от своето ежедневие, в многобройните области на своята човешка практика, той се среща с тях. Неговият непрестанно развиващ се ум, неговата жадуваща за нови хоризонти душа, постоянно го заставят да търси причините на явленията и законите, на които се подчиняват. В тези процеси Вселената сякаш се смаява пред търсеция ни поглед, а окръжността на нашите познания и опит се увеличава. Човек условно е център в кръга на познанията, интензивността на неговото движение към периферията определя възможностите на неговото познание.

В земната, човешка еволюция отдавна е минало времето на пълното невежество и страх от природните стихии, които са разнасяли човешкото същество, като обрूलено листо по лицето на земята. Като лош спомен в неговата душа са останали низките му животински наклонности, които са го отвличали от действителното му човешко призвание. В течение на хиляди години човек е бил абсолютен роб на вещественния свят, прекланял се е пред силата на управляващите, молил се на измислени божества, пренасял е жертви, за да добие милост и благоволение, но неговия глас си оставал глас в пустиня. Природата ни най-малко се интересувала от неговите детински капризи, Тя се движела и движи по своите закони - редът, който съществува в Нея си остава неизменен.

И настъпва момента, в който необходимостта заставя човека, той сам да се погрижи за своето бъдеще, и сам да започне своя градеж на живота. В тези неимоверно трудни процеси, човек използва условията и материалите, които в момента му предоставя Природата, но най-важното, е че той оставя празните си мечти и започва своята човешка практика, която е неотменим етап в неговото еволюционно развитие. Най-сетне той се пробужда от съня на невежеството, неговата духовна природа го заставя да върви в пътя на **истинското познание**. Рано или късно, той трябва да осъзнае, че неговото повдигане при равенство със силите на Природата няма да стане от другаде, освен от **общите усилия**

на човешкия род. Вярата в могъществото на този човешки род изгрява, като пътеводна звезда в живота му на земята. Тази вяра разкрива пред неговият жаден поглед увереността, че той няма да бъде постоянно роб на природните стихии. Тази вяра утвърждава ясното разбиране, че Природата е жестока към човека, защото той не познава Нейните закони, не разбира и не чувства Нейния език. Това, въпреки и днес, е така за голяма част от хората в различните сфери на обществения живот.

Но, идва Денят, в който човешкото същество ще започне да разбира по-добре езика на своята Майка Природа, ще се вслушва в нейните съвети, ще изпълнява нейните заповеди. В този ден, Тя ще покаже Своето светло лице и ще промени коренно поведението Си към него. Тогава Природата ще бъде готова да ни служи и задоволява нашите нужди, като любяща Майка. И този ден вече е настъпил, ние сме навлезли в началото на тази Нова епоха - Ерата на Водолея.

Особено необходимо е преди да влезем в Новата Земя, да изучим и познаваме основните принципи и закони на Новия Живот в Нея. В тези величави по своята мащабност и съдържание процеси, човек трябва да се научи да обуздава и изкоренява от себе си неприсъщите на духовното му естество ниши животински наклонности, себелюбиви желания и поробващи стремежи - извори на зло в личния и обществен живот. Само, когато Човек възприема началата на Разума и прониква в неговите закони, само тогава може да развива в себе си силите и способностите на своето висше духовно естество - те му дават ключа на успехите и го въвеждат в света, където неговият жаден ум намира своето истинско призвание. Призвание, правилно и без насилствено да употреби природните сили за своето повдигане, и от техен роб да стигне до положението на владетел в Природното царство. Тогава човек ще осъзнае, че той е не само едно материално същество, но и разумна душа надарена с ум и воля, тогава той ще навлезе в сферата на своя вечен Първо причинен Дух.

Остава един единствен открит въпрос: - Може ли човек да достигне сферите на висшите познания и своето истинско "Аз", без да промени своето сегашно естество? Отговорът е: - Не! Със своите стари възгледи и разбирания човек, колкото и високи научни постижения да притежава, колкото и високи технически нива да владее, не може да се влее в организма на новия живот. Общ принцип в Природата, е Тя да не търпи в своята същност, организми, които внасят в нейните недра разстройство и анархия. Според този принцип един организъм, бил той индивидуален или обществен, или трябва да изхвърли сам от себе си вредните за Природата вещества и зародиши или да престане да съществува. Трябва да знаем, че

едничкото върховно мерило в природния организъм е: - Всеки да заема заслужено място в нейното тяло в зависимост от вътрешното съдържание и стойност на резултатите получени при използването на нейните неотменими принципи и закони. Природата, така разумно е устроена, че не признава други авторитети в себе си. По точно: - Справедливо не позволява създаденото да се налага на Създателя, този, който не се подчини на тази истина се подлага на изолация.. . Тази изолация води до прекъсване на енергоподдържащите връзки с извора на живота, в резултат се получава мъртва, инертна материя, която трябва отново да чака милиарди години да дойдат нови условия за повдигане и оживяване.

Нека влезем във Вселенската сграда през погледа на Учителя: "В нашата видима Вселена има повече от сто милиона слънца, които са с общ център на тежестта. Предполага се, че притегателната сила на това съсредоточие е повече от 78 000 000 милиона пъти по-голяма от тази на нашето Слънце, което като всички други се покорява на силата на този монарх и за да направи един пълен кръг около този център ще му отнеме не по малко от 20 милиона години. Това съсредоточие според астронома Максвел Хол е близо до орбитата на двойната звезда от шеста величина, 65 Piscium. Тази хипотеза отрича Мядлеровата теория, която поставя центъра на тежестта в Плеядите и Персиъс. На такова голямо разстояние казва същият писател (Максуел Хол б.а.), една външна вселена, дори да е със същия диаметър, както нашата, щеше да се изгуби и да ни се представи само като малък мъгляв облак. Те всичките са части от един обширен звезден грозд - нашата видима Вселена, която е отделена от всички външни млечни пътища чрез една обширна звездна пустота, по същия начин както Слънчевата система е отделена с празно пространство от заобикалящите я звездни сфери. Причината за невидимостта на външната Вселена може да се изясни с едно от трите предположения:

1. Разстоянието дори до най-близката външна Вселена е толкова огромно, че нейната светлина не е още пристигнала на земята. Като се съобразим, обаче, с големия период от време в нашата геологическа история, това предположение е някак съмнително.

2. Отвъд границите на нашата видима Вселена едно изтъняване на светлообразния етер вероятно свършва в една абсолютна празнина, която разбира се, ще спре преминаването на цялата светлина от външното пространство.

3. В обширното пространство което разделя нашата звездна система от нейния най-близък съсед, възможно е да става едно угасване на светлината в етера, който по този начин ще действа като едно

космическо було, скриващо винаги от нашия поглед всички външни галактики. Струве е доказал, че такова едно угасване на светлината действително става даже вътре в границите на нашата звездна система. Но всички достъпни сведения ни показват, че няма ни най-малък намек подобно нещо да се случи, дотам докъдето нашите най-мощни телескопи могат да проникнат в пространството. Обаче, случаят може да е съвсем друг когато се касае до външните системи. Светлината, даже до най-близката от тях омаломощена чрез едно разстояние от 20 милиона пъти до Алфа Центурион, може съвършено да изгасне чрез поглъщането и в такава огромна дебелина от разреждана материя може би не абсолютно съвършена”. - *Науката и възпитанието*”, 1896 г. Варна. Печатница К. Николов. - Петър К. Дънов.

Сега на прага на ХХІ век, промениха ли се с нещо ново познанията ни за Космоса в частност за Слънчевата система от казаното от Учителя, в края на миналия век (1896 г.)? Нека продължим: ”...Тази хипотеза, обаче, не ни забранява да допуснем, че безброй подобни системи съществуват във външното пространство, дори и ние да сме принудени да считаме числото на видимите звезди е точно определено. Обаче числото на звезди и системи действително съществуващи, но невидими за нас, на дело са неизчислими и безбройни”.

Съвременните учени продължават спора по този въпрос (Крайна или безкрайна е Вселената? – б.а.), и продължават да издигат хипотези в една или друга посока, кога ще спрат този спор е неизвестно. Същественият въпрос в този спор е: - Каква е ползата от него? - Никаква! Отклонение от истинското научно познание. Нека продължим разходката във Всемира: ”Бихме ли могли ние да вземем крилата на един ангел и да излезем вън от границите на нашата ограничена вселена, до едно разстояние толкова голямо, че интервала, който ни отделя от най-отдалечената неподвижна звезда, видима с най-голям телескоп, може да се счита просто като една стъпка на нашето небесно пътешествие? Какви ли не понататъшни създания не биха се открили пред нашия удивен поглед! Пред него биха се появили системи от по-висш порядък. Пред тях нашите видими небеса, сравнени, биха се показали просто като една песъчинка на брега на океана. Ние бихме могли да пътуваме милиони и милиони години, в което и да е направление и не бихме срещнали нищо друго, освен нови светове, нови слънца, нови вселени, които постепенно се издигат от вечността и се приближават към нас, като че ли идват нарочно да ни посрещнат. Как, питаме се ние, няма ли край, няма ли свод, няма ли небе, което да ни спре? (как се изкушават сега “ново мистичните учители” на човечеството, да

ограничат една или две звездни системи, да и сложат върховно същество, и ние да се подчиняваме на неговите закони – всъщност закони избуяли от техните ограничени умове. -б.а.) Завинаги ли ще бъде пустота? Къде сме тогава ние? Какъв път сме пропътували? Да, ние сме още в преддверието на Вечността, на която центърът е навсякъде, а окръжността никъде. Да, велики мисли ни представя Вселената за да размишляваме. Мисли пълни със значение, които всеки ум и дух разбира”.

В нас се поражда въпроса: в този безкраен океан от форми и пространства, съществуват ли закони, които да са валидни във всяка една негова точка? Тези закони могат ли да бъдат неотменимите Принципи в Природата, които движат живота в неговата целокупност? Къде е мястото на човешкото същество, в тези безкрайни и необятни процеси, как можем да проникнем в безпределните простори на Космоса?

Каквито и теории да развиваме днес и за в бъдеще за произхода на човека, той е, и си остава рожба на Вселената. В своята действителна човешка същност той притежава преплетени в неразривна връзка физическо тяло, душа и дух. Тази наша три единност се подчинява и управлява от три привидно диаметрално противоположни закона, които са неотменими закони принципи на Вселената. Тяхното познаване и изучаване става посредством научни похвати и с мощният апарат на Истинската наука. Кои са областите, в които работи Науката на Истината? - Именно трите свята в нашата човешка същност, със своите сили и субстанции, със своите закони, които ги управляват съставят областите за работа на истинската наука. Тези три области, три свята, Тя разглежда в една дълбока всеобхватна взаимовръзка. Къде е мястото на тази наука в човешкия живот, в безкрайните форми на Вселената и тук на земята?: ”Ако и науката сама по себе си не е в състояние да измени порядъка в природата, което напълно признаваме, тя поне има сила и влияние да ни убеди да живеем съобразно с този порядък. Нашият успех зависи от съобразяването със законите на висшата природа, които ни диктуват истинските условия за нашия живот. И това е именно единственото нещо, към което духът ни постоянно се стреми, да се научи как да живее съобразно своето естество.” Така, както човешкото същество е триединно, така също и космическият свят е триединен: ”Сегашният порядък във Вселената се управлява от три основни закона. Те са: Законът на **притеглянето, мисълта и биоса**. Законът на притеглянето, подразбира **материята**, мисълта подразбира **ума**, биоса подразбира **душата**. Тия основни закони управляват различните области на великия миров свят, отличаващ се по степента и качеството на естеството си”.

В епохалното развитие на човечеството тези три течения, тези три основни закона посредством човешкият ум са упражнявали и упражняват голямо влияние в обществения живот. В определени периоди от човешкия живот на земята те са приемали различни форми, някое от трите течения е утвърждавало за векове начина ни на поведение към живота на земята и в Космоса. Задълбочен поглед в древната и по-нова история на човешкият род, ни дава ясна представа за тези процеси. Познавайки същността на приложението им в обществения живот от личностите, представители на едно или друго от триединните течения, ние можем с достатъчна увереност да познаем, кое от тях е взимало превес, и какви са неговите резултати. С каквито и факти работим във вековете на нашето развитие, колкото и да се учудваме на високите постижения в дадени области от човешкото познание, които и в днешни времена са недостижими за нас, или сега отново ги преоткриваме, ние трябва да си направим следния извод: - Даването на предимство на едно от трите течения, довежда до високи постижения в определени области, за сметка на останалите, което води до големи успехи и неочакван упадък на цели общества и цивилизации. Защо се получават тези негативни резултати?

Погрешно е мнението, утвърдено от векове, което се прокарва и в днешни дни, че науката е отговорна за едностранчивите и погрешни тълкувания на трите философски школи. Явно ние нямаме достатъчно ясна представа за същността на научните познания, тяхното приложение в живота и за самата наука, като цяло. За да осветлим още малко въпроса относно науката ще направим още едно допълнение: "Науката взета в най-дълбок смисъл, е **произведение** на човешкият дух, който е **свързан** с Великия Дух на Битието. В човешкият дух е вложен отначало стремеж да усвои по вътрешен път пътеките на истината и да схване законите на природата, за да може да впрегне енергията и за своите нужди, да положи здрава основа за своето съществуване в добро и красота - най-възвишения идеал на Разума." - Учителя. Самото определение за науката ни дава ясна представа, че тя е достойние на човешкият дух, и е в най-висока степен над категориите : материя, мисъл и душа. Тя е онази Велика сила, която вплетена в правилни взаимовръзки на човешки дух с Дух на Битието, е в състояние да поддържа и развива в правилни и равни съотношения: материя, ум и душа. "Науката е резултат от мисловната дейност на ума, който наблюдава явленията в природата, изяснява ги и се стреми да открие законите, които ги управляват." И Тя, истинската наука най-малко е виновна, когато личностните отношения на нейните представители са взимали или взимат активна роля в една или друга

от епохалните постановки на сцената на живота. Сцена декорите, на която са построени от самите нас едностранно само върху едно от действията : господство на материя, господство на ум или господство на душа. Тези до голяма степен едностранчиви декори в човешкия живот, многократно са ни довеждали и довеждат до катаклизмите в човешкото общество. Удачно се поставя въпроса: - Кои са областите, в които науката може безпрепятствено да оперира? Между учените и философите съществуват различни възгледи по този въпрос. Явно той трябва да изживее своето време, но нека това не продължава незаслужено дълго. Очевидно е, че науката трябва да присъства постоянно в областите и законите, които по видими или невидими пътеки са в същината на Мирозданието.

Законът за гравитация присъства навсякъде във физически изявената материална част, съставка от Вселената. Тя е един от домовете на всичките физически изявени същества, независимо от тяхната форма на тяло и степен на развитие. Границите на действие и приложение на този закон са в самата безкрайност от физически и материални форми. Откъде започват и къде свършват гравитационните взаимодействия? - Не се знае, ние черпим в момента само най-повърхностни сведения за тях от съвременната астрономия и физика.

Законът на мисълта действа в умствения свят, седалище на мислите, дарбите силите и способностите на ума. Този закон е достояние на всичките мислещи същества, независимо от тяхната степен и ниво на мисъл. Той се простира и изявява по вселените и световите, които са населени от тях. Този закон е в основата на всяка тяхна разумна самостоятелност, основните му положения по същина, независимо от своята форма на изява са еднакви навсякъде без изключение. В просторите от умствения свят на Вселената геометричните истини се разбират по един и същ начин: цялото е равно на своите части, правата линия е най-късото разстояние между две точки, две отсечки равни на трета, са равни и помежду си, точките, които образуват окръжността са еднакво отдалечени от една централна точка. Тези аксиоми са първоначално внушени и в нашите умове. В който и да е участък от Вселената да се принесем, нас ще ни преценяват с една и съща мярка – мярката на Истината, за добро и зло, независимо на каква степен от развитие се намираме в този момент.

Законът на биос царува в духовния свят - извор на живота. От неговите недра произлиза цялата органична дейност. ”В границите му почва нравствената свобода на избора, в която се опитва всяка духовна дейност от какво естество е и какви качества притежава. Тук всяко

разумно, нравствено същество по свой избор решава свободно да посвети живота си в служене на едни или други начала. Този духовен закон е единственият, който населява всички създадени светове и вселени с живи органически същества. Той е, който преобръща енергията във Вселената да служи на душата за нейното въздигане. Той е, който сипе благословение във всяко направление, който пълни сърцата на всички живи с вяра и любов, с мир и радост.” - Учителя. Закона на биос е най-важният закон във Вселената, чрез него се превръщат Мировите енергии от едно състояние в друго. В границите на тези преобразования , стои жизнената дейтелност на човешките същества: ”Биос е вечната основа, първият и последния във всичко.”

Колкото по-дълбоко навлизаме в същината на трите закона, на които границите на действия са безпределни, толкова по-настойчиво в нас остава убеждението, че те имат една обща допирна точка и тази точка е: **човешко същество надарено с разум**. По тази причина, когато говорим за разумните същества във Вселената, ние говорим за тях, като за човешки същества, независимо кой в какво тяло е в момента и какво пространство и форми заема. След, като трите закони са еднакво валидни за тях, то същината и изявата на тези същества е една и съща: **човешка**. Следователно, именно тези три закона, тези три свята от Космоса, със своите сили и субстанции, със своите взаимовръзки, съставят областите, в които работи истинската наука. Този троен състав на космическия свят, вплетен и в естеството на човека, е причина да се развият в неговото съзнание понятията за материя, ум и душа.

И сега, когато сме впрегнали в овладяването на Космоса, най-новите достижения на човешката мисъл, в нас трябва да стои на челно място идеята за ненарушимата същност на триединството във Всемира. Никога от нашият поглед не трябва да убягва хармоничната подреденост на енергийните полета и светове, никога не трябва да ни напуска убедеността за еднаквото присъствие и валидност на трите основни закона в коя да е точка от Вселената. Триединните принципи и закони са в сила и в Космическите пространства, които са населени с човешки същества, а не както ни се представят в момента, като пусти и безжизнени. Нашите бъдещи успехи могат да се градят единствено на правилното разбиране и постоянно хармонизиране на категориите: гравитация, ум и биос; материя, мисъл и душа; форма, сила и живот.

И за да не бъдем голословни и да създаваме погрешното впечатление, че казаното от Учителя е една „догма“ без приложение и постоянно развитие, ще цитирам един истински българин: - „Обществото

се развива благодарение на научните открития. Академичните среди изчерпват възможностите на старите знания и ги защитават като единствено правилни. **Откривателите възникват от народа.** Всичко, което прави живота на хората хубав се дължи на науката. **Откривателите са духовните водачи на народа.** Началото на 21 век ще започне не с потоп и други катаклизми, а с **възход на земната цивилизация**, при който ще се създадат летящи светлинно - антигравитационни кораби и бази, които ще полетят към звездите. За да се подготви човечеството за 21 век, е необходимо най-напред да се обединят мислещите хора от цялата планета в Международно дружество, което ще създаде условия за научно - технически възход на цялото човечество преди обединяването на държавите в единна земна цивилизация. За да се създаде това дружество, е необходимо някой да се заеме с неговото учредяване“. -Васил Манев, „Единство на Вселената“, отпечатано 27.06.1998 г.

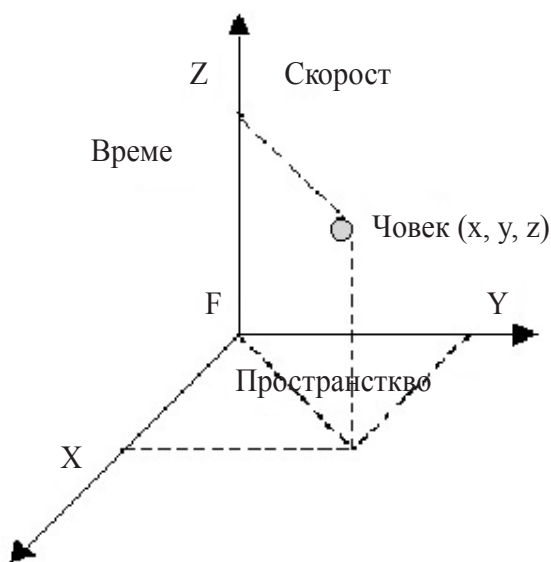
Литература:

- 1.Дънов. П. К. "Науката и възпитанието" Варна, 1896 г. Печатница на К.Николов.
- 2.Манев. В. „Единство на Вселената“, „НЕОГЕН“ Пловдив, 1998 г.

**РАЗУМ. СВРЪХРАЗУМ.
СЪЗНАНИЕ И ПОДСЪЗНАНИЕ**

РАЗУМ. СВРЪХРАЗУМ. СЪЗНАНИЕ И ПОДСЪЗНАНИЕ

В реалният “физически свят” човек живее в третото измерение, т.е. координатите на неговото съществуване са по осите “X”, “Y” и “Z” на пространствената Декартова система. Тези координати от своя страна определят начина на човешкия живот и го ограничават в своите три страни: време, пространство и скорост. (фиг. 1)

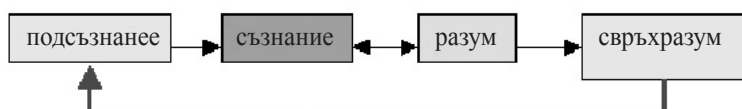

Фиг. 1

Знанията, които ни се дават в тази пространствена три измерима система, са безсилни да обяснят редица явления и преживявания, които съпътстват човешкия род в неговия многовековен ход в материята. Тези знания наложили се вече, като непоклоними догми, отричат много или малко реалността на всяка една духовна практика, която ни повежда към вратата за необятните простори на по-високо измеримите светове. В нас се поражда закономерно необходимост не само от умствени процеси, но и от духовни за да се достигне до ключа за отваряне вратата на Истината за човешката поява, съществуване, призвание, предназначение и смисъл.

Трябва добре да осъзнаем, че всяко по-ниско измерение е врата към следващите по-високо измеримите светове. Това, което не може да се види и обясни от едното измерение може лесно да се види и обясни

от следващото по-високо измерение. Независимо от нашите догадки и предположения, човешкият живот протича едновременно в трите свята : физически, духовен и Божествен. Научно и практическо доказателство за това твърдение в момента няма, но това едва ли е нужно. Процесите и в трите свята си вървят и се развиват по неизменните Принципи на Всемира и на тези принципи им е безразлично дали ги признаваме или не. Единствената полза за нас е познаването на тези неотменими закони и тяхното съзнателно и разумно прилагане в човешката ни практика. Нека погледнем в човешкото поведение на мислене. То е организирано и подредено в енергийни нива в следната последователност : подсъзнание, съзнание, разум и Свръх разум. (фиг. 2) Седалището на тази по вид организация се намира в нашата т.н. “мозъчна кутия”.

Фиг. 2

Многобройни са научните изследвания в изучаване мисловните области на човешкото същество. Според професор Ян Стифънсън от университета във Вирджиния, САЩ, подсъзнанието е обширно поле от информация за миналите ни животи, която за съжаление в нормално състояние не можем да възпроизведем. Тя се активизира частично при определени условия, като: хипноза, медитация, стресови състояния или по време на сън. Съзнанието, като особен вид организирана енергия е присъщо на всичките царства на земята: минерално, растително, животинско и човешко. Неговото качество зависи от формата, в която е вложено. Разумът е **качествено нова** по-висока организация в мисловните процеси, присъща на човешките същества. Той е онова качество, което ни отличава рязко от всичките други нам познати живи организми.

От началото на двадесети век човека навлиза в етапа на изграждане и развитие на своя Свръх разум. Създадени са условия за тези величави процеси: от една страна в човешкият физически организъм, от друга страна от активизиране на духовни центрове, както по повърхността на земята, така и в необятния Космос. Един от активно работещите елементи в тези процеси са и циклите на прераждания на човешкото същество. В тези цикли активна роля играе нашата душа. Тялото ни, като материална физическа съставка на Всемира се променя, мени своята форма, но неговото вътрешно съдържание, главно душата остава вечна -

тя променя само своя енергиен интензитет. Всяка земна човешка смърт е трансформация, раждане на душата и обратно – всяко раждане е затвор, смърт за човешката душа. За духовно зрящите не е тайна, че душата сама е избрала физическото тяло, в което ще се прояви във своя земен път. Тя слиза в материята след, като е завършила своето т.н. обучение и пречистване в по-високо измеримите светове на Всемира. Периодите ни на прераждания преди около 8000 години са били в цикъл през 1000 години, сега този период е скъсен на 40 – 45 години. По точно казано: Ние сме на прага на критичната точка, когато нашето Сврѣх съзнание достатъчно развито може да прониква в обширното информационно поле на подсъзнанието. От друга страна, в своя еволюционен ход през материята ние натрупваме определения максимален брой прераждания / за човешкото същество 777 /, които от своя страна ни предоставят възможността, като духовни същности да навлизаме в по-високо измеримите полета на Вселената. Така, както в Природата нищо не се губи, а само променя своята външна форма в зависимост от вътрешното си еволюирало съдържание и ние, като фрагмент от този процес не правим изключение и се променяме във форма и съдържание. Веднѣж записани в “книгата на живота”, не можем да бъдем изтрети, само можем благодарение на нашето лично поведение и човешка практика да се движим нагоре към действителната си триединна човешка същност или да се върнем обратно в старите си нива на развитие. И от там, със съжаление да чакаме отново милиони години наново благоприятни условия за растеж.

Ще се спрем малко по подробно на процеса прераждане, той придобива външните дни актуално звучене. Самото прераждане е затворен цикъл, кръговрат, при който душата навлиза в периода от зачеването до раждането на детето. За да се променят и изчистят предишните ни грешки в миналите животи, прераждането е подчинено на т.н. закон на Кармата, от Санскритски – “действие”. Законът за прераждане е неделим от закона на Кармата, който закон действа единствено и изцяло само в земни условия. В него съществуват определени правила: това, което си излъчвал или извършил, като мисъл или действие в предишния живот се връща обратно при теб. Омразата се връща, като омраза; любовта, като любов и т.н. Като процес прераждането се подчинява и на определени математически зависимости, една от тях е матричната – матрицата винаги трябва да бъде запълнена по редовете и стълбове. Съществуват и принципи в мястото на прераждане, което се провежда в строго определени географски координати, в дадена народност, държава и т.н. Изпълняват се и определени обществени функции, заемат се ръководни постове или сме

под тяхно подчинение, променен е и пола.....Ситуациите в поредиците от животи привидно се повтарят, участниците са едни и същи, само дрехите и грима на актьорите са променени. Много често човек усеща, че е бил в дадена ситуация вече, интуитивно учудва се на своето поведение при изиграване на ролята, сякаш предварително хиляди пъти е репетирал тази сцена. Логично е тук да се зададе въпросът : Може ли да се променя Кармата? Да, може! Само и единствено с подържане на здрава връзка с Любовта, Мъдростта и Истината. Любовта от хармоничните трептения на цялата Вселена, Мъдростта в пътя на човешкият дух, душа и тяло и Истината на Вечността, в която живеем.

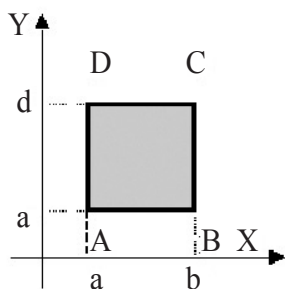
ЧЕТВЪРТТО ИЗМЕРЕНИЕ

ЧЕТВЪРТТО ИЗМЕРЕНИЕ

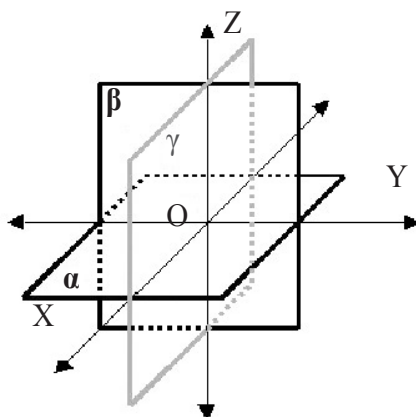
Точка в пространството е без измерение. При поява на движение, тя създава линия-първо измерение. При движението на права линия се получава две измерима равнина. Движението на равнината перпендикулярно на себе си води до получаване на фигурата от трето измерение – куб. При движението на куба се получава т.н. фигура тесаракт, която има четири измерения. Тесаракта е получен от пространственото движение на осем куба в едно, той е в постоянно движение, в него всяка страна е куб, но и кубът от своя страна е малък тесаракт.

Човешкият живот протича в три свята: физически, духовен и Божествен. Физическият свят на човека се намира в третото измерение и е видим, останалите светове са невидими за човека и се намират в съответните по-високи измерения. Между духовният и физически свят съществува четири измерим свят. Той е мост и същевременно граница за материята и духа, за видимото и невидимото. Тази особена област се нарича Астрал. Тя прониква едновременно във физическия и духовния свят. Духовният свят на човека протича в по-високо от десетото измерение, Божественият свят е реално неизмерим.

За всяко едно измерение съществува координатна система, чрез която се определят координатите на интересуваща ни фигура, плоскост, права, точка-обект или енергиен свят. Всеки един измерим свят е врата към следващият по-високо измерим свят. Това, което не може да се види и обясни в единия, може лесно да се види и обясни в другият по-висок свят. **Единственото**, първоначално проникване в обширните много измерими полета на световите се осъществява посредством **мисълта** на човека, след което идват теоретичните научни методи и технически средства. Проникването в дадено измерение и неговото разбиране става посредством ограничаването му в координатна система на по-високо измерение, при което то придобива определена форма, която се намира в постоянно движение. Самото движение се дължи на разумността, която е в него, не съществува движение вън от нея. Следователно от вида на движението, по това, в каква линия, плоскост или фигура се проявява то, ние можем да правим изводи за степента на развитие на неговата разумност.

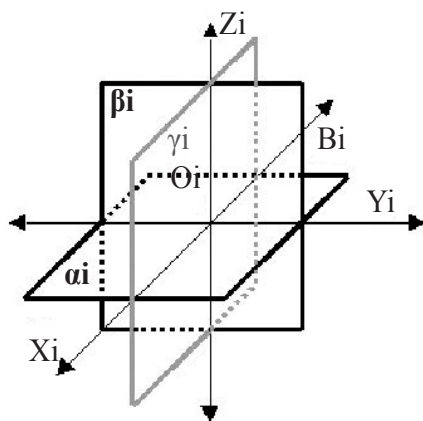
Фиг.1

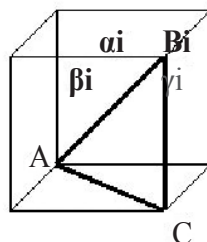
Фиг.2

Аналитичната геометрия, като раздел от математиката, е научната основа за разглеждане въпросите за измеримостта на световите. Равнинната Декартова правоъгълна система (фиг. 1) определя положението и координатите на фигурите от второто измерение – квадрата ABCD. Пространствената Декартова координатна система (фиг. 2) определя положението и координатите на фигура от третото измерение.

Ограничаването на част от пространството, чрез две координатни системи, една от които е имагинерна (фиг. 3), води до получаването на нова координатна система (фиг. 4), посредством която можем да разгледаме фигура от четвъртото измерение – тесаракт и напълно да определим координатите на фигура от третото измерение – куб. С уточнение: Трябва да сме в постоянно движение по върховете на новата координатна система.

Фиг.3

Фиг.4

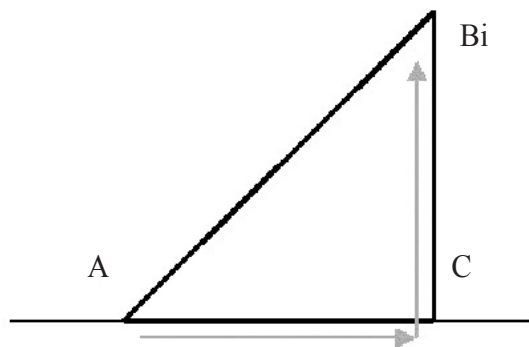
В пространствената Декартова система, ако разглеждаме куба, като геометрична фигура можем да видим само три негови страни или да получим три негови координати – квадрати, останалите три са напълно неизвестни – те са от по-високо измерение.

Ще разгледаме света от четвъртото измерение – Астралният, той служи за преход, връзка на нашия, физически свят с другите по-високо измерими светове. В неговите седем подразделения се намират душите, напуснали физическите тела от Земята. В първите три подразделения (чистилицето) се намират душите, които са в най-ниска степен на развитие. Тук се извършва тяхното т.н. пречистване от натрупаните им през земния живот грехове. В четвъртото подразделение са душите на хората, които са живели своя земен живот честно и справедливо. В последните три подразделения / първото небе / се намират пречистените души от първите три подразделения, от четвъртото подразделение и на малките деца - по обясними причини.

Астралният свят е съвкупност от постоянно движещи се форми, цветове, чувства, желания и непрекъсната променящи се фигури, духовни същества от различно естество и неустойчиви създания. Чрез него, и през него се извършва движението на душите “нагоре” и движението “надолу”, към третото измерение - физическия свят.

Когато разгледаме физическият човек, като жива геометрична фигура – куб в третото измерение виждаме само три негови страни. При влизане в четвъртото измерение в света на тесаракта или в Астралния свят, ще видим всичките му страни. “Триъгълникът и пирамидата представляват една малка отсечка от тесаракта, а кубът представлява едната страна на тесаракта. Как се проектират във вашия свят? Ето една малка отсечка. Значи горе, на туй поле седи един цял невидим свят за вашето зрение“. - Учителя

Същевременно трябва да отбележим, че тесаракта, като жива геометрична фигура е свързан с разумни същества, които могат да създават мъчно преодолими условия за движение. Те могат да настроят против човека същества от по-ниските измерения, които ще ни създадат трудно преодолими препятствия по пътя на нашите изследвания. Как да постъпим, в този случай? – Трябва да извършим движение за наблюдение на куба - физическият човек, в четири измеримото пространство само от т. А към т.С и от т. С към т. В_i (фиг. 5).

Фиг.5

При достигане на т. B_i можем да извършваме наблюдения от коя да е точка от върховете на новото координатно пространство / фиг. 4 / при това, в постоянно движение. Защо трябва да се извърши това движение, а не някое друго? - Нека т. А е едно живо същество, което иска да се прояви т.е. да извърши едно разумно движение. Щом е изявило това свое желание, то се е свързало и е възприело мисъл от едно по-висше същество от т. B_i . Съществото от т. А започва движение към т. С, тя го привлича - образува се път, права в три измеримия свят, тук условията за движение са благоприятни. При достигане на т. С след натрупани знания и опит се явява желанието да се продължи движението по правата АС, но подалеч от т. С не може да се върви, там условията са други – непреодолими. Остава движението към т. B_i , към по-висшето същество. Всъщност преодоляването на пространствените бариери между измеренията става с движение **перпендикулярно** на по-ниското поле, свят. „Понеже тесаракът обема едно по-голямо пространство, гдето (където - б.а.) пресича физическият свят, в тия точки на пресичането се образува една права линия. А за другия свят те са една спирала. Движението е много бързо. Вследствие на бързината вие го схващате като права линия, само че пресича вашия свят, затуй се показва един перпендикуляр. А вие, като влезете в този свят, веднага се движите в кръгове, но с такава светкавична бързина се движите, че се образуват кръгове, за изминаването на които се изискват милиони години. А вие можете да извървите този кръг в една минута, в една секунда“. - Учителя 25.04.1923 г. За неподготвеното човешко същество от т. А е невъзможно директното движение към т. B_i по правата AB_i , защото ще се сблъска с разумните същества от света на тесаракта - четвъртото измерение, където единственото възможно движение е подчинено на законите на Любавта.

Литература:

- 1.Дънов. П. "Новата мисъл" – Хелиопол 93 г.
- 2.Дънов. П. "Началото на мъдростта" – Хелиопол 93 г.
- 3.Мургов. И. Д. "Човек и дух" – С. 93 г.
- 4.Дочев. Х. "Път към съвършенството" – С. 93 г.
- 5.Кисьов. И. "Наръчник на инженера" I ч. Математика - С. 93 г.
- 6.Бронштейн. И. Н. "Справочник по математике" Москва, 62 г.

**МАТЕМАТИЧЕСКИ МОДЕЛ НА
ВЗАИМОВРЪЗКИ МЕЖДУ
ФОРМИТЕ НА МИКРОКОСМОСА И
МАКРОКОСМОСА**

МАТЕМАТИЧЕСКИ МОДЕЛ НА ВЗАИМОВРЪЗКИ МЕЖДУ ФОРМИТЕ НА МИКРОКОСМОСА-ЧОВЕК И МАКРОКОСМОСА-ВСЕЛЕНА

Математически модел на взаимовръзки между формите на Микрокосмоса (човек) и Макрокосмоса (Вселена).

Несъмнено двете главни действащи лица в процесите на създаване на формите във Всемира са Човека (Микрокосмоса) и Вселената (Макрокосмоса). Ние можем да въведем основни понятия за форма на тялото от живата „неживата” материя, както и да пишем математически, чрез математически модел взаимовръзките между формите на Микрокосмоса и Макрокосмоса. Нещо повече: можем да дадем реален физически смисъл на математическите връзки в световите на формите, както и да обясним с езика на науката физическите преходите от една форма в друга.

Нека направим кратко изследване, чрез един универсален научен език и един строго научен математически модел върху основата на научните теории на: Айнщайн (по-точно за импулса в СТО – специална теория на относителността), геометрията на паралелните прави на Лобачевски (по-точно твърдение 16, за паралелните прави) и най-новите научни открития в света на физиката за формите във Вселената от българския учен Васил Манев, чрез които се показват с математически изрази и геометрични построения връзките между формите създавани от Микрокосмоса (човек) и формите създавани във Макрокосмоса (Вселената) и подчинеността им на формологичните принципи.

Така проведеното изследване, с помощта на универсалният език за всяка една точка и ниво на знание във Всемира – математиката, може да послужи в бъдеще (и вече служи) като основа за научното изследване, обяснение и индициране (в смисъл на съвсем ново показване -б.а.) на т.н. творчески импулси или наличието на често забулвания в мистика талант в Твореца-Бог и Човека-Творец.

За по-голяма яснота в материала е въведен е един строго научен математически модел, чрез който се доказват с математически изрази и геометрични построения връзките между формите създавани от Микрокосмоса (човек) и формите създавани във Макрокосмоса (Вселената). Това изследване може да послужи като основа за индициране на т.н. творчески импулси или наличието и обяснението на таланта в човека-творец постоянно стремящ се към Твореца-Бог.

1. Форма на тяло от жива и нежива материя. Понятия за Микро-и Макрокосмос.

Каквито и теории да развиваме сега, а и за в бъдеще относно произхода на човешкото същество и характера на законите, действащи в изграждането формата на физическото и останалите тела на човека, трябва добре да знаем, че ние сме действителната, реална Рожба на Вселената - може би Нейната най-свидна Рожба.

Древните митове, легенди и религиозни течения все поставят човешкото същество като произхождащо от осъществени взаимовръзки между видимото и невидимото, в общите допирни точки на Духа с Материята. Все пак, кое е реалното в твърдението, че човекът е един Микрокосмос? Нека се обърнем пак към една от най-древните науки в човешката земна история - Астрологията. Думата “астрология” е съставена от две други думи: “астра” (звезда) и “логос” (говор), което ще рече Говор на Звездите. Какво ли ни говорят и на какво ни учат звездите от необятния Звезден мир? Те тихо ни нашепват, че от всичките елементи и тела във Вселената постоянно съществува изтичане и преобразуване на сили и енергии. Този непрекъснат процес се подчинява на определени неизменими закони - Принципи, които са еднакво валидни за всяка една точка от необятния Вселенски океан. Неоспорим е фактът, че и в човешкото същество, тук на Земята, тези малко познати и слабо изучени силови течения и енергии имат постоянно присъствие. Те активно участват във всеки един физиологичен, психичен и от всякакъв друг характер процес, протичащ в човешкия организъм, органи, системи и тела.

В Природата нищо не е без цел и смисъл, в нея няма случайни форми на тела, движения и непредвидими резултати. Всяко едно Нейно действие, всяка една Нейна частица енергия и всяка едно Нейно Творение - Форма е с постоянно вложен дълбок смисъл. В тези величави, непрекъсваеми процеси случайности не съществуват. Когато в своето маниакално величие все пак регистрираме някаква случайност, трябва да знаем, че тя е плод на нашето моментно невежество. На нас все ни се иска в необятния Макрокосмос причудливото струпване на небесни тела и звезди системи в непонятни Галактически купове да не е по този начин в тази форма, а по някакъв друг начин и форма, по-удачна за изучаване. Голямо е желанието ни удобни закони за човешкото блаженство и благоденствие да са валидни за всеки един небесен обект, дори за цялата Вселена. По този удобен за нас начин да можем да черпим и все да черпим от богатствата на Природата и да живеем все по-охолно и по-охолно. Но, уви! Това ни желание все не се изпълнява. И ние все

си оставаме недоволни и “неуважени”. В крайна сметка се оказва, че ние сме вплетени в едни много дълбоки, непознати и често непризнати взаимовръзки с хармоничната подреденост на Всемира, неговите форми – от най-големите до най-малките и сме във взаимно подчинение и връзки. Същността на причината за уж несправедливото, наложено ни подчинение и зависимост от силите и енергиите в Природата се крие не някъде на “небето”, а в самите нас. Много ясно е: непознаването и непризнаването същността на Природните сили и Принципи ни поставя в положение на пълна зависимост и ограничена свобода в създаване и съхраняване на формите на нашите тела и на формите от творческите ни процеси. И в този момент, на основа написаното до тук за утвърждаване реалността на нашата действителна Вселенска същност, проявена в един реален, необятен и с неподозирани възможности Микрокосмос, съвременният учен скептик (и не само той) ще подеме мощен вик: “Да! Ти ни оплете с множество невидими и видими връзки с формите на небесните обекти и Вселенски струпвания. Превърна ни в планети, луни и Слънца със строги орбити и пътища на движение. Ние никога няма да можем да излезем от тези строги орбитални движения и взмоипривличания, все пак законът на Нютон за Всемирното привличане важи за материалната част на Вселената”. И свършено прав е в своите заключения този учен. Но има един Принцип, който действа още от Сътворението, Той е простичко ясен: “Колкото е броят на взаимовръзките, толкова са и степените на свобода!” Какво се крие в Този наглед наивен Принцип?

Ние познаваме добре планетата Земя. Изучили сме земните закони, знаем доста за формите на минералното, растително и животинско царства - влезли сме във взаимовръзки с това, което ни заобикаля, тук и сега. Автоматично влиза в сила втората част на Принципа: свободни сме в действията си да ползваме всичките Им възможности, богатства и в крайна сметка - енергийни ресурси. Нека продължим: познаваме донякъде добре процесите на разпадане на атомните ядра - свободни сме в използването на Атомната енергия в известни условия. Познаваме отчасти околземното пространство, отчасти ползваме неговите възможности. Познаваме и признаваме топлината от лъчите на Слънцето, свободни сме в използването на топлинната част на Слънчевата енергия. Съвсем малко знаем за обектите от Слънчевата система, съвсем малко се ползваме от техните възможности. Не признаваме и не познаваме енергийните взаимодействия между човешкото тяло и Вселената - ще има нещастия, болести и смърт. Не признаваме съществуването на един действително реален Духовен свят - дълго време още ще се ровим като червеи в земята.

Ако продължим да изброяваме нашето непризнание, можем да изпишем няколко тона хартия, и все ще стигнем до заключението, че сами сме се ограничили и сами можем да излезем от тези ограничения.

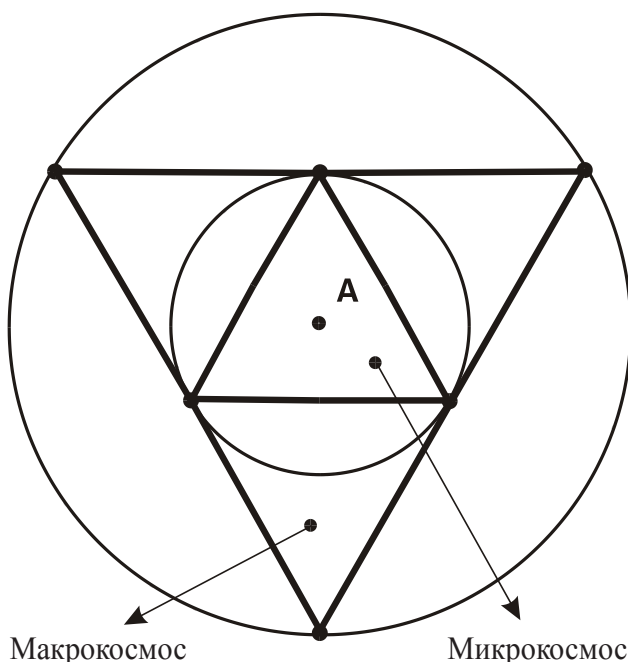
Нека си зададем директно въпросите: какво е определението за форми на мъртва материя – мъртво тяло и какво е определението за форми на живо тяло – жива материя? Тук имам нахалството да дам някакъв научен израз на понятията за живот и смърт – срамежливо избягвани, както от днешното научно познание, така и от вчерашното.

1. Форма на тяло, в което не става никакво едновременно втичане и изтичане на Енергия – е мъртва материя. В него се извършва, до определено време, само процесът на разлагане на материята. Елементите на преди организираната, сега разлагаща се, материя отново заемат първоначалните си места в Природата. Места по правило в по-високи нива – те са били подложени на еволюционния процес на одухотворяване. Става въпрос за 49 степенната градация на атомите на химичните елементи във Вселената.

2. Форма на тяло, в което става постоянно втичане и изтичане на Енергии - е живо тяло. В него се извършват непрестанно физико-химични, психични и енергийни процеси, групирани около една централна клетка – Монада. Тази централна клетка си има строго определено място във физическото тяло на човека и реално съществува. Тя е толкова реална, че съвпада с условия център на **Микрокосмоса** и **Макрокосмоса** – **точка А!** (За голямо учудване и неприязън на днешните учени материалисти и идеалисти, съм принуден да включа в своите ненаучни търсения математическия апарат от човешките познания. Причината е позната до болка – математиката е единствената наука недокосната от теологията, метафизиката и дори от позитивизма – б .а.)

2. Реализиран математически модел на взаимовръзките между формите на Микрокосмоса (човек) и Макрокосмоса (Вселена).

Нека разгледаме двата равнострани триъгълника от **фиг. 1.05**. В духовното познание с тази фигура се обяснява създаването на Макрокосмоса и същевременно се показват посоката и пътят за слизание и възлизане на човешкото същество – Микрокосмоса. “ Фигурата представя създаването на макрокосмоса, а същевременно пътя на слизането и възлизането на човешкия дух. Тази фигура се нарича “Соломонов знак”. От центъра **А** може да се опише окръжност; тя представя Голямата и Малка Вселена, Големия и Малкия Космос”

В окултното знание на Българската народна мъдрост се казва, че във формата на триединното човешко същество се крият неподозирани, огромни възможности. Под възможности ние разбираме най-вече количество енергия и възможност за творени на енергийни форми, което всъщност е важна величина в многообхватните формо-творящи процеси, протичащи в и между Макро (Вселената) и Микрокосмоса (Човека). До къде се простират тези наши възможности, какви са техните стойности, от какво зависят? При отговорите на тези въпроси ще бъдем максимално точни, опирайки се на научно познание в областите на физиката и математиката. В отделни моменти ще посочваме и “местата”, в които можем да прехвърляме границата на материалните полета на Вселената и начини за навлизане в областите на духовните съставки на Всемира. Някои от резултатите ще бъдат съпоставени с резултатите, получени от българският учен Васил Манев в неговия труд “Единство на Вселената”

• “Веднъж облякъл се в плът (форма-б.а.), човек не може да се отрече от нея. Той може да ѝ стане господар и да не задоволява всичките ѝ желания, но няма право да я унищожава. Плътта е форма, в която са поставени душата и духът да изучават живота. Корените на живота

са в плътта (форма-б.а.), а клоните горе към слънцето. Затова духът и плътта (формата-б.а.) се движат в две противоположни посоки и се противопоставят един на друг. Благодарение на противодействието един на друг, между духа и плътта (форма-б.а.) се ражда животът. Така именно плътта (форма-б.а.) и духът извършват велика работа. Следователно, за да има равновесие в човешкия живот, плътта (формата-б.а.) трябва да върви надолу, а духът – нагоре. Мнозина искат да унищожат плътта (форма-б.а.), да се отрекат от нея. Това е невъзможно. Докато е на земята, човек се нуждае от плът (форма-б.а.). Той не е нито ангел, нито светия, не разполага с техните знания, затова не може да живее без плът (форма-б.а.). Слизат ли съществата на земята, се обличат в плът. Всички животни, всички хора са облечени във форми, които отговарят на тяхното развитие. В този смисъл всяка форма изпълнява определена служба”.- Учителят

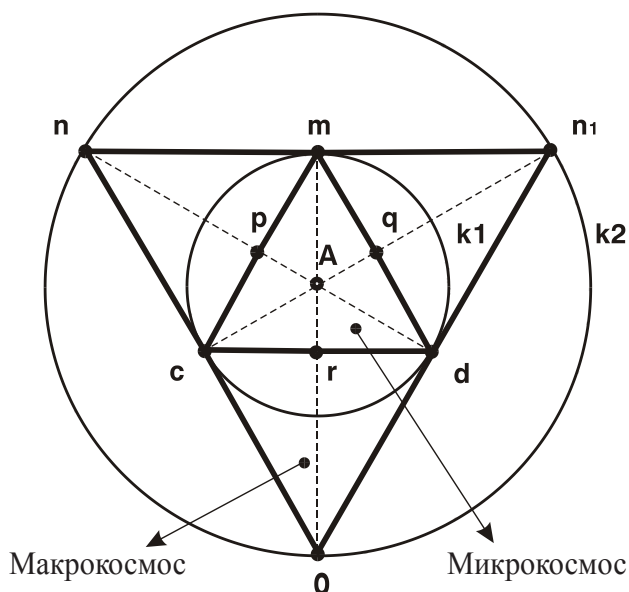
В изявените форми от тела на човешкото същество си дават среща всичките възможни енергийни състояния на Всемира. Една от най-великите и основни съставки е Любовта. Любовта се проявява и в най-малките (Микрокосмос) и в най-големите (Макрокосмос) като енергия, като импулс. Основна и Единствена Причина за създаване и съществуване на Всемира е Любовта. Основна и Единствена Причина за реалното съществуване, развитие и протичане на Живота в многообразните и безбройни форми на Вселената е Любовта. “Учените наричат тази енергия (Любовта) притегляне, сродство. Както и да я наричат, Тя е една и съща – Любов на частите и Любов на Цялото. Няма атом, йон, молекула, които да не съдържат енергията на Любовта”. – Учителят. Нека добавим и още нещо, което е важно в нашите разглеждания: “Една от причините за болестите е отслабването на жизнената енергия (Любовта) в човека, при която тя се превръща в потенциална, а лекуването на болния има в предвид превръщането на потенциалната енергия в кинетична.” – Учителят.

В началото на XX-ти век, през 1905 г. Айнщайн въвежда в съвременната физика нови отношения и зависимости. Нека разгледаме двата постулата, обясняващи новото в научното познание.

Първи постулат: Механичните, оптични и електромагнитни явления във всичките инерциално отправни системи протичат еднакво.

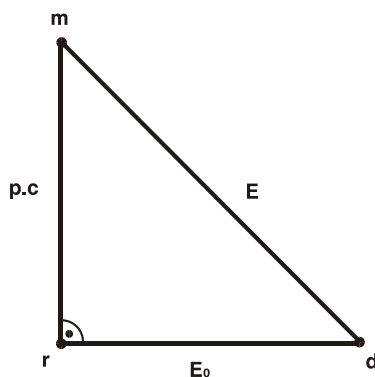
Втори постулат: Скоростта на светлината във вакуум не зависи от скоростта на нейния източник, във всичките отправни системи е еднаква и равна на $c = 3.10^8$ м/сек, т. е. скоростта на светлината не зависи нито от движението на източника, нито от движението на наблюдателя (приемника).

Първият постулат утвърждава виждането, че всичките възможни инерциални отправни системи във всяка една точка и във всяка една възможно най-малка и най-голяма форми от Всемира са **равноправни**. Следва, че в една система и форма се извършват напълно аналогични процеси, каквито се извършват в друга, и в безброй други системи и форми. Мащабите са различни, но не в количествен израз. При втория постулат се утвърждава абсолютния независим характер на скоростта от видимата част на светлината – светлинните лъчи. Което е относителна истина – в изкуство скоростта на мисълта надхвърля скоростта на светлината няколко милиарда пъти и е универсална скорост за Вселената. Но какво в крайна сметка ни дават тези два постулата? Веднага учените в областите на познанието ще отговорят, че те крият в себе си огромни възможности за проникване във формите на световите от Макро- и Микрокосмоса и тяхното изучаване. И това е вярно. Но защо до сега нито един от тях не разгледа това несъмнено високо достижение на човешкия гений как се проявява в самото човешко същество? Или ние се явяваме само едни наблюдатели и регистратори на процесите във Всемира без да влияем или да ни влияят тези процеси (т.е. без да сме творци?!), което е абсолютно невъзможно. Реално какво постигаме, като изпразваме Света и от самите нас, като творци и съзидатели? – Нищо! Печелим невежество.

Нека разгледаме по-подробно двата триъгълника от **фиг. 1. 05.** и въведем следните обозначения след допълнително направените построения (фиг. 2. 05.): За малкия равнобедрен триъгълник въвеждаме точки при върховете s , d и m , за големия равнобедрен триъгълник - точките o , n_1 и n и пресечените точки, получените от геометричните свойства на двата равнобедренни триъгълника p , q и r . Ще си послужим с езика на математиката: можем да представим човешкото същество като равнобедрен триъгълник cdm с общ център - t . A , към който се стремят всички негови енергии и обратно: човек е сбор от енергии, които излизат от един общ център t . A и се разпространяват в различни посоки. Триъгълникът cdm представлява завършения етап при създаването на Микрокосмоса и същевременно пътя на слизване и възлизане на човешкия дух. От централната точка A могат да се опишат две окръжности. Едната окръжност k_1 вписва в себе си триъгълника cdm и представлява Малката Вселена – **Микрокосмоса**. Другата окръжност k_2 вписва в себе си големия триъгълник on_1n , малкия триъгълник cdm , малката окръжност k_1 и представлява Големата Вселена – Макрокосмоса. Нека от **фиг. 2. 05.** разгледаме правоъгълния триъгълник rdm , в който ъгълът r е 90° – прав (фиг. 3. 05). Въвеждаме следните обозначения за страните на триъгълника: $rd = E_0$, $rm = p \cdot c$ и $md = E$, където съгласно принципите от Теорията на Относителността:

$E_0 = m_0 c^2$	- енергия на покой
$E = m c^2$	- релативистка енергия
$p = m c$	- импулс при скорости, доближаващи скоростта на светлината
c	- скорост на светлината
m_0	- маса на тялото в покой
m	- релативистка маса на тялото (маса при скорости на светлината).

Съгласно Питагоровата теорема за правоъгълния триъгълник rdm можем да запишем:

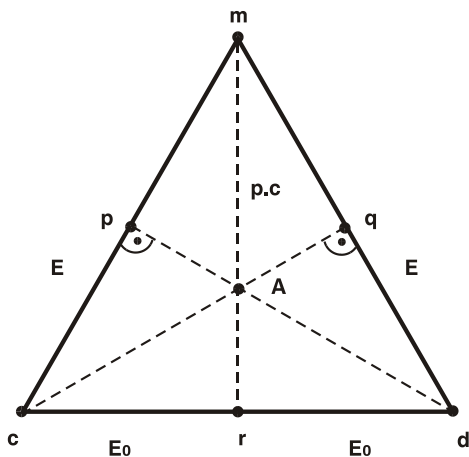
$$md^2 = rd^2 + rm^2 \quad \text{или} \quad E^2 = E_0^2 + (p \cdot c)^2 \quad / 1 /$$

От уравнение /1/ изразяваме енергията на покой $E_0 = m_0 c^2$:

$$E_0^2 = E^2 - p^2 \cdot c^2 \quad / 2 /$$

Уравнение /2/ ни дава връзката между импулса p , енергията на покой E_0 и релативистка енергия E . Тук въвеждаме и цитат: "Енергията и импулсът на едно тяло имат различни стойности, ако движението на тялото се разглежда в различни инерциални отправни системи. Стойността на величината $E^2 - p^2 \cdot c^2$ обаче не зависи от избора на отправната система и винаги е равна на квадрата на енергията в покой".

Да разгледаме от фиг. 2.04 само триъгълника cdm , който се явява в случая геометрична интерпретация на Микрокосмоса (фиг. 4.05).

Съгласно простите геометрични зависимости в триъгълниците cdm , $mr d$ и mrc , и въведените обозначения, можем да запишем:

$$cr = rd = E_0$$

$$cm = md = E$$

$$mr = cq = dp = p \cdot c.$$

Съвсем очевидно е, че:

$$\text{или} \quad E = 2 E_0 \quad / 3 /$$

Какво показва уравнение /3/? – Енергията на покой в Микрокосмоса E_0 е равна на половината от релативистката енергия E . Заместваме уравнение /3/ в уравнение /1/ и записваме:

$$3E^2 = 4p^2 \cdot c^2$$

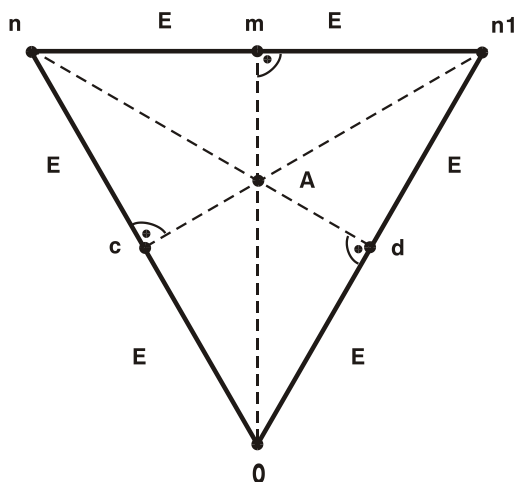
$$E = 1,154700538379251529018297... \cdot p \cdot c \quad / 4 /$$

Разглеждаме триъгълника on_1 – равностраничен (фиг.5.05.); да въведем равенствата:

$$no = on_1 = n_1n = 2E$$

$$om = n_1c = nd = 2p \cdot c$$

$$od = d n_1 = n_1m = mn = nc = co = E$$

Да приложим Питагоровата теорема върху кой да е от правоъгълните триъгълници - в случая триъгълника omn . В него:

$$mn = E$$

$$no = 2E$$

$$om = 2p \cdot c$$

Записваме равенството между квадратите на хипотенузата и катетите в правоъгълния триъгълник:

$$(2E)^2 = (E)^2 + (2p \cdot c)^2$$

$$3E^2 = 4p^2 \cdot c^2$$

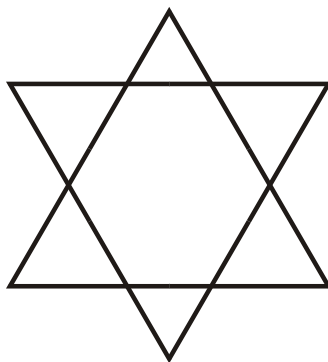
$$E = \frac{4}{3} k_1 = \frac{2}{\sqrt{3}}$$

където $k_1 = 1,154700538379.....$

$$E = k_1 \cdot p.c$$

/ 5 /

Сравняваме уравнение /4/ и уравнение /5/, уравнения в Микро и Макрокосмоса - те са равнозначни. Какво означава това? – Нищо друго, освен че **енергията във формите** на Микро и Макрокосмоса в необятните полета на Вселената във всяка една Нейна точка са с **равни стойности**. С това равенство потвърждаваме твърдението в духовното познание, че в човешкото същество се крият и съдържат неподозирани по своята мощ и сила енергии. И в тези енергийни потоци, съгласно един от принципите във Всемира, енергията запазва своята постоянна стойност, само преминава от един вид в друг: ”Процесите в живата и нежива природа са свързани с непрекъсната преобразуване на енергия от един вид в друг. Всичките експериментални изследвания в различни области на физиката, химията и биологията обаче показват, че **енергията не се създава и не изчезва**. В сила е всеобщ природен закон за запазване на енергията: пълната енергия (сумата от всички видове енергии) на една затворена система не се изменя. Вътре в самата система могат да протичат различни процеси – механични, химични, биологични и други, при които се извършват сложни превръщания на енергията от един вид в друг, но пълната енергия на системата остава постоянна. И така, законът за запазване на енергията е един от най-общите природни закони, които са в сила не само в механиката, но и при **всички други процеси в природата**”[□].

Геометричната интерпретация на казаното по-горе е извършена на **фиг. 6.05**. На така получената фигура – два преплетени триъгълника, ще се спрем и в по-късните си разсъждения.

Отново разглеждаме равенството между уравнение /4/ и /5/:

$$E = k_1 \cdot p \cdot c \quad / 6 /$$

За релативистката енергия според Айнщайн имаме:

$$E = m c^2 \quad / 7 /$$

Да сравним уравнение /6/ и /7/, където можем да разделим на c^2 :

$$m = k_1 \frac{p}{c} \quad / 8 /$$

Какво ни показва уравнение /8/? – То ни дава представа за връзката на релативистката маса m , релативистки импулс p и скоростта на светлината c . Масата на дадено тяло е в права пропорционалност на един безмерен коефициент k_1 , импулса и в обратна на скоростта на светлината. Нека навлезем в областите на съвременните научни изследвания: при ускоряване на протони (протоните са частици на материята) в т.н. “ускорители” до кинетични енергии от порядъка на $5 \cdot 10^{11}$ eV (електронволта) започва движението им със скорости приблизително равни на скоростта на светлината. При тази скорост енергията на покой на протоните може да се пренебрегне, т. е. от уравнение /1/, което въведохме в началото - $E^2 = E_0^2 + (p \cdot c)^2$, можем да изразим импулса без участието на енергията в покой, която винаги е била относително реална величина:

$$p = \frac{E}{c} \quad / 9 /$$

Нека заместим полученото уравнение /9/ в уравнение /8/; стигаме до резултата:

$$m = k_1 \frac{E}{c^2} \quad / 10 /$$

Този резултат в уравнение /10/ не влиза в противоречие с познатото ни равенство от Специалната Теория на Относителността - $E = m c^2$ или чрез изразяване на масата:

$$m = E / c^2 \quad / 11 /$$

През 1687 г. английският физик **Исак Нютон** в своя научен труд “Математически принципи на натуралната философия” формулира трите принципа на по-късно наречената класическа механика. За тези принципи се признава, че не са изведени логически като следствие от други по-основни закони. Съгласно втория принцип, изказан от Нютон, равно-действащата сила F е **приблизително** равна на произведението от масата m и ускорението a на дадено тяло:

$$F \sim ma$$

Ще изразим масата от това равенство:

$$m \approx \frac{F}{a}$$

/ 12 /

И в трите уравнения /10/, /11/ и /12/ масата зависи и е в права пропорционалност на енергия и сила, и в обратна - на скорост и ускорение. За да изявим сила, все ще ни е необходима енергия, и да проявим и създадем ускорение все ще ни е необходимо движение с определена скорост. В досегашните проучвания ние утвърждавахме принципа на постоянство на енергията във всяка една точка от Вселената и непрекъсваемостта на Едно всеобхватно Движение. Като една от изявите на това движение приехме скоростта, като не абсолютизирахме, на светлината. Без да претендирахме за авторство, бихме могли да изкажем предположението, че масата се изявява и получава измеримост при взаимодействието на енергия и движение. Какви стойности би могла да притежава масата? Ако възприемем предположението, че за момент във Всемира имаме енергийно равновесие, което е вярно в неговата Цялост, масата би зависела от бързината на движението - скоростта. При това, колкото е по-голяма скоростта и по-бързо движението, стойностите за масата ще клонят към нула. Явно съществуват гранични състояния, при които в различни мащаби на движение масата придобива различни стойности, математическата нула също е в тях, и се извършват преходи в области неуловими с наличните ни в момента сетива. В тези наши разсъждения ние не приравняваме грубо и механично масата с тежест. По- скоро тежестта дава характеристика на посоката на привличане на дадена маса към друга маса в границите на познатите за нас разстояния. От друга страна, за релативистка маса, пак съгласно С.Т.О., имаме:

$$m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

/ 13 /

където: m_0 – маса на тялото в относителен покой
 v – скорост на тялото, по-малка от скоростта на светлината
 c – скорост на светлината

От уравнение /13/ изразяваме m_0 – масата в относителен покой:

$$m_0 = m \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

/ 14 /

Правим уточнението от разгледаните триъгълници, при което $E = 2 E_0$ от уравнение /3/, след несложни преобразувания стигаме до аналогични изводи и за масата:

$$m = 2 m_0$$

или

/ 15 /

$$m_0 = m/2$$

Приравняваме двете страни на уравнение /14/ и /15/

$$\frac{m}{2} = m \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

/ 16 /

След несложни преобразувания изразяваме **пределната** скорост v във физически изявените материални полета на Вселената, или по-точно в Микрокосмоса, в зависимост от скоростта на светлината:

$$\text{където } \kappa_2 = 0,8660254037844386467637231707$$

или

$$vm = \kappa_2 \cdot c \quad \text{където} \quad vm = v$$

/ 17 /

3. Реален физически смисъл на математическите връзки в световите на формите. Математически и физически преход от една форма в друга.

Какво показва уравнение /17/, какъв е неговият физически смисъл и как намира приложение в био-енергетичните процеси и най-вече в процесите на формообразуване, които са предмет на нашите изследвания? Нека припомним още веднъж, че там, където имаме наличие на коефициенти (в случая κ_1 и κ_2), имаме преход от едно енергийно поле в друго, от един свят в друг, от една форма в друга. Ще придадем на уравнението цифров вид, като за скоростта на светлината c във физическия свят ще придадем стойност, приблизително равна на 3.10^{10} **см/сек** или точно $2,99792458.10^{10}$ cm.s^{-1} ; заместваем в уравнение /17/ и получаваме:

$$v_m = 2,59628.1010 \text{ cm.s-1} \quad / 18 /$$

В по-разбираеми стойности $v_m \sim 260\,000$ **км.с-1**, сравнена със скоростта на светлината $c = 299\,792$ **км.с-1** имаме разлика в скоростите приблизително от порядъка на $40\,000$ **км.с-1**. Ще направим сравнение и със скоростите и масата на телата, показани от Васил Манев, в “Единство на Вселената”, стр.101 и стр.226. Съгласно неговите резултати, получените стойности за скорост и маса, които са предмет и на нашите пресмятания, имаме: за скоростта $sv = 2,6532423.1010$ cm.s-1 и за маса m до $2,1426902.m_0$. В нашия случай: $v_m = 2,59628.1010$ cm.s-1 и $m = 2.m_0$, получава се разлика при стойности на скоростта от $0,05696.1010$ cm.s-1 и при масата от $0,1426902$ □.

В интервалите на тези **разлики** се извършва “подготовка” за преходите на материята от едното, по-ниско измеримо поле, към другото по-високо поле на Вселената. Тези преходи са една съществуваща, въпреки острите оспорвания, реалност. Реалност, в която се извършват процесите на дематериализация на обектите от три-измеримия свят, в т. ч. и на формата от физическото тяло на човешкото същество. Този процес в нашите досегашни представи за човешкото тяло е получил названието смърт или разрушаване на формата. Тук ще уточним, че за всяко едно от дванадесетте тела на човешкото същество се извършват постоянно аналогични преобразувания, но и в двете посоки: от по-ниско към по-високо измерение и от по-високо към по-ниско измерение – “раждане и смърт” и “смърт и раждане”. Проектирани и съсредоточени, заради тези непрекъсваеми процеси във физическото ни тяло тук на Земята ние получаваме усещания и влизаме в състояние на: радост и скръб, подем

и падение, щастие и нещастие здраве и болест. А, нима тези процеси не са аналогични с процесите и при твореца създаващ формата на дадена фигура – буквално от нищото (глина или камък – мъртва форма на материя), чрез творческо преобразуване и Духовна енергия да създаде едно свое творение? Нима в този творчески процес нямаме преливане на една енергийна форма в друга, нима тези процеси не са аналогични както при процесите на взаимовръзки и преминаване на енергийните форми от Макро- към Микрокосмоса и обратно?

Външен наблюдател, който притежава по-висока сетивност, ще ни увери, че в зоните на тези преходи на творчество се излъчва ... светлина в разнообразни цветови нюанси и от нищото се създават нови форми. Учените, занимаващи се с тези въпроси, ще ни покажат, че съществуват т.н. критични зони или зони, в които не са в сила познатите ни закони от досегашното научно знание. Но и в двата случая за нас е по-важно, че с творческите си актове можем реално да участваме активно в тези процеси на създаване на форми и ...**можем реално да им въздействаме** – стига добре да сме ги изучили, признаваме, практикуваме и познаваме.

ОСНОВНИ ФОРМОЛОГИЧНИ ПРИНЦИПИ

ОСНОВНИ ФОРМОЛОГИЧНИ ПРИНЦИПИ

1. Същност и развитие

Нека си припомним още веднъж понятията: аксиома и принцип във връзка с по-нататъшното изследване на формата и създаването на формлогичните принципи, върху които тя се изгражда. Преди създаването и изследването на формологичните принципи във Формологията ние даваме доказателствата за аксиомите на Формологията – независимо от факта, че в науката това е прието, че не е нужно. Обаче в последните десетилетия в научното познание се въведоха значителни допускания (като научни истини - аксиоми), които не направиха света по-познаваем. По тази и други причини, ние прецизираме основата, върху която лягат нашите основни твърдения във Формологията и по този начин изграждаме и реалния научно прецизиран образ на формлогичните принципи, който ще прилагаме за обяснение на формите създаване в изкуството и въобще.

Създаването, по-точно извеждането на основните формологични принципи се явяват един естествен акт на продължение усилията на творците и учените в тази област на човешкото познание. Също по естествен начин така показаните формологични принципи утвърждават своята универсалност в големите раздели на човешките теории и практики като философия, наука, образование и обучение и не на последно място – изкуство.

Основните формологични принципи са изведени паралелно със седемте Херметични принципа, като не се нарушава последователността и идеята на аксиоматиката на Формологията въведена от българския учен Борис Дуков, в неговата „Формология, или за пределността на нещата и явленията”.

Аксиома (постулат) и принцип

Нека изясним отново понятията аксиома (постулат) и принцип (вечна аксиома):

Думата „аксиома“ идва от гръцката *ἀξίωμα*, отглаголно съществително, основано на глагола *ἀξιόειν*, означаващ „смятам за достоен“, но също и „изисквам“. От своя страна *ἀξιόειν* има общ корен с думата *ἄξιος*, която означава „намиращ се в равновесие“, а оттам и „имащ стойност (като)“, и от която произлизат понятия като „аксиология“.

„Постулат“ произлиза от латинския глагол *postulare* - „изисквам“. В Античността някои автори правят известно разграничение в смисъла на „аксиома“ и „постулат“, което днес е изчезнало. Така Прокъл в свой коментар към трудовете на Евклид отбелязва: „Гемин смята, че този постулат не трябва да се определя като постулат, а като аксиома, тъй като той не заявява възможността на дадена конструкция, както първите три постулата, а изразява една съществена особеност“.[<http://bg.wikipedia>]

Аксиома или **постулат** в класическата логика е твърдение, което не е доказано или демонстрирано, а се разглежда като самоподразбиращо се или като неизбежно произволно приемане. Твърдението се приема за вярно и служи като основа за извеждането на други дедуктивни истини.

В математиката „аксиома“ има две свързани, но различаващи се значения - на логически аксиоми и на нелогически аксиоми. И в двата смисъла аксиомата е математическо твърдение, което служи като начална точка за логическото извеждане на други твърдения. За разлика от теоремите, аксиомите не могат да бъдат изведени чрез принципите на дедукцията, нито правилността им да може да бъде демонстрирана чрез математическо доказателство, тъй като те са начални точки на дедукцията и не са логическо следствие на други твърдения.

Логическите аксиоми са твърдения, приемани за универсално истинни, докато нелогическите аксиоми са дефиниращи характеристики на дадена математическа теория. Във второто значение понятието „аксиома“ е заменимо с „постулат“ или „приемане“. Нелогическите аксиоми не са самоподразбиращи се истини, а формални логически изрази, използвани за дедуцирането на определена теория. За да се аксиоматизира дадена система от знание, трябва да се покаже, че нейните твърдения могат да бъдат изведени от малко и ясно определено множество съждения - аксиоми. Обикновено има повече от един начин за аксиоматизиране на дадена математическа област.

В миналото математиците разглеждат аксиоматичната геометрия, описана от Евклид¹, като модел на физическото пространство, от което следва и нейната единственост. Идеята за съществуване на алтернативни математически системи е силно проблематична за математиците от 19 век. (като например Лобачевски) През следващите десетилетия надделява мнението, че абстрактните сходства между алгебричните системи са по-съществени от разликите в подробностите, което довежда до появата на съвременната абстрактна алгебра. Днес се приема, че е валидна всяка вътрешно съвместима система от аксиоми без да се търсят емпирични доводи за това.

В класическото разбиране аксиомата е само-подразбиращо се приемане, общо за много клонове на науката. През Античността допълнителните хипотези, които служат за основа на отделните науки, но също се приемат без доказателства, се наричат постулати и тяхната валидност се установява чрез опита. Аристотел отбелязва, че съдържанието на една наука не може да бъде успешно предадено, ако учещият се съмнява в истинността на нейните постулати.

Този подход към дедукцията е отразен в „Елементи“ на Евклид², където е даден списък от постулати (прости геометрични факти, извлечени от опита), последван от списък от „общи понятия“ (базови очевидни сами по себе си твърдения):

Постулати:

1. Възможно е да се построи права от дадена точка до всяка друга точка
2. Възможно е всяка отсечка да се удължи до безкрайна права
3. Възможно е да се построи окръжност с произволен център и радиус
4. Всички прави ъгли са равни помежду си
5. Ако права пресича две прави и сборът на вътрешните ъгли с тях от една и съща страна на първата права е по-малък от два прави ъгъла, то двете прави се пресичат от тази страна на първата права.

Общи понятия:

1. Неща, които са равни на дадено нещо, са също и равни помежду си.
2. Ако равни неща бъдат добавени към равни неща, сборовете също са равни.
3. Ако равни неща бъдат извадени от равни неща, разликите също са равни
4. Неща, които съвпадат едно с друго, са също и равни помежду си.
5. Цялото е по-голямо от частта.

Думата „принцип“ има латински произход и означава изходно начало, основа, основно положение, ръководство за действие.

Според българския тълковен речник³ „принцип“ е дума от мъжки род, има латински произход и означава: 1. Ръководно начало в живота; убеждение. 2. Основа, основно начало на някоя наука, учение и познание.

В разглеждания материал между понятието принцип и аксиома съществува съответствие, но принципите са такава материя, от която

могат да произлизат законите във Вселената. В така изградената Вселена съществуват аксиомите, които имат основополагащи начала на темела (основен камък – б. а.) за познанието за Вселена. А самите принципи са основа, върху която се изгражда Всемира. Приложно речено: принципите са вечни закони. Законите са временни изходни позиции на принципите. Например: Закон е, че Слънцето (от нашата Слънчева система) грее. Но този акт на греене на слънцето не е вечен, не може да бъде принцип. Принцип е, че Бог съществува и се изявява чрез всевъзможните форми във Всемира, като Слънцето е едната от тези всевъзможни форми. Върху този принцип лягат и съответните аксиоматични истини.

2. Основни формологични истини

Както класическата геометрия на Евклид почива на основни аксиоматически истини, така и Формологията се основава на действителни, основни истини. Борислав Дуков (Дукенс) в своята Формология (където той говори за „основни истини”)⁴ въвежда следните твърдения :

1. Формите са обективна реалност.
2. Формите определят връзката между нещата и околната среда като динамично равновесие.
3. Формите определят пределността (стремеж към граница – б. а.) на нещата.
4. Формите определят пределността (стремеж към граница – б. а.) на явленията.
5. Формите определят началото, еволюцията и края на природните закони.
6. Формите са независими от структурите на нещата и структурата на околната среда.
7. Формата е Бог и Бог е формата, защото без тях няма нито материя, нито пространство, нито движение, нито време.
8. Формата е квантова гранична повърхност-формони.

Забележка: Въведеното понятие формон от ученият Борислав Дуков кореспондира с понятието електромагнитно поле и електрон (частица, формираща електричеството и магнетизма) във физиката. Тук става въпрос (7-ма основна аксиоматическа истина) за Полето (Всемира-Бог), в Коего се изграждат и съществуват формите от възможно най-малките формообразуващи частици – формони. В квантовия анализ тези частици са кванти, в математика безкрайно малки, което е едно и също, според автора.

Пояснение към 8-ма и 7-ма основни истина: Нека се обърнем към Васил Манев и неговият „Квантов нестандартен анализ“¹. Ще въведем пояснение в какво пространство ще работим преди, по време и следа като сме създали каква да е форма:

“Геометрията, която съответства на квантовия анализ, е Риманова геометрия, ако се вземат под внимание квантовите (безкрайно малките) числа.

Геометрията, която съответства на квантовия анализ, е Евклидова геометрия, ако не се вземат под внимание квантовите (безкрайно малките) числа.

Светът, в който живеем, е безкраен и ограничен в безкрайността.”

Необходимо е тук да въведем и Геометрията на паралелните прави на руския учен Лобачевски⁵. За да разширим полето на действие на основните формологични принципи освен на Земята и в третото измерение, и във Вселената и Всемирното разнo-измеримо пространство.

Формологични истини

Според Дуков Б. Дукенс в неговата Формология основните формологични истини са седем и са следните:

1. Нищо не произлиза от нищото.
2. Всяко нещо е част от цялото, от Вселената.
3. Всяка част от цялото има собствен предел (стремеж към граница – б. а.).
4. Всеки предел (стремеж към граница – б. а.) е границата между нещата и околната среда.
5. Всяка граница има своя форма.
6. Всяка форма на нещата има свое пространство и време.
7. Всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението.

Забележки:

1. Предел е стремеж към граница, без да се достига до нея. Пределът се движи паралелно до границата, плътно до нея, почти я покрива, но без да я пресича. За изясняване на тези понятия, ще се обърнем към Твърденията на Лобачевски в неговите паралелни прави.

2. Под понятието „нещата“ се разбира дадена каква да е реална форма запълнена със съответното съдържание в кое да е измерение от много-измеримото пространство на Всемира. За три-измеримите пространства формите съществуват реално, ако са три измерими, както е в случая с три измеримите скулптурни и архитектурни форми. Сведена към

третото измерение по-високо измерима форма, чрез творчески акт към света „обитаван“ от физическото тяло на човека, може да е „невидима“ или „абстрактна“ за неговите пет физически сетива – но тя реално си съществува.

3. Доказателства за аксиомите на Формологията. Създаване и изследване на формологичните принципи, във Формологията.

Борислав Дуков⁷ дава следните седем доказателства на своите аксиоми:

„Първата аксиома, че нищо не произлиза от нищото, е свързана с основния въпрос на науката: вечна или пределна е по време и пространство материята, Вселената. Ако се приеме, че Вселената е пределна (т. е. има установена форма и съответна граница – б. а.), то следва да се признае, че или Бог от нищо е създал материята, Вселената или тя от само себе си се е сътворила. Ако е съществувал Бог, то независимо под каква форма се е представил, като човекоподобен, като дух или друга форма, то все пак е бил нещо, следователно материята не е създадена от нищото. Ако се е сътворила от само себе си, би следвало да се очаква, че пак е съществувало пред-материално нещо, за да възбуди материята към сътворяване. Това е положението, когато се приеме, че Вселената, материята, нещото е пределно.

Второто предположение, че материята е безгранична по време и пространство, също отхвърля представата, че нещата са създавани от нищото, защото винаги във времето и пространството са съществували неща, които са били основа за създаване на други неща. Най-важната особеност при този случай е, че многообразието на нещата показва неделимостта на материята от движението и свързаното с това изменение на пространството и времето. Следователно, материята е съществувала вечно.

Очевидно, може да се приеме, че нищо не произлиза от нищото.”

Тази първа основна формологична истина, въведена от Дукенс, директно кореспондира с духовното послание на Учителят Петър Дънов⁸ относно изявлението на незнайното - Духа. Духът е Великото, Незнайното в него влизат и произлизат всичките неща (всевъзможните форми от разнo измеримите полета на всемира). Това е изявено и с I Херметичен принцип, третиращ Менталността – Цялото, като Субстанционалната реалност, лежаща в основата на всички външни явления, прояви и форми, които ние познаваме като материя и енергия. Накратко, всичко това (като форми), което е видимо за наличните ни в момента и заложили за развитие сетива е Дух, който сам по себе си е непознаваем и неопределим, но който

може да се разглежда и да се приеме за универсален, безкраен, жив Ум.

Първият принцип на Формологията е свързан с един вечен въпрос в науката, в частност и в живота на човека, въобще: Съществува ли Бог? Всъщност нещата на материално научно ниво опират до това – безкрайна или крайна (ограничена) е Вселената? Ако приемем, че Вселената е крайна (има предел, граници), то следва да се приеме, че или Бог е създал от нищото Вселената или Тя от нищото се е само-създала. Ако Бог е създал Вселената, Той все пак е съществувал и съществува под някаква форма в нашите представи: човекоподобна, енергийна или каква да е друга (макар и непозната на нас днес) форма. Бог приема Една най-удачна форма за да ни се изяви Дух. Следователно Вселената и формите в нея не са създадени от нищото. Докато Духът е възможно познаваем, то Бог е непознаваем.

Ако приемем, че Вселената и материалните форми са се само-създали (т. е. не съществува Бог), то би следвало да се очаква, че е съществувало все пак нещо пред-Вселенско и пред-материално, за да възбуди материята към сътворение на Вселената и формите в нея. Какво е то, каква форма има, или е имало.

Нека приемем, че Вселената е безгранична по време и пространство. Самото съществуване на времето и пространството независимо дали имат граници или не, обуславя наличието на форми в тях. Тези форми във времето и пространството обуславят създаването на други многообразни форми. Важна особеност в този случай е, че многообразието във формите на нещата показва неделимостта на материята от движението (движението - основно свойство на материята) и свързаните с него време и пространство.

Следва да приемем, че материята (нещото) произлиза от Нещо и притежава неговото главно качество - вечно да съществува. Това вечно съществуващо качество е присъщо само на Духа. Във Всемира единствено Енергията (според съвременните научни схващания) притежава това качество – Вечно да съществува притежавайки и заемайки всичките възможни многообразни форми и енергийни нива на съществуване.

Всяка една форма води началото си от Абсолюта

Следствия: Нищо не произлиза от нищото. Животът ражда формите на живот. Не е възможно от неживата материя, от неживата форма да се роди жива материя жива форма. Живата форма (Твореца, Човека) в творчески акт вечно се стреми да одухотвори неживата форма (хаотичната енергия).

Пояснения: Тези творчески актове от страна на Твореца и човека,

ще продължат до пълното одухотворяване на хаотичната материя, докато всичките форми във Всемира затрептят одухотворени и оживени от Духа.

„Втората аксиома (вторият принцип), че всяко нещо е част от цялото, е свързана с очевидната несъвместимост нещата да съществуват едновременно и на едно и също място в пространството. Защо? Защото, ако две или повече неща съществуваха едновременно и заемаха едно и също пространство, то те биха се слели в едно нещо и нямаше да има разлика между тях. Следователно те съществуват в различно време и пространство и са части на друго нещо, което ги съдържа. Каква е тяхната същност не е от значение, важното е липсата на съвместимост по време и пространство между нещата, води до очевидната истина, че всяко нещо е част от цялото, от Вселената. Ако се приемеше обратното, че цялото се съдържа в частта, то или последната е част от друго цяло или приемаме голямото да се вмести в малкото, което е абсурд. Следователно, очевидна истина е, че голямото не може да се вмести в малкото, т. е. всяко нещо е част от цялото.”

С изявата на Духа с проявлението на Неговите сила, могъщество и всепроникване започва индивидуалното оформяне на второто нещо във Всемира Душата. Душата като предел (граница почти доближаваща се до формата и паралелна на нея – б. а.) В херметичното учение това се разглежда във II принцип на Хермес – Принципа на Съответствието. Този Принцип установява по безспорен начин Истината, че винаги съществува Съответствие между законите, явленията и формите от различните нива на Съществуването и Живота – т. е. Всемира. Старата Херметична аксиома, изложена в тези думи, е: „Каквото горе, това и долу; каквото долу, това и горе.“ Схващането на този Принцип дава на индивида (твореца) мощни средствата за решаване на множество неясни парадокси и скрити тайни на Природата. Съществуват нива, които са извън възможностите на нашето разбиране, извън сетивността на нашите налични в момента пет сетивни органа, но когато приложим Принципа на съответствието към тях, сме в състояние да разберем много от това, което иначе би било неразбираемо за нас. Този Принцип има универсално приложение и проявление на различните нива на материалния, менталния и духовния свят – той е Универсален закон. Древните херметици разглеждат този Принцип като един от най-важните мисловни инструменти, в творческите актове на творците от всяко ниво и поколение, чрез този принцип твореца е в състояние да надзърне зад преградите, скриващи от погледа непознатите форми и пределности на нещата.

Какво обуславя невъзможността едно и също нещо, с една и съща форма да съществува в един и същи момент в едно и също пространство. Нека да приемем, че на едно и също място присъстват две или по-вече форми с еднакви параметри (размери, маса, скорост и пр.), то тогава те биха се слели и всъщност ще представят само една-единствена форма. Естествено в света на третото измерение, света на физическите ни тела, сливането не може да стане. По простата причина, че плътността на кондензираната енергия е голяма – наличието на т. нар. материя. Природата ни е дала прекрасни примери по този въпрос. Формите, Която, Тя твори и създава в тримерното пространство (Видимата част на Всемира Вселената) са неповторими в своето многообразие и форми (даже нямаме две еднакви снежинки, от милиардите и милиардите бройки падащи върху земята по врем на снеговалеж). Като изключение Природата сякаш ни прави шега с еднотелните близнаци, но това е само привидно – винаги и при тях съществува макар и малка разлика.

Всяка една форма във Вселената е част от Цялото, където: Вселената е възможните форми и организация от форми (например галактически струпвания) в разнотелними нива на Всемира уловими и неуловими днес с нашите налични сетивни чувства и органи. Цялото директно кореспондира с Абсолюта, Бог.

Следствия: Частта не може да бъде по-голяма от Цялото. Никой не може да създаде форма по-голяма от Формата, която я създава Духа. (Като пример, създаването, изграждането на т. нар. Вавилонска кула, с цел да се достигне Бог. И, в крайна сметка спирането на строежа) Бог се е ограничил веднъж „В Себе Си” и се изявил и изявява като форма, като Дух. Никой и по никакъв начин не може да направи второ ограничение на Бог, всъщност да му създаде форма. Бог си остава като форма непознаваем!!!

Третата аксиома, „че всяка част от цялото има свой предел (стремеж към граница), е свързана с основните, вътрешно присъщи на всяка материя свойства (без които е невъзможно да си създадем представа за нея) различните вещества, от които е създадена Вселената, би трябвало винаги да оказват влияние едно на друго, да действат и да се движат по различен начин - според същността и енергията, присъщи на всеки вид материя и на всяко нейно съчетание, водещо до предела на всяка част от цялото. Материята без свойства (свещен трепет – б. а.) е просто нищо - щом като съществува, тя трябва да действа; щом като е разнообразна, тя

трябва да действа различно и то пределно. Няма неща без своя форма, а всяка форма има предел.” Или по-точно всяка форма има граница към която тя, постоянно се стреми.

През XIX век учените от областите на науката физика и химия достигат до възможните най-малки и неделими частици на материята. Въведена е една т. нар. Структурна теория. Нейните основни следствия са две: 1. Атомите и молекулите в химичните съединения взаимно си влияят. 2. Структурната теория е обща теория за строежа на химичните съединения. През 1874 година учените Вант Хов и Льо Бел предлагат и пространствен модел за въглеродния атом, участващ в органичните и неорганични съединения (от тук участващ в структурата и строежа на органичните и неорганични форми). В наши дни с проникването в света на „елементарните частици”, се установи, че структурата теория (равнина и пространствена) не е достатъчна да обясни и да даде пълна представа за строежа и формата на органичните и неорганични съединения. Разкриването на електронния строеж на атома даде възможност да се проникне в природата на химичната връзка. Въведено е понятието обща електронно двойка между два атома. Най-интересното в случая е, че електроните „трептят” ритмично около ядрата на атомите. Именно за този „свещен трепет” говори и Учителят: „С явяването на душата се явява свещения трепет. То е хармонията, която се явява в света. Това е третия принцип. Всъщност ние сме в Третия Херметичен принцип: Този Принцип олицетворява истините, че всичките форми на Всемира са потопени в едно непреставащо и вечно вибриращо движение: „всичко е в движение“, „всичко вибрира“, „нищо не е в покой“ – факти, които съвременната наука потвърждава и които всяко ново научно откритие доказва.

Това, което става вътре във формата, трябва да запази своята индивидуалност и характерни черти, по тази и други причини самата вътрешна структура и елементите, които я изграждат се стремят към определена устойчива граница, а от тук и към съответната форма. Изградените форми, било то естествени - биологични и/или материални, било то от творчески актове се стремят да придобият форма за да запазят своята устойчивост. Тази устойчивост пряко кореспондира в Природата със запазване и съхраняване на вътрешната енергия, а в изкуството със запазване и възможно най-дълго съхраняване на художествената форма (което, реално погледната е все едно и също)

Въпросът е свързан най-вече с основните вътрешно присъщи свойства на всяка по вид Материя (кондензирана светлина) и безбройните

форми в нея. Вселената е създадена от различни по вид вещества, на които многообразието на материята е основно присъщо свойство. Въсъщност различните по вид вещества са различните по степен нива на кондензирана светлина (някои може да говорят за светлината като за Божия Любов – б. а.) Веществата на формите във Вселената, независимо от многостепенността в своите многообразия си оказват влияние едно на друго, въпреки че се движат и действат по различен начин и притежават различна по степен кондензирана светлина (енергия). За да съществува това многообразие, което е очевиден факт, означава, че имаме форми, а всяка форма от своя страна има предел, граница, към която се стреми. Този стремеж към граница е присъщ на всяка една изявена форма. Колкото и нелогично да звучи, стремежът на формата към собствена граница, е въсъщност стремеж към сливане с другите форми и влизане в тях към процеса на Сингулярност.

Всяка форма има свой собствен стремеж към граница. (граница, представена в тримерното пространство от точка, линия, плоскост или фрактала)

Пояснения: Сингулярност е процес и състояние, в които всичките всевъзможни форми във Всемира започват своя стремеж към Една Единствена Форма (Бог). Както всяка форма се стреми към граница, така и всяка форма (заедно с другите форми) притежава този вътрешен стремеж към Сингулярност. Въсъщност актът на Сингулярност е величавото сливане на всички форми в Едно, в Бог.

Четвъртата аксиома, „че всеки предел има своя граница между нещата и околната среда, е свързана с различието в местоположението не само на формите, но и на същността на нещата, т. е. в проявите на различните свойства в цялостната система на нещата. Всяко свойство на нещата има своя граница на проявление, от която започва друго свойство. Не може да се прояви отблъскването, докато не престане да действа привличането, черното не е черно, докато бялото съществува. Взаимното проникване на свойствата показва сложни връзки, които влияят на формите и същността на нещата.”

Четвъртата аксиома на Дукенс (Борис Дуков) пряко влиза в общение с четвъртия Херметичен принцип: „Всичко е двойствено; всяко нещо притежава два полюса; всяко нещо има своя противоположност;

еднаквото и различното са едно и също; противоположностите са еднакви по своята природа, но са различни по степен; противоположностите се привличат; всички истини са полуистини; всички парадокси могат да се помирят.“ Петър Дънов⁹ дава следното пояснение за този принцип: „След това четвъртият принцип е поляризирането. Разделянето на човека на две страни на мъж и на жена.” Без действието на този принцип, принципът на противоположностите не би било възможно никакво творчество. Без действието на този принцип не би било възможно и делението на живата клетката (растителна, животинска и респ. човешка). Всъщност процесите на делене на клетката в биологичното пространство е основата на съществуването на всичките възможни форми на биологично-активната материя.

Когато пределът (стремежът към дадена точка, права, плоскост или фрактала) се разглежда в дадена околна среда (скулптурно ателие, градска пространство, масив от планини, водно морско пространство, планета Земя, Слънчева система и пр.), то той преминава в граница (виж по горе поясненията). Когато ние ограничим части от пространството на Вселената, за наши цели, (например: да го изучим или ние да създадем определена по вид форма – скулптура, картина, песен, роман и пр.), то пределът на нещата стават граница за да можем ние, да опознаем, изучим или пресъздадем съответните форми. От този принцип, можем да заключим, че колкото по-вече се стремим да изучаваме нещата и явления в съответните им форми, толкова повече ние разширяваме околната среда (пространството) на нашите изследвания и интереси. Получаваме един все по-широк и по-широк кръг (форма) от познания, но същевременно от и незнания. Когато се наруши балансът от познание и незнание (в правилна форма и посока), тогава преминаваме в нови пространства (измерения) на изследване и съответно творчество. Кое то всъщност е стремежът на всеки едно живо същество, а творецът (скулпторът, художникът, поета, музиканта, философа, ученият и пр.) е в челото на този стремеж.

Формите със своята граница се отделят от околната среда

Следствия: Отделянето на формите от околната среда със своя характерна граница (в живата природа за всеки биологичен вид има характерна граница) води до един вътрешен стремеж към пресъздаване на формата (напр. делене на клетката). Но преди да започне процесът на пресъздаване на формата, първоначалната форма, вътре в себе си трябва да се поляризира. При твореца преди създаване на формата, преди започване

на творческия акт, трябва да има вдъхновение, твореца и неговия талант трябва да се поляризират, активират към действия.

Петата аксиома, „че всяка граница има своя форма, е свързана с невъзможността на две неща да бъдат абсолютно еднакви поради различието на околната среда, т. е. на различното влияние, което оказват формите върху безкрайни различия на свойствата, които оформят границата на нещата.

Движенията на отделните тела зависят от общото движение, което в никоя посока не може да бъде еднакво, а оттам и невъзможността нещата да бъдат абсолютно еднакви, затова те имат своя граница, своя форма.”

В Херметичното учение този Принцип олицетворява истината, че във всяка една форма се проявява едно равномерно движение – напред и назад, изливане и вливане, люлеене напред и назад, махало-образно движение, прилив и отлив, най-висока и най-ниска точка на вълната – между двата полюса, които съществуват в съответствие с Принципа на противоположността, описан преди малко. Винаги съществува действие и противодействие, движение напред и назад, издигане и спускане. Това се проявява в явленията на Света, звездите, космоса, хората, животните, ума, енергията и материята.

Според Учителя Петър Дънов¹⁰ този принцип на ритъма има своите опасни страни. В ритъма има приливи и отливи. В приливите се създават формите – вливат се в тях нови елементи и съдържание, в отливите формите се изпразват от структуро-поддържащите ги елементи и имат тенденция към рушене. По тази причина всяка една граница се стреми да се запази чрез устойчива формата. И колкото повече този стремеж е активен, толкова по-дълго време формата може да съществува. Тук обаче трябва да отворим и една скоба: стремежът на границата към собствена формата може да има и от елементи на границата от по-ниско измерим свят (поле) към по-високо измерим свят и поле и обратно. В този вид стремежи имаме една правилно вливане и изливане, правилен ритъм, които не разкъсва границите на формите. Най-големите майстори, творци от всички жанрове притежават усет за този вид ритъм и затова техните произведения надживяват времето им.

Този принцип е свързан с единството, неповторимостта, а оттам и с многообразието от форми в дадено пространство (околна среда). Очевидно е, че в едно околно пространство, където съществуват формите, техните граници са различни и неповторими поради фактът, че самото пространство е изградено от краен брой предели. И тези предели

притежават едно основно свойство - безкраен стремеж към граница (от основното свойство на Вселената: да е крайна в своя постоянен стремеж към безкрайност). Две неща не могат да бъдат абсолютно еднакви, (две форми не могат да съществуват една в друга) поради различието на околната среда, която е оказвала различно влияние върху тях. Движението на отделите тела (форми) във времето и пространството, което в никоя посока не е еднакво (поради свойството на околната среда да е разнородна), зависи от общото Движение. Нееднаквостта в движението поражда и необходимостта всяка една граница да има съответна форма.

Всяка граница се стреми да се запази, чрез своя форма

Следствия: Всъщност в нов, макар и в по-малък, мащаб се извършва творчество, паралелно с Творческите Вселенски Актове. Всяка една съзнателна форма се стреми да се запази, чрез възпроизводство.

Шестата аксиома, „че всяка форма на нещата има свое пространство и време, е свързана с невъзможността на движещата се материя към образуване на една единствена маса, която би довела вечна и всеобща смърт. Движението на нещата води до вечно противодействие с околната среда, към многообразие на формите, към многообразие на тяхното пространство и време. Материята е вечна, но нещата имат своя форма и при вечното движение, което е основното свойство на материята, се променят пространството и времето на съществуване на формите.”

След ритъма – вливането и изливането, прилива и отлива, идва принципа на причините и следствията. Самият ритъм обуславя качването ни, чрез творчески актове, в по-високо измеримите нива на Вселената. Ние сме направили това действие, защото искаме, като творци, чрез формата да съхраним елементите на граничната линия. Елементите на граничната линия са и елементи на формата. Те са представени от точка, права, плоскост и фрактала. Но ако се качим в по-високо измеримите светове, ще видим че например правата линия в нашият свят, света на трето измерение е всъщност част от окръжност. Всеки един елемент от създадената в творческите ни актове форма е част, елемента от едно по-висше цяло. Колкото тези елементи, участващи в строежа на нашата тримерна форма (например скулптура) са от по-високо измерими форми, толкова и границите на формата и сама форма е по устойчива. Този процес на създаване на устойчивост в запазване на границите и формите е потопен в едно вечно движение. В Херметичното учение се изразява

така: „Всяка Причина има свое Следствие; всяко Следствие има своя Причина; всяко нещо се случва в съответствие със Закона; Случайност не е нищо друго, освен името на Закона, който не е познат; съществуват много нива на причиняване, но нищо не се изплъзва от Закона.“ Кибалион.

Тримерното пространство, в което се извършват творческите актове по създаване на формите притежава своите атрибути на пространство и време. По-високо измеримите светове и формите в тях също притежават пространство и време. Възможно е (и това е така) в другите измерения пространството и времето да имат своите особености (като изкривяване на пространството, относителност на времето и пр.), но те реално съществуват.

Във Вселената по точно във видимата част за властване на материята, в околната среда на съществуване на формите, има едно вечно Движение. В него са потопени формите. Самата материя е с главно свойство Движение. За да съществуват реално формите в това непрестанно Движение, то на тях им е необходимо време и пространство. Времето и пространството са неделими атрибути на формите потопени в Движението, техни естествени свойства. Нещо повече: формите със своето съдържание и начин на изява оказват влияние върху времето и пространството, както и обратното – времето и пространството оказва влияние върху формите.

Движението на формите в средата на съществуването им, води до вечното противопоставяне на формите и околната среда, към многообразие на техните време и пространство, към многообразие на самите форми. Това Движение и това Противопоставяне са ключовете към инволюцията и еволюцията (на инволюцията и еволюцията на формите ще се спрем в отделен раздел – б. а.) на формите, изградени от всякакъв по вид неща (Дух, душа и пр.) и материя (кондензирана светлина).

Всяка форма на нещата има своето пространство и време.

Следствия: Времето и пространството определят координатите (местоположението) във всеки един момент на коя да е формата в пространствените полета на Всемира.

Седмата аксиома, „че всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението, е свързана с вечното запазване на количеството движения във Вселената. Така ако на едно нещо се предава, на друго се отнема, ако едно се нагрива, друго изстива, ако на едно нещо

се отнема дадено свойство, то на друго, под друга форма се предава, но винаги за сметка на всяко отделно нещо, което при движението приема своя неповторима форма. Формите се менят, но движението остава. Вътрешно присъщото на материята движение постоянно променя и руши всички тела, във всеки един момент отнема някои от техните свойства, от техните форми.

Ние не можем да си представим движение без насока: тя е определена от свойствата на всяко същество, от неговата форма. Всяко движение има посока към: запазване на съществуването на нещата, да привличат други неща, които ускоряват запазването и да отблъснат, които благоприятстват запазването на съществуваща същност и формата на нещата.

Движението е противоречие между многообразието на формите и запазване съществуването на нещата (курсивът мой – б. а.). Както многообразието, така и запазване съществуването на нещата, са свързани с взаимодействието на вечно променящи се части и цяло на безкрайната Вселена. При своето движение на запазване на частта последната приема все нови и нови форми, съобразно вечно променящата се околна среда (курсивът мой – б. а.). Нещата от своя страна са част от околната среда за други неща, т. е. има взаимно проникване и влияние. Противоречието между формите на нещата и околната среда е двигател на материалното движение, единство на материя и движение.

Самосъхранението, като противоречие многообразие и запазване между нещата, е първопричина на всяко движение.”

В Херметичният, седми принцип се говори за Принципа на рода: На Физическо ниво Принципът се проявява като пол – женски или мъжки, на по-високите нива приема по-висши форми, но Принципът винаги си остава същият. В трето измерение принципа на рода се проявява в разделянето на човешкото същество на мъжки и женски род. Същност в две привидно еднакви форми на физически тела, действат два различни принципа на рода – мъжки или женски. Интересното в случая, е че дори да притежаваме женска форма, в нея е заложен и мъжки принципи и обратно, дори да притежаваме мъжка форма в нея е заложен женски принцип. Принципът на рода функционира в направлението на пораждането, възстановяването и сътворяването на формите, но не само в света на биологично активните изявени физически тела. Той работи и в света на материалните форми, създавани в творческите актове от творците в изкуството. Творецът в творческите актове „оплодява” материята и създава форми. Творческото вдъхновение от по-високо измеримите полета на Всемира, „оплодява” твореца, за да „роди” през творчески акт

своята рожба – художествената форма.

Тази аксиома пряко кореспондира със закона за запазване на количеството движение във Вселената. В това вечно Движение формите непрестанно се менят. Наличието на материя обуславя наличието на движение. Вътрешното присъствие на материя във формите обуславя тяхното потапяне във Движението и от там тяхното непрекъснато изменение. За да се запазят формите те трябва непрекъснато да се движат, същевременно при своето движение те малко или много разрушават своята граница, своя предел.

Движението е противоречие между многообразието на формите и запазване съществуването на тяхната граница и предел.

Самосъхранение е основният подтик към движение.

Противоречието между съдържанието на изградените форми и околната среда е двигател на материалното движение, единство на материя и движение.

Всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението си в разнo-измеримото пространство.

Следствия: Съществува едно Вечно движение, в което е потопен Животът. Животът на коя да е по вид и степен форма е вечен, когато е потопен в Абсолютното движение – имаме т. нар. Абсолютен живот, присъщ на Духа.

4. Формологични принципи

Съгласно натрупаните знания, опит и научност формулираме следните седем основни формологични принципа (вечни истини):

1. Всяка една форма води началото си от Абсолюта
2. Всяка една форма във Вселената е част от Цялото
3. Всяка форма има свой собствен стремеж към граница.
4. Формите със своята граница се отделят от околната среда.
5. Всяка граница се стреми да се запази, чрез своя форма
6. Всяка форма на нещата има своето пространство и време.
7. Всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението си в разнo-измеримото пространство.

Литература:

1. Heath, T. The Thirteen Books of Euclid's Elements, New York, Dover, 1956, с. 200
2. Марио Ливио, Математик ли е Бог?, С., Изток-Запад, 2010, с. 120-140
3. Български тълковен речник, С., изд. Наука и изкуство, 1976, с.751
4. Дуков Б. Дукенс Формология или за пределността на нещата и явленията, Русе, Парнас, 1999, с. 38-42
5. Манев, В., Квантов нестандартен анализ. Пловдив, Неоген, 2001, с.143
6. Лобачевски Н. И., "Геометрични изследвания по теорията на паралелните прави", Немско, С. Finicke, 1840
7. Дуков Б. Дукенс, Формология или за пределността на нещата и явленията, Русе, Парнас, 1999, с. 38-42

Бележки под линия:

1. Heath, T. The Thirteen Books of Euclid's Elements, New York, Dover, 1956, с. 200
2. Марио Ливио, Математик ли е Бог?, С., изд. Изток-Запад, 2010, с. 120-140
3. Български тълковен речник, С., изд. Наука и изкуство, 1976, с.751
4. Дуков Б. Дукенс Формология или за пределността на нещата и явленията, Русе, изд. Парнас, 1999, с. 38-42
5. Манев, В., Квантов нестандартен анализ. Пловдив, изд. Неоген, 2001, с.143
6. Лобачевски Н. И., "Геометрични изследвания по теорията на паралелните прави", изд. Немско, С. Finicke, 1840
7. Дуков Б. Дукенс, Формология или за пределността на нещата и явленията, Русе, изд. Парнас, 1999, с. 38-42
8. Дънов, П. К. Добри навици - лекции на Младежки Окултен Клас, год. II (1922 – 1923) С. изд. Бяло Братство, 1994, с.187
9. Дънов, П., Божественият импулс, Общ окултен клас. XVII година (1937–1938). Първо издание. С., Издателска къща „Жануа-98“, 1999. (Лекция: "Музикално утро. Седемте принципа", стр. 149; 151
10. Дънов, П. К. Допирни точки в Природата, лекции на Младежки Окултен Клас, год. II (1922 – 1923) С., изд. Бяло Братство, 1994, с. 47